Cathy Williams

Perlekedők, békéltetők

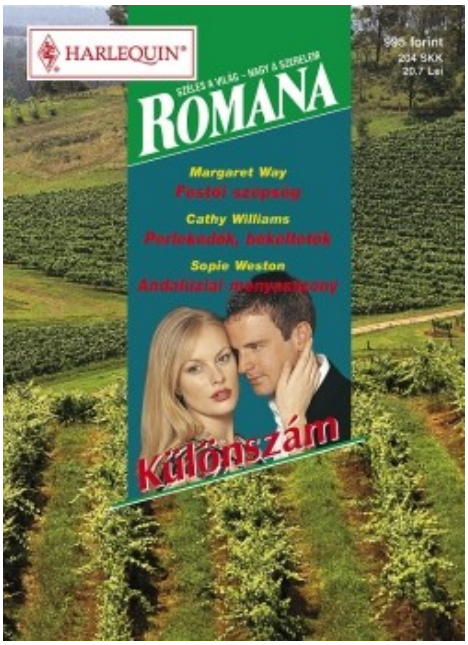

Jessica már gyerekkorában megtanulta, hogy csak saját magára számíthat, ezért a házasság helyett a karriert választja. Főnöke, Bruno, egy nagy horderejű perben rábízza a cég jogi képviseletét. A győzelem örömére a férfi meghívja az összes közreműködőt karib-tengeri nyaralójába, ahol a lány képtelen visszautasítani a közeledését…

1. FEJEZET

– Siess a főnökhöz!

Ahogy a törékeny, szőke titkárnőre pillantott, Jessica önkéntelenül is elmosolyodott.

– Benned egy színésznő veszett el, Millie. A legjelentéktelenebb közlést is hamisítatlan drámai hévvel tudod előadni. – Aktatáskáját letette a padlóra, és ráérős nyugalommal böngészni kezdte a postáját. – Még mindig nem jött semmi a vámhivataltól – csóválta meg a fejét rosszallóan, majd kibontotta a következő levelet. – Két nappal ezelőtt kértem tőlük felvilágosítást. Ezek aztán ráérnek.

– Hallottad, amit mondtam, Jess? Azonnal be kell menned a főnökhöz, te meg itt szöszmötölsz a postával.

Jessica értetlenkedve ráncolta a homlokát.

– Mi van veled, Millie? Csak negyedóra múlva lesz a találkozóm Roberttel. A titkárnő kezdte elveszíteni a türelmét.

– Nem Robertről beszélek, hanem Bruno Carr-ról. Ott vár az irodádban.

– Micsoda? Mit akar tőlem Bruno Carr?

Jess már kilenc hónapja dolgozott a B. C. Enterprisesnál, de még egyetlenegyszer sem találkozott a legendás igazgatóval, aki e társaságon kívül még számtalan cég tulajdonosa volt. A vállalatcsoport központi irodája London üzleti negyedében működött. A főnök csak ritkán tisztelte meg személyes jelenlétével a kisebb cégeket. Robert Grange, a közvetlen felettesük havonta egyszer eljárt hozzá, hogy beszámoljon a hivatalos ügyekről.

– Fogalmam sincs. – Millie zöldre pingált körmeit tanulmányozta, amelyek tökéletesen illettek aznapi kosztümjéhez. – De nem úgy néz ki, mint aki szívesen várakozik.

Hogy néz ki? – szerette volna kérdezni Jess, miközben az agya lázasan járt, vajon mi rosszat tehetett, amivel kiváltotta Bruno Carr nemtetszését.

– Megkérdezhetnéd tőle, mit akar – bökte ki végül. – Hiszen ez is a titkárnő feladata.

– Ilyesmit nem lehet kérdezni Bruno Carrtól! – botránkozott meg Millie. – Ő csak bejön, utasításokat osztogat, mire mindenki barátságosan bólogat, és engedelmeskedik.

– Ezek szerint megközelíthetetlen ember.

Feltehetően magas, túlsúlyos, öntelt, és úgy irányítja maga körül az embereket, mintha csak a saját testrészei lennének. Ezen a fagyos januári reggelen már csak ez hiányzott Jessnek a boldogsághoz.

– Hol van Robert? – kérdezte, hogy még egy kicsit halogathassa a találkozást a nagyfőnökkel. Kifinomult ügyvédi ösztöne azt súgta, minél többet meg kellene tudnia a férfiról, mielőtt szembekerül vele. Ebben viszont Millie-re kevéssé számíthatott.

– Tárgyaláson. Értésére adták, hogy kezdje el nélküled.

– Aha.

– A nagy Bruno Carr nyilvánvalóan négyszemközt óhajt veled beszélni – suttogta Millie bizalmasan. – Ez nem túl biztató, ha engem kérdezel.

– Nem kérdezlek. Na jó, inkább elindulok – nyögte Jess. Bruno Carr valószínűleg úgy gondolja, hogy ő ártott valamivel a cégnek, és azonnal el akarja bocsátani. Bizonyára véletlenül hazavihetett egy filctollat, és a főnök rájött. Számára talán ez is elegendő indok a felmondáshoz. Mi másért jönne el személyesen az ő irodájába?

Jessica magához, vette az irattáskáját, és felkészült a legrosszabbra.

– Légy szíves, tíz perc múlva hozz be két kávét az irodámba, Millie! – kérte, miközben ellenőrizte, hogy feltűzött haja tökéletesen áll-e. Szerencsére egyetlen szőke hájtincse sem szabadult el a helyéről.

– Úgy érted, ha Carr úrnak nincs ellene kifogása.

– Ez azért már nevetséges! – Jess kihúzta magát, elindult a saját irodája felé, és közben azon tűnődött, bekopogjon-e. Buta dolognak tűnt, de mégsem ronthatott be csak úgy.

Mi a csodát akar tőle Bruno Carr? Kilenc hónapja dolgozott nagyon is sikeresen ebben a munkakörben, és kész volt túlórázni is, ha kellett. Mi kifogása lehet akkor ellene?

Feldühödve kopogtatott, belökte az ajtót, majd belépett az irodába.

Az igazgató az ő íróasztalánál, az ő székében üldögélt, és az ő telefonján csevegett. Háttal ült az ajtónak, így csak a tarkója látszott. Jessica néhány másodpercig hallgatta mély hangját, ahogy az utasításait osztogatta, de aztán megelégelte.

– Igazgató úr? – szólította meg határozott hangon, igyekezve eltitkolni bizonytalanságát.

Amikor a férfi befejezte a beszélgetést, letette a telefont, majd kimért mozdulattal felé fordult, és karját összefonva a mellén, szótlanul ránézett. A lánynak elakadt a lélegzete.

Őszülő, túlsúlyos emberre számított bozontos szemöldökkel, petyhüdt arccal, mogorva arckifejezéssel. Millie igazán figyelmeztethetett volna! – mérgelődött magában.

Az előtte ülő férfi bizonyára tudott mogorva lenni, ha akart, de első pillantásra sokkal inkább az tűnt fel rajta, hogy hihetetlenül erős érzéki kisugárzása van.

A haja szinte fekete volt, sötétbarna szemében élénkség, éberség és értelem tükröződött. Az arcát hagyományos értelemben nem lehetett volna szépnek nevezni, mégis rendkívül vonzónak tűnt. Ráadásul kisportolt, magas termete már csak méreteivel is tekintélyt keltett.

Összetéveszthetetlen, gondolta Jessica. Ő maga sem számított éppen alacsonynak, Bruno Carr azonban valószínűleg még akkor is fölé tornyosult volna, ha a lány magas sarkú cipőt visel.

– Miért ül a székemben? – kérdezte Jess, csak hogy mondjon valamit, és leplezze zavarát.

– Ez a maga széke lenne? – vonta fel gúnyosan a szemöldökét a férfi.

Ettől a kérdéstől a lány még dühösebb lett. Nyilvánvalóan egy gazdag, befolyásos, jó külsejű agglegénnyel van dolga, aki azt képzeli magáról, hogy az egész világ a lábai előtt hever.

– Bocsánat, természetesen ez a maga széke és a maga irodája, viszont a köztünk érvényben lévő szerződés értelmében, amíg itt dolgozom, az én székem és az én irodám. Remélem, megnyugtatóan tisztáztam a nevezett szék tulajdonjogi helyzetét – mosolygott negédesen Carr-ra, miután visszanyerte az önuralmát, mely életének eddigi huszonnyolc éve során még sosem hagyta cserben.

A férfi további szócséplés helyett inkább a másik székre mutatott, hogy Jess ott foglaljon helyet.

– Már vagy huszonöt perce várok magára. Mindig ilyen későn jár be dolgozni?

Jessica letelepedett, keresztbe tette lábát, és igyekezett visszafojtani a dühét.

– A munkaidőm kilenctől ötig tart – közölte.

– Nem sokra tartom az olyan munkavállalót, aki csak az előírt kötelezettségeknek tesz eleget.

– Tegnap egyébként este tíz után hagytam el az irodát. Sajnálom, ha ma reggel késtem pár percet. Máskor általában már fél kilenckor itt ülök az asztalnál – magyarázta a lány udvariasan.

– Robert el van ragadtatva a munkájától – váltott hirtelen témát a férfi, miközben pillantása az asztalon heverő iratok egyikére siklott, amelyben Jess a saját önéletrajzát vélte felfedezni. – Tudja maga egyáltalán, ki vagyok én?

– Bruno Carr – felelte a fiatal ügyvédnő, és a legszívesebben hozzáfűzte volna: a világegyetem ura.

– Maga fiatalabb, mint gondoltam – mérte végig a lányt fürkésző tekintettel a nagyfőnök.

Miért nem tér már a lényegre? – türelmetlenkedett magában Jessica.

– Megengedi, hogy igyam egy kávét, mielőtt mentegetőzni kezdenék a korom miatt? – csúszott ki a kérdés önkéntelenül is a száján.

Bruno Carr szemöldöke felszaladt, de előrehajolt, és a telefon után nyúlt.

– Millie, két kávét, legyen szíves!

A titkárnő rekordidőt futott a két kávéval, melyet – a szokásos bögre helyett – most csészékben, tálcán szolgált fel tejjel, cukorral meg aprósüteménnyel.

– Parancsol még valamit? – kérdezte búgó hangon, és várakozásteljesen nézett a nagyfőnökre.

Jessica fel nem foghatta, mi ütött az ő gyakorlatias titkárnőjébe. Bruno Carr személyiségének hatására Millie nyilvánvalóan felfedezte magában a nőt. Érthető, ha a férfinak ennyire magabiztos a viselkedése, amikor a nők szinte akarattalan lényekké válnak a közelében.

– Köszönöm, most semmit. – Bruno Carr lenyűgöző mosolyt küldött a fülig piruló titkárnő felé, amitől átmenetileg Jessica lélegzete is elakadt.

Ám gyorsan összeszedte magát, és az egyik csészéért nyúlt. Az ilyen típusú férfiak veszélyesek lehetnek, jobb kitérni előlük. Jessnek akaratlanul is eszébe jutott az apja, aki hasonlóan vonzó jelenség volt. Sajnos, épp édesanyja barátnőit vonzotta a leginkább, mint később kiderült.

– Bizonyára kíváncsi, miért vagyok itt – mondta Bruno Carr, miután Millie becsukta maga mögött az ajtót.

– Valóban. – Ez a cég csak jelentéktelen porszem lehet a férfi vállalkozásai között, bármilyen nyereséges is.

– Robert nem beszélt magának az egészségügyi gondjairól? – kérdezte az igazgató, miközben hátradőlt a széken.

– Egy szóval sem említett ilyesmit – nézett a férfira zavartan az ügyvédnő. – Mi a baja?

Ahogy jobban belegondolt, most az eszébe ötlött, hogy Robert az utóbbi időben általában hamarabb ment haza a szokásosnál, amit a korával magyarázott, és a lány ebben nem is talált semmi meglepőt.

– Nem tűnt fel? Hiszen sokkal kevesebbet dolgozott.

– Tényleg, alig túlórázott.

– Magára hagyott egy csomó munkát.

– Nos, valóban több feladatot kaptam a megszokottnál… – Most, hogy így felhívták rá a figyelmét, ezt Jess is belátta.

– Nem túl jó ajánlás egy ügyvédnek, ha nem tud olvasni a jelekből. Én mindig azt gondoltam, ehhez a szakmához hozzátartozik, hogy az ember megfelelő következtetéseket tudjon levonni belőlük.

– Sajnálom, de nekem semmi szokatlan nem tűnt fel Robert viselkedésében – felelte a lány fagyosan. – Ráadásul nem is tartozik a feladataim közé, hogy kérdőre vonjam a felettesemet, miért megy haza korábban. – Jess maga is megijedt heves kitörésétől. Miért hagyja magát kihozni a sodrából? Pedig nem szokása kimutatni az érzéseit. Gyermekkorától fogva gyakran kellett végignéznie a szülei csatározásait, miközben védekezésképp szinte tökélyre fejlesztette az önuralmát.

– Szóval Robert beteg – összegezte az eddigieket a lány, és igyekezett eltitkolni, mekkora aggodalommal tölti el a hír.

– Igen, gyomorfekélye van, de lehet gyógyszeresen kezelni. Az orvosok azt javasolták, hogy fél évre menjen szabadságra.

– Ez szörnyű. Miért nem beszélt nekem erről? Többet segíthettem volna neki. – Jessica maga előtt látta Robertet, a magas, őszes, mindig jókedvű férfit. Szinte lelkiismeret-furdalása támadt, amiért nem látta meg rajta, hogy beteg. Brunónak igaza volt, csak olvasnia kellett volna a jelekből.

– Én is sajnálom, hogy beteg, de meg fog gyógyulni – jelentette ki a férfi. – Ragaszkodtam hozzá, hogy azonnal menjen szabadságra. Nincs értelme kockára tennie az egészségét a munka miatt. Ezzel pedig el is jutottunk magához meg a jövetelem okához. Maga Robert helyettese, így valamelyest át kell látnia a munkáját.

– Erre törekszem.

– Elolvastam az életrajzát. Ahhoz képest, milyen fiatal, minden jel szerint kiválóan végezte eddig a feladatát, ahogy a tanulmányait is kitüntetéssel fejezte be.

Mit ért azon, hogy „minden jel szerint”? – háborgott magában Jessica. Csak nem kételkedik a teljesítményében?

– Miért nem inkább ügyvédi irodában helyezkedett el? – pillantott fel rá a férfi, miközben az iratok között lapozgatott.

– Gondoltam rá, de végül úgy határoztam, hogy vállalati jogász leszek. Inkább ez való nekem. Persze vannak barátaim, akik büntetőjogászként dolgoznak, és néha el is megyek a tárgyalásaikra, ha van időm.

– Ez a kedvtelése? – Bruno átható tekintettel tanulmányozta a lányt.

Jessica bizalmatlanul nézett vissza rá. Már megint mintha gúnyolódna…

– Mindenesetre nagyon hasznos időtöltés – válaszolta kitérőn.

– Hasznos, de magányos.

– Ez nem feltétlenül hátrány.

Bruno tovább figyelte a lányt, aki már kezdte kényelmetlenül érezni magát. A férfi végül kilökte maga alól a széket, felállt, majd odalépett az ablakhoz, és néhány másodpercig szórakozottan kinézett rajta. Még magasabb volt, mint azt Jess előzőleg gondolta. Ruganyos mozdulatai, kidolgozott, izmos teste valami veszélyesre, valami kiszámíthatatlanra emlékeztette a lányt – talán egy fiatal ragadozóra. Igen, ezt a képet sugallta.

Az ügyvédnő gyorsan elkapta róla a tekintetét.

– Maga fogja helyettesíteni Robertet a távolléte alatt – fordult felé hirtelen a nagyfőnök. – Természetesen ez fizetésemeléssel is jár.

– Nem gond – próbált Jessica magabiztosan válaszolni, de ahogy ismét a férfira pillantott, megint valami nyugtalanító vibrálást érzett a levegőben.

Mi a csoda történik vele? Ez az ember még csak nem is rokonszenves neki. Egész egyszerűen nem az esete. Azok a férfiak, akikkel eddig közelebbi kapcsolatba került – még ha többnyire nagyon rövid időre is –, inkább visszahúzódóak, gyámoltalanok, néha kissé unalmasak voltak. Azzal a típussal tudott bánni.

Semmiképp sem akart olyan házasságot, amilyenben a szülei éltek. Apja folyton csalta az anyját, és közben a szemére vetette, hogy semmiben sem tud megfelelni az elvárásainak. Az édesanyjában végül az önbizalom legcsekélyebb szikrája sem maradt.

Jessica sokáig tervezgette, hogy elköltözik a szülői házból. Míg osztálytársnői fiúkról álmodoztak és titokban az első sminkeléssel kísérleteztek, ő csak a tanulásra összpontosított. Saját lábára akart állni végre, hogy gondoskodjon magáról, és soha ne kelljen úgy függnie egy férfitól, mint az édesanyjának. Egész lényével arra törekedett, hogy önálló és független legyen. Keményen megdolgozott ezért. Először az iskolában, aztán az egyetemen, végül a munkahelyén.

– Roberttel egyébként is mindig szorosan együttműködtünk – pillantott most megint Brunóra. – A legtöbb ügyfelét személyesen is ismerem. – Jessica fellélegzett. Ahelyett,

hogy kirúgták volna, átmenetileg még elő is léptették. Ez remek. – Van még valami? – kérdezte, miközben felállt, és mosolyogva kezet nyújtott a férfinak.

– Igen.

– Tessék?

– Jól hallotta, még nem végeztem. Üljön csak vissza nyugodtan!

A férfi már megszokta, hogy utasításokat osztogat, és nem sokat adott a formaságokra. A lány visszahúzta a kezét, majd ismét leült.

– Ugye nem gondolta komolyan, hogy csak azért jöttem ide, mert személyesen akartam tájékoztatni a kinevezéséről? – kérdezte élcelődve az igazgató.

Jessicának nehezére esett, hogy barátságosnak mutatkozzék.

– Ha igen, elég nagy ostobaság volt a részemről.

Ahogy Carr a homlokát ráncolta, az ügyvédnő majdnem elnevette magát.

– Némi gúnyt véltem kihallani a hangjából – jegyezte meg lágy hangon a férfi.

– Ugyan, dehogy! Sosem engednék meg magamnak ilyesmit – felelte megjátszott ártatlansággal a lány.

– Rendben, akkor térjünk a lényegre! Mivel Robert a hét végén kezdi meg a szabadságát, akad néhány megbeszélnivalónk.

– Úgy érti, ezen a hétvégén? – nézett a férfira megütközve Jess. – Miért nem szólt nekem Robert már korábban?

– Attól tartok, ez az én hibám. Én ragaszkodtam hozzá, hogy minél hamarabb hagyja abba a munkát, pedig ő még szerette volna felkészíteni magát a feladataira. – Úgy tűnt, Bruno fontolgatja, hogyan is folytassa a mondandóját. – Robert édesanyja Amerikában él, és két nappal ezelőtt szélütés érte. Javasoltam neki, hogy először is őt látogassa meg. Később bizonyára majd beszél magával is.

– Rendben van.

– Azért kerestem fel személyesen, mert… ez az egész nem is történhetett volna rosszabbkor.

– Rosszabbkor? Mármint kinek?

– Ezt inkább meg sem hallottam. A kérdése már-már sértő.

A férfinak igaza volt. Jessica nyilvánvalóan megfeledkezett róla, hogy a mindenható nagyfőnökkel beszél.

– Bocsásson meg, de nem tudok szabadulni a döbbenettől, hogy Robert ilyen beteg. Engem ez teljesen váratlanul ért.

Bruno láthatóan azt fontolgatta, higgyen-e neki. Végül úgy döntött, nem csinál ügyet a sértő megjegyzésből.

– Ezt az írást két napja kaptam – húzott elő egy levelet a mellényzsebéből, és átnyújtotta Jessicának. Miközben hátradőlt, figyelte, ahogy a lány kibontja a levelet, majd többször átolvassa.

Az iratban jogi eljárással fenyegették meg Bruno Carrt – őt magát személyesen, mert egy autóalkatrész, amelyet feltehetően az ő egyik gyárában készítettek, súlyos balesetet okozott.

– Ezt tartottam olyan fontosnak, hogy személyesen akartam tárgyalni róla magával – magyarázta halkan.

Jessica futólag felpillantott, mielőtt ismét átolvasta volna a vádakat.

– Biztosra akart menni, hogy megfelelek-e az elvárásainak?

– Pontosan. És be kell vallanom, maga egészen más, mint amire számítottam.

– Van ennek valami köze az életkoromhoz? – Az ügyvédnő visszatette a levelet az asztalra, és várakozva hátradőlt. A jogi problémákkal meg tudott birkózni, de azoktól az érzelmektől, amelyeket a férfi váltott ki belőle, csak összezavarodott. – Úgy gondolja, nem vagyok elég érett a feladathoz?

– Nincs elég tapasztalata. Ráadásul nő – tette hozzá az igazgató kifejezéstelen arccal.

– Engedje meg, hogy eloszlassam a kételyeit! – mosolygott a lány, bár nehezére esett az udvariaskodás. Legszívesebben jól megmondta volna a férfinak a véleményét. Mégis melyik században él tulajdonképpen? – Először is a koromnak semmi köze a képességeimhez. Azon nem változtathatok, hogy nincs harmincévnyi tapasztalatom. – Úgy döntött, nem hagyja magát elbizonytalanítani. Ha a nagyfőnök megérezné benne a határozatlanságnak akár egyetlen szikráját is, mást keresne a feladatra, és ez tönkretehetné a pályafutását. – Természetesen azonnali és teljes betekintésre van szükségem minden iratba, amely az ügyhöz tartozik.

Bruno beleegyezően bólintott, de még mindig várakozó testtartásban állt.

– Rendben – vette hát gyorsan vissza a szót Jessica –, akkor térjünk rá a második pontra. Igen, nő vagyok. – Még akkor is, ha ezt a szakmai életben nadrágkosztüm viselésével próbálta ellensúlyozni, mert nem akarta, hogy a nőre figyeljenek benne. – Talán elkerülte a figyelmét, de a nők manapság már minden szakmában képviseltetik magukat. Sőt ez még a maga cégénél sincs másként.

– Az meglehet, de nincs közöttük egy sem, akire rábíznám a védelmemet egy kártérítési perben – jegyezte meg a férfi.

– Mégis miből gondolja, hogy egy férfi jobb munkát végezne, mint én? – szegezte a tekintetét a főnökére az ügyvédnő. Mindig ezt a pillantást vetette be, amikor egy férfi ellenkezését kellett legyőznie, de mintha Brunóra nem lett volna hatással.

– Mert a nők hajlamosak összeomolni, ha a helyzet válságosra fordul, és ezt én ebben a helyzetben nem engedhetem meg magamnak.

Atyaúristen! Jessica azt, hitte, rosszul hall. Mit képzel ez az alak a nőkről?

– Lehetséges, hogy azok a hölgyek, akikkel maga általában találkozni szokott, így fogadják a nehézségeket – jegyezte meg szárazon –, nekem viszont nem szokásom visszariadni a kihívásoktól. És most kihívás alatt természetesen nem azt értem, hogy mit vegyek fel, vagy milyen színűre lakkozzam a körmömet a következő randira.

Bruno elkapta a tekintetét, de Jessica még észrevette a gúnyos mosolyt a szája szegletében. A következő pillanatban azonban a férfi már ismét komolynak látszott.

– Robert nagyon bízik magában, és ez természetesen befolyásol a döntésemben. Bár én magam nem szívesen hagynék mindent egy tapasztalatlan, ifjú hölgyre.

Ha megkapom az ügyet, szorosan együtt kell majd dolgoznom ezzel az alakkal, gondolta Jess ingerülten, és a pokolba kívánta az igazgatót a nőgyűlölő nézeteivel együtt.

– Akkor mit tegyek? – kérdezte végül hűvösen mosolyogva. – Nem kényszeríthetem rá, hogy nekem adja a munkát. Ha nem bízik meg bennem száz százalékig, keressen másik ügyvédet!

Jessica ezzel befejezettnek tekintette a beszélgetést, mégis tétovázott, hogy felálljon-e. Nem akarta még egyszer kitenni magát annak a kellemetlenségnek, hogy visszaültessék. Bruno azonban megoldotta a helyzetet, mert felemelkedett, megkerülte az íróasztalt, és odalépett hozzá. A lány megint érezte azt a furcsa vibrálást, miközben ő is határozottan felállt. Épp a férfi szájával került egy vonalba a szeme. Micsoda érzéki száj! Jessica kénytelen volt elkapni a tekintetét.

– Nos, Stearn kisasszony, próbáljuk meg! – nyújtotta a jobbját a férfi.

– Részemről a megtiszteltetés – rázott vele kezet az ügyvédnő. – Különösen, hogy tudom, milyen nehezen szánta rá magát erre a döntésre. Ne aggódjon, jól fogom végezni a munkámat!

– Remélem is. Mindkettőnk érdekében. Hadd mondjak még valamit: rosszul tűröm a vereséget. Főleg, ha a jó híremről van szó.

– Köszönöm a figyelmeztetést. Észben tartom. – Jess követte tekintetével a férfit, ahogy az elindult az ajtó felé.

– Mondhatom, maga aztán kemény dió – fordult vissza még egy pillanatra Bruno. Meglepettnek tűnt. Talán életében először találkozott ilyen nővel. Végül mosolyogva elhagyta az irodát.

Jessica fellélegzett, és lassan oldódni kezdett benne a feszültség. Elgondolkodva telepedett le az íróasztalához. Rejtély, miért nem tűnt fel neki Robert betegsége. Talán túlságosan elmélyült a munkájában, és észre sem vette, mi zajlik körülötte. Lehet, hogy az élet is ugyanígy elszáguld mellette?

Butaság! Mindent elért, amit eltervezett, sikeres ügyvédnek számít, csak büszke lehet magára. A szerelmi életében ugyan hosszabb szünet következett be, amióta véget ért hat hónapos kapcsolata Greggel. A férfi azt vágta a fejéhez a szakításkor, hogy csak a munkájára tud gondolni. Jess számára valóban fontos volt, hogy elegendő pénzt keressen és független maradhasson. Ha annak idején az édesanyja is a saját lábára tudott volna állni, elhagyhatta volna azt az embert, aki pokollá tette az életét.

Megnyerem ezt az ügyet! – határozta el magában.

2. FEJEZET

Jessica az órájára pillantott, majd nyújtózkodni kezdett, miközben azon tűnődött, felhívja-e Bruno Carrt ilyen késői órán. Az ügyvédnő még este nyolckor is az irodájában üldögélt, és a munkájához további adatokra lett volna szüksége. Ha meg akarják nyerni a pert, Bruno Carr kénytelen lesz szentelni rá egy kis időt. Egész héten hiába próbálta őt elérni. Külföldön járt üzleti ügyben. A munkatársaitól beszerzett minden lehetséges tájékoztatást, de akadtak kérdések, melyekre csak az igazgató tudott volna felelni.

Rövid habozás után úgy döntött, megkísérli felhívni a főnökét a vállalat központjában. Tárcsázott, és türelmetlenül várakozott. Már éppen le akarta tenni, amikor Bruno mégis felvette.

Jess ideges lett, de uralkodott magán.

– Igazgató úr? Itt Jessica Stearn. A múlt héten többször is próbáltam elérni, de nem tartózkodott az irodájában.

– Igen, New Yorkban jártam.

– Lenne néhány sürgős kérdésem.

Jess papírokat tologatott ide-oda az asztalán, aztán elkezdett pálcikaemberkét rajzolni a jegyzettömbjére.

– Vágjunk bele!

– Jobb lenne, ha személyesen beszélhetnénk. Amúgy is meg kellene ismerkednie az ügy minden részletével, hogy a tárgyaláson válaszolni tudjon a kérdésekre.

– Ne aggódjon, lelkiismeretesen fel fogok készülni a tárgyalásra! – felelte a férfi.

– Találkozhatnánk holnap? – vette elő a határidőnaplóját Jess..

– Miért nem most?

– Most azonnal?

– Gondolom, még az irodában van.

– Igen, de…

– Jó, akkor jöjjön át hozzám! Tudja, hol az irodám? – Bruno a biztonság kedvéért lediktálta a címet, amit az ügyvédnő a pálcikaemberke mellé le is jegyzett. – Fogjon egy taxit, úgy gyorsabban ideér!

– Jó, de…

Az igazgató azonban már le is tette a telefont. Jessica elképedt. Ez az ember egyszerűen csak lecsapta a kagylót! Nyilvánvalóan cseppet sem érdekelte, hogy a lánynak esetleg jobb dolga is akadna, mint vele társalogni jóval munkaidő után. Egyszerűen megszokta, hogy mindenki úgy táncol, ahogy ő fütyül. Miért lenne kivétel pont az ügyvédje?

Jessica kedvetlenül vette fel a kabátját, fogta a táskáját, és elhagyta az irodát. Minél többet tűnődött, annál mérgesebb lett. Már-már bebeszélte magának, hogy a főnöke szándékosan teszi tönkre az estéjét. Valójában semmi mást nem tervezett, mint hogy készételt melegít magának, tévézik, átolvas még néhány érdekes cikket, aztán lefekszik aludni. Ez nem hangzott túl izgalmasan, de végül is reggel fél kilenc óta az irodájában ült, és csak lazítani akart.

Az sem dobta fel, hogy csak tizenöt perces futkározás után sikerült taxit fognia. Hangulata a mélypontra süllyedt, mire végre megállt mellette egy autó.

Mennyivel szívesebben vett volna most egy forró fürdőt! Ehelyett egy taxiban kuksolt, és rettentő kényelmetlenül érezte magát nadrágkosztümjében, amelyet reggel óta viselt. Sminkjéből sem sok maradt, ráadásul a lába is fájt.

A londoni üzleti negyed elegáns üvegépülete igencsak különbözött attól az öreg irodaháztól, amelyben Jessica dolgozott. Az előcsarnok úgy nézett ki, mint egy botanikus kert. A helyiség közepén álló kör alakú fogadópult mögött idősebb, egyenruhás portás állt. Öltönyös férfiak kisebb csoportja beszélgetett oldalt, egyébként a hatalmas csarnok üres volt.

Ilyenkor már minden értelmes ember rég otthon van, vagy szórakozik valahol a városban, gondolta Jessica morcosan. Azt sem tudta, ő maga mikor ment el utoljára kikapcsolódni. Előző barátjával szívesen jártak színházba vagy vacsorázni. Amióta azonban a kapcsolatuk megszakadt, kizárólag a munkájának élt.

– Carr igazgató úr vár engem – mondta a portásnak, aki erre felszólt telefonon, aztán bólintott.

– Parancsoljon! Negyedik emelet, utolsó ajtó jobbra. Kíséret nélkül is felmehet.

– Nagyszerű! – biccentett Jessica.

Alig pár perccel fél kilenc után már ott állt a főnöke irodája előtt, és megfogadta, hogy semmiképp sem marad nála félóránál tovább. Ennyi idő elég lesz, hogy megismertesse őt az ügy részleteivel, és feltehessen neki néhány fontos kérdést. A többit elintézik a titkárnők.

Legkésőbb tízre haza kellene érnie, hogy még megnézhesse az éjszakai híradót. Melegít magának valami vacsorát a mikrobán, olvas egy kicsit, aztán lefekszik aludni. A szakkönyvek ma kimaradnak.

Jessica kopogott a hatalmas mahagóniajtón, aztán belépett anélkül, hogy behívták volna. Az iroda – feltehetően a titkárság – elhagyatott volt. Az ügyvédnő körülnézett a dísztelen teremben, amely nagyobbnak tűnt, mint bármelyik igazgatói iroda, amelyet eddig látott. Itt aztán nem volt semmi, ami elterelhetné a figyelmet a munkáról.

Jessica keresztülment a titkárságon, és egy széles ajtónál megállt. Rövid kopogás után belépett az irodába. Hiszen várnak, gondolta Jess, de a következő pillanatban már meg is torpant ijedtében.

Bruno Carr nem volt egyedül. Vendége nem tartozhatott a cég vezető alkalmazottai közé, inkább úgy nézett ki, mint valami Barbie baba.

– Elnézést – mondta zavartan az ügyvédnő. – Nem számítottam rá, hogy társasága lesz.

– Jöjjön csak közelebb! – intett a férfi hanyagul. Hölgyvendége azonban, aki az íróasztal sarkán üldögélt, leplezetlen rosszallással fogadta a kései látogatót.

– Megvárhatta volna, amíg behívják – jegyezte meg magas, kislányos hangon, amely tökéletesen illett a megjelenéséhez.

A férfiak álma, ismerte el magában Jess minden irigykedés nélkül. Apró termetű, karcsú nő, gömbölyű idomokkal és telt keblekkel, ahogy azt a mély dekoltázsból látni lehetett. A miniszoknya is keveset takart. Formás lábán magas sarkú cipőt viselt. Angyalarcát hosszú, szőke fürtök lebegték körül.

– Nem tudtam, hogy… – Az ügyvédnő tanácstalanul elnémult.

– Nem mondtad, hogy egy nővel lesz megbeszélésed – duzzogott a Barbie baba.

– Ideje, hogy elmenj, Rachel – paskolta meg barátságosan Bruno a hölgyvendége karját.

– De beszélnünk kell! Megígérted! – ellenkezett csalódottan a szőkeség, miközben vonakodva felállt. – Gyere át hozzám, ha végeztél! – Jessicához fordult. – Nem fog soká tartani, ugye?

– Nem, nem szándékozom…

– Csukd be az ajtót, ha kimész, Rachel! – vágott közbe Bruno, aztán begépelt valamit az asztalán álló számítógépbe.

Vajon minden barátnőjével így bánik? – tűnődött el Jess. Kényelmetlenül érezte magát, amiért akaratán kívül zavart okozott a megjelenésével. Gyorsan helyet foglalt az íróasztal előtti széken, és fellapozta a jegyzetfüzetét.

– Nem fogom sokáig feltartani – jegyezte meg hűvösen. – Ma estére egyébként is mást terveztem.

– Valóban? Micsodát? – érdeklődött a főnöke.

Jess meglepődött a kérdésen, hiszen inkább bocsánatkérést várt volna. Végül kitérő választ adott:

– Néhány törvényt akartam átolvasni.

– Ez is egyike a maga érdekes kedvteléseinek? – élcelődött a férfi. – Inkább nem is akarom tudni, mit művel, ha unatkozik.

Jaj, de vicces! – gondolta az ügyvédnő. Már el is felejtette, mennyire bosszantja az igazgató stílusa, de természetesen ezt nem mutathatta ki.

– Behatóan tanulmányoztam az ügyét – mondta, miközben a füzetét lapozgatta. – Leginkább a megjelölt irányvonalakra kellene összpontosítanunk.

Bruno átvette tőle az iratokat, átfutotta őket, és megkérdezte, hogy Jessica vacsorázott-e már.

– Tessék?

– Evett-e már valamit? Más szavakkal: vett-e magához valamilyen táplálékot az utóbbi három órában?

– Értettem a kérdést – felelte a lány dacosan. – Csak azt nem tudom, ez magát miért érdekli.

– Késő van. Elmehetnénk vacsorázni, és áttehetnénk a megbeszélést holnapra, amikor kipihentebbek leszünk.

– Ezt most nem mondja komolyan, ugye? – A nő csodálkozva figyelte, ahogy a férfi felkel az íróasztala mellől, odalép a kanapéhoz, ahová a zakóját tette, felveszi, majd belebújik teveszőr kabátjába.

– A sarkon van egy jó kis olasz étterem. Ott mindig kapok asztalt. Velem tart?

– Hát ezt nem hiszem el! – Jessica lassan felállt, és elrakta a jegyzeteit. Úgy érezte, játszadoznak vele. – Akkor teljesen fölöslegesen jöttem ide.

– Ezt én máshogy látom – vonta fel a szemöldökét Bruno. – Sokkal kellemesebb dolog vacsorázni, mint jogszabályokkal foglalkozni.

– Az attól függ, milyen a társaság – jegyezte meg epésen a lány.

– Evés közben megbeszélhetjük az ügyet, ha ez megnyugtatja. Nos, hogy tetszik az ötlet?

Ez a behízelgő hang idegesítette Jesst. Vett néhány mély lélegzetet, hogy megnyugodjék.

– Nem is vagyok úgy öltözve – keresett gyorsan valami kifogást, mert nem akarta a férfival kettesben tölteni az estéjét.

– Gino meg fogja bocsátani magának a nadrágkosztümöt – mérte végig a lány öltözékét Bruno szemtelen mosollyal. – Nem maga lesz az első az éttermében, aki munkaruhában jelenik meg.

Udvariasan kitárta az ajtót, és Jessica szó nélkül elvonult előtte. Úgy vélte, ostobaság lenne visszautasítani a meghívást, hiszen mégiscsak a főnökéről van szó. Persze bármely másik férfit, akinek ilyen a modora, elzavart volna a pokolba.

Szótlanul elindultak az étterembe. Londonnak ez a része ilyenkor nagyon csendes. Errefelé nincsenek üzletek vagy elegáns klubok, melyek idevonzanák a látogatókat.

Alig tízperces séta után megérkeztek az étterembe, amely már szinte zsúfolásig megtelt. A tulajdonos azonnal felismerte Brunót, és odavezette őket egy asztalhoz a vendéglő hátsó részében.

Bruno szőke barátnőjének biztosan nem tetszene, hogy a férfi tárgyalás helyett vacsorázni viszi az ügyvédnőjét. Mielőtt Jess tovább szövögethette volna ezt a gondolatot, megkapták az étlapot, és Gino délvidéki vehemenciával magyarázni kezdte, mi a napi ajánlat.

Jessica gyakran járt vacsorázni a barátnőivel, de rég fordult már elő vele, hogy egy férfival ült volna együtt egy vendéglői asztalnál. Feltűnés nélkül figyelte Brunót, aki rendelt egy üveg vörösbort, majd az étlap tanulmányozásába mélyedt.

– Rögtön fogjunk bele az üzleti ügyekbe, vagy előtte azért elfogyaszthatunk egy üveg finom vörösbort? – kérdezte a férfi ártatlan mosollyal az arcán.

Miért van folyton az az érzésem, hogy ez az ember mulat rajtam? – tépelődött magában Jess.

– Természetesen engem is számos dolog érdekel a munkámon kívül – felelte hűvösen, hogy titkolja zavarát. – Most azonban a munka miatt loholtam keresztül a városon magához ebben a késői órában.

Bruno mintha meg sem hallotta volna a megjegyzést.

– És mi az a számos dolog? – vonta fel kíváncsian a szemöldökét, majd belekóstolt a borba, amit éppen akkor töltött ki a pincér. – Rendben – biccentett, mire a felszolgáló teletöltötte mind a két poharat, majd visszavonult.

– Ha olvasta az életrajzomat, ismeri a kedvteléseimet is. Ott mindet felsoroltam. – Jessica ivott egy korty bort. – De szívesen elárulom: koncertekre, színházba járok, sokat olvasok, és szeretek utazgatni. Maga mit csinál a szabadidejében? – Kutató pillantást vetett a férfira. Miért kellene hagynia, hogy megfélemlítsék? – Jut eszembe, épp az imént láthattam, mi a kedvenc időtöltése.

Atyaúristen! Tényleg kimondta? Bruno viccnek vette a csipkelődését.

– Én is szeretek színházba járni és utazgatni. De be kell vallanom, hogy jobban vonzanak az izgalmasabb elfoglaltságok.

– Aha. – Jess kínjában belekortyolt a borába. – Akkor most megbeszélhetnénk az ügyet? Szeretnék legalább néhány kérdést tisztázni. Holnap bizonyára ismét nagyon elfoglalt lesz.

– Ajaj! Maga csalódást okoz nekem – csóválta meg rosszallóan a fejét a főnöke. – Úgy örültem, hogy cseveghetünk a kedvteléseinkről, erre megint csak a munkával akar foglalkozni.

– Na jó, akkor beszéljünk arról, miért rendelt az irodájába, ha utána meg idecipelt.

– Idecipeltem volna? Észre sem vettem.

– Nem szó szerint értettem – közölte Jess hűvösen.

– Nem is akartam szemrehányást tenni érte! Én értékelem, ha valaki nyílt és őszinte.

– Akkor elárulhatom, hogy én is szeretek beszélgetni mindenféléről, de nem szívesen veszem, ha utasítgatnak. Maga persze a főnököm…

– És pontosan megszabhatnám, mit is várok el magától – lesett Bruno a pohara pereme felett a lányra.

– Elméletileg igen. De csak bizonyos korlátok között… – A párbeszéd kezdett letérni a helyes útról. Egyre kevésbé hasonlított egy megszokott főnök-beosztott beszélgetéshez. – Maga akarta, hogy őszinte legyek – tette hozzá védekezően Jess, mert tartott tőle, hogy a férfi neheztelni fog keresetlen szavaiért.

– Ez igaz. Ne nézzen rám ilyen nyugtalanul! Nekem is az az érdekem, hogy jól tudjunk együtt dolgozni, és elvárom a nyílt beszédet.

Jessica kétségbeesetten igyekezett, hogy Bruno vonzó mosolya ne tévessze meg. Biztosra vette, a főnökének nyomós oka van erre a viselkedésre, és rosszat sejtett.

– Tudom már, mi ez az egész. Azért rendelt az irodájába, hogy a lehető legelegánsabb módon szabadulhasson meg a barátnőjétől. Eltaláltam?

– Hogy lehet valaki ilyen gyanakvó? – dőlt hátra az igazgató, miközben felszolgálták a vacsorát. – Gondolom, ilyenkor a csavaros eszű jogász beszél magából.

– Nem szeretem, ha eszközként használnak, uram.

– Kérem, szólítson Brunónak! Jobbnak tartom, ha a beosztottaim a keresztnevükön szólítják egymást. Ez jó hatással van a munkahelyi hangulatra, így az emberek otthon érzik magukat.

– Ez is csak amolyan csalóka látszat. – Jessica nem akarta megjátszani magát. – A mai este erre a legjobb bizonyíték. Azért kellett az irodájába mennem, mert ki akarta tenni a barátnője szűrét anélkül, hogy fájdalmat okozna neki.

– Rendben, bevallom. Most elégedett? Akkor támadt az ötletem, amikor felhívott. Egy váratlan üzleti megbeszélés éppen kapóra jött.

Jessica kiitta a poharát, melyet azonnal újratöltöttek.

– Ez visszataszító! – Ő maga is alig akarta elhinni, hogy hangosan kifejezésre juttatta a nemtetszését. Most bocsánatot kellene kérnie, hiszen az ember nem beszélhet így a főnökével. Mégis nehezére esett eltitkolnia az érzéseit. Ahhoz túl sokáig kellett tétlenül néznie, hogy az édesanyja kénytelen volt mindent eltűrni a férjétől. – Miért nem közölte egyszerűen azzal a szegény nővel, hogy már nem érdeklődik iránta?

– Szegény nő? – A csábító mosolyt mintha lemosták volna Bruno arcáról, és leplezetlen düh foglalta el a helyét. – Azt sem tudja, miről beszél, ha így jellemzi Rachelt! Én meg persze azt nem tudom, miért beszélek magával erről egyáltalán.

– Talán mert bűntudata van? – vetette fel Jess. – Nyilván kellemetlenül érintette, hogy beleláttam a lapjaiba, és most magyarázattal akar szolgálni a viselkedésére, még ha csak az alkalmazottja vagyok is. Rendes körülmények között nem is lovagolnék ennyit ezen az ügyön, de maga mondta, hogy kedveli a nyílt beszédet.

A férfi kissé tanácstalanul beletúrt a hajába, majd zavartan Jessicára nézett.

– Ahogy látom, maga is így van ezzel.

– Tulajdonképpen nem kenyerem az ilyen közvetlenség – húzta el a száját kelletlenül a lány.

– Megkönnyebbültem! Az effajta „nyílt társalgással” minden férfit menekülésre késztetne.

Jessica elpirult, és dühösen felszúrt néhány zöldséget a villájára, hogy levegőhöz jusson.

– Ez egyszerűen nevetséges – jegyezte meg halkan, miután lenyelte a falatot. – Végül is semmi jelentősége, miért hívatott az irodájába, és hogy a magyarázatával egyetértek, vagy sem. Én kizárólag azért vagyok itt, hogy a kártérítési ügyről beszéljünk.

– Ezt nem veszem be. Maga hozta szóba Rachelt, és közölte a feltételezéseit, melyeket aztán jól ki is tárgyaltunk.

– Nem kényszerítettem rá, végtére is nem tartozik nekem magyarázattal.

– De kénytelenek leszünk együtt dolgozni. Ha maga mindvégig aljas féregnek fog tartani, akkor nem túl jók a kilátásaink.

– Egyedül az számít, hogy megnyerjük a pert. Van ennek valami köze ahhoz, mit gondolok magáról?

– Hát persze, feltétlenül.

Jessica nem felelt, némán várta, hogy Bruno részletesebben is kifejtse az álláspontját.

– Azt is tudni akarja, miért? – kérdezte végül a férfi. – Mert nem szeretném, ha szoknyavadásznak tartana. Együtt fogunk dolgozni, ezért a közös munka zavartalansága érdekében fontos lenne, ha elhinné, hogy nem áll szándékomban kikezdeni magával sem most, sem máskor.

Na, ezt jól megkaptam! – gondolta Jess, de hangosan csak annyit felelt:

– Igazán megnyugtató. Hálás vagyok az őszinteségéért.

– Ez az állandó gúnyolódás a sajátja, vagy csak engem akar elriasztani vele? Szívesen megnéztem volna, hogyan boldogult Robert a maga éles nyelvével.

– Robert áldott jó lélek, vele teljesen máshogy beszéltem – jelentette ki az ügyvédnő. Egyébként sem jellemző rám ez a hangvétel, csak ha a maga közelében vagyok, igazgató úr, tette hozzá gondolatban.

– Köszönöm, ez jólesett! – Bruno letette az evőeszközt, és jelzett a főpincérnek, hogy hozzon még egy üveg bort.

Jessica észre sem vette, hogy az első üveg már kiürült. Az sem tűnt fel neki, hogy időközben a tányérjáról is elfogyasztott mindent.

– A hölgyeket én mindig őszinte tisztelettel kezelem, ezt szeretném tisztázni – jelentette ki Bruno.

– Rendben, elhiszem.

– Természetesen nem tartozik magára, de Rachel és én kezdetben csupán jól akartuk érezni magunkat egymással. Aztán egyszer csak rájöttem, hogy neki ez nem elég. Ő… szóval…

– Többet akart? – segítette ki a lány.

– Á, ezek szerint ismerős magának a helyzet.

– Nem személyes tapasztalatból.

– Akkor is igaza van. – Bruno lesütötte a szemét. – Mit tehet ilyenkor egy férfi? – Megint felnézett, és tekintetében valódi zavar tükröződött.

Ettől a kisfiús bájtól Jessicának elakadt a lélegzete. Hirtelen világossá vált előtte, hogy Bruno Carr minden magabiztossága és rámenőssége ellenére kedveli a nőket, és egyszerűen képtelen lenne méltatlanul bánni velük. Természetes vonzerővel rendelkezik, amit szívesen be is vet a flörtjei során, de tisztességtelen eszközökhöz sohasem folyamodna, hogy könnyebben célt érjen.

– Nők! – vont vállat a férfi sokatmondóan. – Néha az az érzésem, sosem fogom megérteni őket.

– Ezt nehezen hiszem el.

– Rachel egyszer csak családalapításról kezdett beszélni, meg arról, milyen fontos, hogy az embernek gyermekei legyenek.

– Szegény kislány! – ingatta a fejét Jess. – Micsoda szerencsétlenség lehetett ez magának! Azt hitte, van egy engedelmes játszótársa, a következő pillanatban meg előbukkant Rachelből a nő, aki megtorpan az ékszerész kirakata előtt, és tartós kapcsolatról meg efféle képtelenségekről kezd álmodozni.

– Nekem semmi kifogásom a házasság intézménye ellen, csak éppen én nem vagyok férjnek való – magyarázta Bruno. – Biztos vannak férfiak, akiknél ez máshogy működik, de én nem tartozom közéjük.

– Úgy véli, ez amolyan örökletes tulajdonság?

– Meglehet. Mindenesetre a másik nem körében ritkábban tapasztalható. A nők többsége férjhez akar menni. Inkább előbb, mint utóbb.

– Hm – bólogatott a lány elgondolkodva. Kezdett tetszeni neki a társalgás, bár nem osztotta főnöke véleményét.

– Maga például olyan nő benyomását kelti – folytatta Bruno –, aki csak a pályafutására gondol. Ha azonban őszinte akar lenni, be kell ismernie, mégiscsak képtelen elfojtani magában bizonyos érzéseket, amikor meglát egy babakocsit.

– Miféle érzésekről beszél?

– Elfojtott vágyakról, mardosó hiányérzetről, hogy nem teljes az élete – felelte a férfi, miközben töltött maguknak egy-egy újabb pohár bort.

– Ilyesmi még nem tűnt fel nekem. Pedig ha az elmélete igaz, akkor ennek az érzésnek valahol bennem kellene lennie. – Hogyan került most ő a beszélgetés középpontjába?

Jessica kezdte úgy érezni, hogy túl sok bort ivott. – Egyébként is azt hittem, hogy magáról beszélgetünk – ráncolta össze a homlokát.

– Úgy is volt, de közben kicsit elkalandoztunk. Fontos nekem, hogy megismerjem a munkatársaimat.

– Szereti kifaggatni őket?

Bruno nevetett. Most rajtakapták.

A lány elfojtott egy mosolyt, mégis úgy érezte, vékony jégen jár. Közben egészen szokványos párbeszédet folytattak, és remekül megértették egymást. Jess jól kijött az emberek többségével, de nyugtalanította, hogy ez Brunóra is igaz. Amikor a férfi újra bort akart tölteni neki, tiltakozóan rátette a tenyerét a poharára.

– Nem, köszönöm, eleget ittam már – mondta. – Még egy pohár, és használhatatlan leszek holnap. Nem bírom jól az alkoholt.

– Ezek szerint nem szokta átmulatni az éjszakát, és a reggelt pezsgővel köszönteni?

– Általában nem. – Jess keze lejjebb csúszott a poháron, és lesütötte a szemét.

Bruno talán mulatni szokott éjszakánként? A Barbie baba Rachel biztos lelkesedik az efféle bolondságokért. Valószínűleg nagyon is összeillenek.

– Az igazat megvallva meg voltam róla győződve, hogy ilyesmi csak harmadosztályú filmekben létezik – jegyezte meg szárazon a lány.

– Szóval nem tartja sokra az ötletet? – kérdezte Bruno mosolyogva.

– Nos, ennek semmi jelentősége. Mivel azonban feltétlenül képet akar kapni a munkatársairól, elárulom, hogy ez nem az én világom.

– Akkor mi a maga világa? – érdeklődött a férfi behízelgő hangon, és mélyen Jessica szemébe nézett.

A lánynak hirtelen melege lett, de a borra fogta, hiszen majdnem két üveggel megittak már. Ilyen mennyiségben nem szokott alkoholt fogyasztani. Néha elszopogatott egy-egy pohárral, de egy egész üveggel soha! Csoda, hogy még nem lát duplán.

– A munka – felelte.

– A munka – ismételte a férfi tűnődve. – Ezek szerint nem pillanthatok bele jobban az életébe? Kár.

Amikor az ügyvédnő az órájára nézett, meg kellett állapítania, hogy sokkal későbbre jár már az idő, mint ahogy gondolta.

– Most már mennem kell – jelentette ki nyugtalanul.

– Hová siet? – vonta fel a szemöldökét a férfi.

Jessica elengedte a kérdést a füle mellett.

– Remélem, találok a közelben egy taxit.

– Miért nem kísér vissza az irodához? Onnan hazavinném.

– Köszönöm, de erre semmi szükség. – Jess nem tudta, hogy a nagy mennyiségű bor elfogyasztás miatt van-e, de mintha bizonytalan lett volna a lába alatt a talaj. Számára fontos volt, hogy ő irányítsa az életét, most viszont olyan érzése támadt, hogy csak sodródik az eseményekkel. Évekig nézte tehetetlenül a szülei között zajló hidegháborút, aztán elmenekült, amint tehette. Megtanult gondoskodni magáról, és irányítani az életét. Elemi érdeke tehát, hogy minél hamarabb elhagyja az éttermet, és megszabaduljon Bruno Carr társaságától.

A férfi így is túl sokat tudott már meg róla, futott át az agyán, miközben a táskájáért nyúlt. Hogy történhetett ez?

– Sokkal egyszerűbb lenne, ha én vinném haza – ajánlotta újra az igazgató.

– Tényleg nem szükséges, köszönöm. Hívok egy taxit – nézett körül Jess, a telefont keresve.

– Na jó, akkor jöjjön, mielőtt még idegösszeomlást kapna a gondolattól, hogy beüljön mellém az autóba! – Bruno aláírta a számlát, és felállt. Vidám hangja nem kerülte el az ügyvédnő figyelmét.

Most mit gondolhat rólam? – töprengett magában. Valószínűleg nevetségesnek tart.

Csakugyan nem viselkedett tapasztalt ügyvédhez méltóan. Vett néhány mély lélegzetet, hogy megnyugodjék.

– Talán furcsának találja a viselkedésemet, de még csak nem is sejtettem, hogy már ilyen késő van. Nekem meg közben teljesen kiment a fejemből, hogy anyám ma este felhív.

Ez egész hihetően hangzott, dicsérte meg magát.

– Valami fontos dolog?

– A sógornőm hamarosan szül. – Legalábbis ma volt vizsgálaton. – Anyám Ausztráliában él a bátyáméknál – magyarázta Jess. Édesanyja, a férje halála után három héttel, kihasználva újdonsült szabadságát, a világ másik végére költözött. – Nagyon csalódott lesz, ha nem ér el. Talán újra megpróbálja. Tényleg mennem kell – nézett bocsánatkérőn a férfira.

– Tökéletesen megértem. Ilyen körülmények között minden másodperc számít. – Bruno kikísérte az ügyvédnőt az étteremből, és szinte azonnal szerzett neki taxit. – Így ni! – mondta, amikor Jessica beült a hátsó ülésre. – Most megnyugodott?

A lány ostobán érezte magát, de megkönnyebbült mosolyt erőltetett az arcára.

– Viszlát holnap? – búcsúzott a férfi, mielőtt becsukta volna a kocsi ajtaját. – Akkor fél kilenckor az irodámban. Méghozzá pontosan, ha kérhetném…

3. FEJEZET

– Látnom kell egy rajzot az alkatrészről. Lehetséges, hogy nem teljesen egyenes? Esetleg a bordák nincsenek jó helyen. Talán túl sok van belőlük. Vagy túl kevés. Valami oka csak volt a balesetnek!

– Ne legyen nevetséges!

Jessica felsóhajtott és Brunóra nézett, aki feszülten ült vele szemben, ölében egy halom irattal.

A tárgyalóterem hatalmas volt, de az igazgató ragaszkodott hozzá, hogy itt beszélgessenek, ahol senki sem zavarhatja őket. Jess azonban aprónak érezte magát az óriási helyiségben, ahol ráadásul minden szavuk visszhangzott.

– Ezeket a kérdéseket a bíróságon is fel fogják tenni magának – jelentette ki nyugodtan. – Az iménti válasszal nem megy sokra.

Már harmadik hete dolgoztak együtt. Az ügyvédnő újra meg újra figyelmeztette a főnökét, hogy a válaszait gondosan, a legapróbb részletekig fontolja meg, különben a kívülállók nem tudják majd követni az érvelését. Bruno hajlott arra, hogy kihagyjon részleteket, mert úgy vélte, úgyis mindenki érti, miről van szó.

– Hogyhogy nem?

Jess ismét sóhajtott, de már hangosabban. Késő́re járt, a szeme égett, és a legkevésbé sem szeretett volna most még arról is vitát nyitni arról, mit mondhat Bruno a bíróság előtt, és mit nem.

A férfi a tolltartóval dobolt a papírhalmon, miközben a lányt mustrálgatta. Nagyon is tisztában volt vele, mennyire el tudja bizonytalanítani. Amint hosszabban kezdte nézni Jesst, az ügyvédnőnek melege lett. Persze nem adta jelét, de a főnöke érezte, milyen hatással van rá, és vissza is élt vele, mert szórakoztatta.

– Ne nehezítse meg a dolgunkat! – kérte végül a nő. – Késő van, mára be kellene fejeznünk.

Ahogy Jessica felállt, az igazgató hátradőlt, tarkójára tette a kezét, és a tekintetével követte őt.

Kezdetben az ügyvédnő azt hitte, a főnöke magával ragadó személyisége, ragyogó, szinte délvidéki külseje idővel megszokottá válik a számára, és nem kavarja fel már annyira, de épp az ellenkezője történt. Ha úgy érezte, feltűnés nélkül megteheti, mindig alaposan megnézte Bruno izmos testét, mely még az öltöny alatt is jól kirajzolódott, amikor a férfi nyújtózkodott. A látványtól egészen kiszáradt a szája. Kerülte a főnöke tekintetét, nehogy véletlenül elárulja az érzelmeit.

– Miért mondja, hogy megnehezítem a dolgunkat? Mit ért ezen? – hallotta most a férfi hangját.

Jess nem felelt. Keresztülment a termen, levette a blézerét meg a kabátját a fogasról, majd visszament az asztalhoz, még egyszer belelapozott az iratokba, végül betette őket az aktatáskájába.

– Elfáradtam – jelentette ki anélkül, hogy felpillantott volna. – Igazán megerőltető hét volt.

– Ez igaz. És pénteken bűn túlórázni, ugye? – Bruno magához vette a zakóját a bőrfotel támlájáról, levette a nyakkendőjét, beledugta a zsebébe, majd kigombolta az inge nyakát.

Jessica, aki közben megint ránézett, elbűvölten figyelte, majd elkapta róla a tekintetét.

– Péntekenként az embernek lazítania kell, hogy erőt gyűjtsön a hétvégére.

A lány ezt a megjegyzést is elengedte a füle mellett.

– Akkor viszlát hétfőn! – mondta, és indulni készült.

– Lemegyek magával.

Együtt szálltak be a liftbe. Amikor az ajtó becsukódott, Bruno odafordult Jesshez, és megkérdezte:

– Nagy tervei vannak ma estére?

– Nem. Miért? – nézett az ügyvédnő kissé gyanakodva a férfira.

– Akkor talán kis tervei vannak?

Azóta, hogy három hete együtt vacsoráztak, a főnöke nem faggatta őt többet a magánéletéről, most azonban mintha megint kedvet kapott volna hozzá.

– Felpolcolom a lábam, és pihenek.

– Azt már megtette a múlt pénteken.

Jessica egyre erősebben kapaszkodott a táskájába.

– Tényleg? – kérdezte ártatlanul. – Egészen elfelejtettem. Bámulatos, hogy maga még erre is emlékszik.

– Soha semmit nem felejtek el. Ez is a jó adottságaim egyike.

– A szerénység meg a másik.

Bruno jóízűen kacagott.

– Remélem, azért nem dolgozza halálra magát miattam.

Jessica nem érezte szükségét, hogy válaszoljon erre a megjegyzésre.

– Mert azt semmiképp sem szeretném, ha a szerelmi élete megsínylené.

– Majd szólok, ha ilyesmitől kellene tartania.

Az ügyvédnő fellélegzett, amikor végre kinyílt a liftajtó. Bruno nagyon makacs tudott lenni. Ez igen előnyös tulajdonság lehet a munkában, de a lány nem vette jó néven, ha a magánéletéről faggatózott. Ilyenkor ösztönösen kitért a kérdései elől.

Közben elhagyták az épületet. Odakint vigasztalan idő fogadta őket: szakadt az eső, és erős szél fújt.

– Szép hétvégét! – intett búcsút Bruno, azzal elindult a mélygarázs felé.

Öt perccel később Jessica láthatta, ahogy elhajt az esőben. Ő meg az aktatáskával a fején elindult az utcasarokra, hogy leintsen egy taxit. Negyedóra múlva még mindig ott állt. El kellett volna mennie a metrómegállóig, de nagyon fájt a lába. Amikor végül úgy döntött, hogy visszamegy az épületbe, és megkéri a portást, telefonon rendeljen taxit neki, egy sportkocsi lassított le mellette. Az ablak leereszkedett, és Bruno szemtelen mosollyal megszólította az átázott, didergő Jessicát.

– Nehéz dolog péntek este taxit fogni, ugye? Esetleg elvihetem?

Az ügyvédnő azt azért mégsem állíthatta, hogy kimondottan jól érzi magát az esőben. Bruno kinyitotta neki az ajtót, és Jess sietve beszállt.

– Köszönöm – mondta, miközben becsukta az ajtót. – Szörnyű idő van. Egészen eláztam. Remélem, nem árt az ülésnek.

– Ne törődjön vele! – nyugtatta meg Bruno. – Hová vihetem?

A lány megadta a címet, majd hátradőlt, ós behunyta a szemét.

– Miért jött vissza tulajdonképpen? Az irodában felejtett valamit? – Óvatosan félig kibújt a cipőjéből.

– Igen, haza akartam vinni egy kis munkát.

– De… – Az ügyvédnő kinyitotta a szemét, és önkéntelenül is a férfi arcélét kezdte tanulmányozni. – Be sem ment az épületbe.

– Nem. Megláttam magát, ahogy ázottan, elveszetten álldogál az utcán, és elhatároztam, hogy segítek. Tudja: minden napra egy jó cselekedet.

– Igazán figyelmes.

Az eső egyre jobban zuhogott, az ablaktörlő sebesen dolgozott.

– Ilyen vagyok. – Bruno igazán jókedvűnek tűnt, pedig biztosan jókora kerülőt kellett tennie, hogy hazavihesse a munkatársnőjét.

– Remélem, nem rontottam el az esti programját – jegyezte meg Jessica szenvtelenül.

– Ellenkezőleg. Amúgy is otthon maradtam volna. Tudja: körmöt lakkozni, hajat mosni…

A lány elmosolyodott. Még sosem találkozott olyan férfival, aki ennyire gyorsan váltott volna egyik hangulatból a másikba. Bruno nagyon összetett személyiségnek tűnt. Tudott makacs, merev, tapintatlan és kifejezetten epés is lenni. Máskor meg elbűvölő és könnyed humorával lepte meg a környezetét.

– Menjen tovább egyenesen, aztán a következő kereszteződésnél balra!

– Hogy van a sógornője babája? – érdeklődött a férfi egy percnyi hallgatás után.

– A sógornőm babája?

– Igen. Akkor kellett volna megszületnie, amikor legutóbb visszautasította, hogy hazavigyem. Az édesanyja hívását várta.

– Ja, igen, természetesen. – Jess már rég elfelejtette ezt a kifogást. – Mindketten jól vannak.

A gyermek egyébként valóban megszületett három nap múlva, így legalább nem maradt hazugságban.

– A sógornője biztosan nagyon örül, hogy az anyósa mellette van – próbált csevegni Bruno.

Jessica nem sietett a válasszal. Először is mert természetéből adódóan visszafogott volt, másrészt pedig mert nem szívesen beszélt a családi életéről, hiszen annyira nyomasztotta.

– Valószínűleg – bökte ki végül.

– Mióta él az édesanyja Ausztráliában? Jó messzire került!

– A bátyám odaköltözött – magyarázta Jess szűkszavúan.

– Maga meg itt maradt – próbálta megint a lányra terelni a beszélgetést Bruno, de makacs hallgatásba ütközött. – Talán fájó pontot érintettem?

– Ez nem tartozik magára – felelte az ügyvédnő elutasítóan. – A lámpánál egyenesen, aztán a harmadik utca jobbra.

– És mi van az édesapjával?

Jessica keze ökölbe szorult, a gyomra összerándult. Az évek során sikerült minden apjával kapcsolatos emlékét elfojtania magában. Viszont még ma is elöntötte a düh, ha csak szó esett róla.

– Hét éve meghalt.

Bruno észrevette a hangjában, milyen mérges lett hirtelen, és csodálkozva nézett rá. Aztán figyelmét ismét az útra irányította.

– Kifejezhetem az együttérzésemet?

– Ne fáradjon! – Jess apja éveken át uralkodott a családja felett, a gyerekeivel folyton ordibált, amikor egyáltalán törődött velük, és épp nem a feleségét kínozta. Mindezt azonban nem fogja a főnöke orrára kötni. – A harmadik házban lakom a jobb oldalon. Ebben az időben alig lehet látni, de nyugodtan kitehet itt.

Bruno lassított. Amikor a lány meg akarta köszönni a fáradozását, a férfi leállította a motort, és fejét az oldalablaknak döntötte.

– Jólesne most egy csésze kávé. Rettenetesen megerőltető ilyen időben vezetni – dörgölte meg fáradtan a szemét.

Jessica szinte megsajnálta. Igazán kedves volt tőle, hogy hazaszállította őt, és miatta megváltoztatta a programját. A főnöke nem az a típus, aki péntek este otthon üldögélne.

– Semmi gond – felelte, és kiszállt. Csak most jött rá, mennyire elázott. A kabátja olyan nehéz volt, hogy majdnem lerántotta őt a járdára. A haja is nedvesen tapadt a fejére, aligha nyújthatott csábos látványt.

– Talán készíthetne valami harapnivalót is – javasolta Bruno, miközben elindult ő is a ház felé.

Télen Jessica mindig égve hagyta reggel a villanyt a kamrában, hogy este ne teljesen sötét házba kelljen hazatérnie. A fűtés három órával ezelőtt önműködően feljebb kapcsolt, így már jó meleg várta őket odabent.

– Készítsek magának valami harapnivalót? – ismételte meg kissé hitetlenkedve a férfi szavait, miközben levette a kabátját.

– Ó, nem gondoltam semmi különlegességre. Csak amit egyébként is készítene. Szívesen megosztanám magával. – Bruno követte háziasszonyát a nappaliba. A nagy erkélyajtón át ki lehetett látni az utcára. Ez volt Jess kedvenc szobája, itt töltötte ideje nagy részét, ha otthon tartózkodott. Egy kandallót is építtetett bele, hogy még kellemesebb legyen a hangulata.

Bruno elkezdett fel és alá járkálni a szobában. Időnként meg-megállt, és érdeklődve tanulmányozta az ízléses keretbe foglalt családi fényképeket. Vajon feltűnt neki, hogy Jessica apja egyik képen sem látható?

– Át kellene öltöznie – fordult a lányhoz kedvesen.

Ez már neki is eszébe jutott, de végül elvetette a gondolatot. Akármilyen nedves és gyűrött is a kosztümje, ebben legalább biztonságban érzi magát.

– Néha azért megesik, hogy legalább egy-két percre abba tudja hagyni az utasítgatást? – kérdezte szárazon.

– Rossz szokásom. De csakugyan meg fog fázni, ha a vizes ruhájában marad.

Jess szeme dühösen szikrázott. Figyelte, ahogy a férfi kibújik a zakójából, a fotel háttámlájára akasztja, majd leül, és kinyújtóztatja a lábát.

– Na jó, rögtön jövök – legyintett végül megadóan a lány.

Miközben mindennek elmondta magában a főnökét, beviharzott a hálószobába, majd rövid tétovázás után bezárta az ajtaját. Megkönnyebbülve kibújt a cipőjéből, és pólót, farmert, papucsot húzott. Futó pillantást vetett a tükörbe. Kihúzta a hajcsatot a hajából, amitől reggel még elegáns kontya kibomlott, aztán copfba fonta a haját.

Amikor visszaért a nappaliba, zajokat hallott a konyha felől, így elindult arrafelé. Bruno a konyha közepén állt, két borospohárral a kezében.

– Találtam bort a hűtőjében – mondta.

– Remek. Érezze otthon magát!

– Kér egy pohárral? – Az üveg ott állt az asztalon.

Jessica beletörődve bólintott. A férfi töltött a poharakba.

– Sokkal hosszabb a haja, mint gondoltam.

Feltűnt neki a hajam? És még mi? – döbbent meg a nő. Hirtelen támadt riadalmában legszívesebben kitessékelte volna a férfit a lakásából.

– Sajnos alig van itthon ennivaló. Nem készültem látogatóra.

– Meg akar szabadulni tőlem? – kérdezte az igazgató jót szórakozva a helyzeten, azzal tüntetően leült az egyik konyhaszékre.

Jess elkerekedett szemmel figyelte. Bruno vagy tud olvasni a gondolataiban, vagy sokkal könnyebb átlátni rajta, mint hitte.

Vajon mit gondolna a főnöke, ha most bevallaná neki, hogy a jelenlétében kényelmetlenül érzi magát a saját lakásában? Biztos azt hinné, hogy vonzódik hozzá.

Ahelyett, hogy jót mulatott volna a saját képtelen ötletén, Jessica hirtelen nagyon nyugtalan lett.

– Természetesen nem akarok megszabadulni magától – szólalt meg a természetesnél némileg magasabb hangon. – Egyszerűen csak nem tudom elképzelni, hogy nincs jobb dolga pénteken este, mint egy alkalmazottjával megosztozni a sovány vacsoráján. – Jess úgy érezte, tanácsos emlékeztetnie magát arra, hogy a felettesével beszél.

– Jelenleg egyedülálló vagyok – magyarázta Bruno nevetve.

Szóval hiányzik neki a hölgytársaság, és ezért most rá pazarolja a vonzerejét.

– És olyan ritkán fordul elő magával ilyesmi, hogy rögtön bemenekül az első útjába kerülő nő lakásába? – Ezt a megjegyzést Jessica maga is kissé merésznek érezte, de Bruno szemlátomást nem vette a szívére.

– Tálán nem is jár olyan messze az igazságtól, csak túl szerényen minősítette saját magát. Mindenesetre örülnék neki, ha megtisztelne a vendégszeretetével, és nem dobna ki rövid úton, bár ehhez sem vitatom el a jogát. – Azzal Bruno felemelte a poharát, és várakozásteljesen a lányra nézett.

Jess inkább gyorsan elfordult, és keresni kezdett valami ehetőt a konyhában. Nem volt túl igényes a táplálkozást illetően. Mivel egyedül élt, csak akkor evett, amikor megéhezett, és ritkán főzött. Általában készételeket fogyasztott, vagy sajtot és kenyeret. Ha túl fáradtnak vagy lustának érezte magát ahhoz, hogy a főzéssel pepecseljen, beérte egy tál müzlivel is.

A kutatás mindenesetre eredménnyel járt, és hamarosan csinos kis kupac gyűlt össze előtte: egy doboz tonhal, egy konzervkukorica, három paradicsom, némi száraztészta, egy adag gomba meg fél pohár tejszín (amibe azért beleszagolt, hogy jó-e még). Újévi fogadalmában rendszeresen szerepelt, hogy mindennap rendbe rakja a hűtőt, de eddig még nem sikerült ezt az elhatározását tettekre váltania.

– Segíthetek? – ajánlkozott Bruno a háta mögött.

– Nem – rázta meg a fejét a lány. – De ne várjon tőlem csodát! A főzés nem az erősségem. – A válla felett hátrapillantva meglátta a férfi kaján vigyorát. Jess feszélyezettsége nyilván mulattatta.

– Ne szabadkozzon! Nincs abban semmi kivetnivaló, ha egy nő nem konyhatündér.

– Ez azért fura, hogy ilyeneket mond. Mindig azt hittem, a férfi szívéhez a gyomrán át vezet az út. – Az ügyvédnő továbbra is háttal állt Brunónak. Ezt nem is merte volna a szemébe mondani. Megpirította a gombát, majd összekeverte a többi hozzávalóval. Az étel legalább szép tarkán nézett ki. Az már más kérdés, milyen íze lesz. Amikor Jess a vendégeinek főzött, szigorúan tartotta magát a receptekhez. Nem szeretett rögtönözni, most azonban a szükség rávitte.

– Az én szívemről jobb nem is beszélni!

A lány megkockáztatott egy pillantást a válla felett, hogy megállapítsa, Bruno viccel-e, de a férfi arca komoly maradt.

– Megmagyarázná? Vagy ne is kérdezzem?

– A szívem bezárult, vagy talán ki sem nyílt még soha.

– Úgy érti, hogy eszébe sem jut a szerelem?

Ez kézenfekvőnek tűnt, hiszen Bruno Carr azok közé a férfiak közé tartozott, akiknek mindennél fontosabb a szabadságuk. Nem maradt hely az életében egy feleség számára. Késő estig dolgozott, hosszú üzleti utakra járt, közben adódhatott ugyan egy-két kalandja, de azok nem kötötték le a lelkét.

Amikor már majdnem elkészült a vacsora, Jessica vizet forralt, hogy tésztát főzzön. Aztán letelepedett az asztalnál, és elgondolkodva belekortyolt a borába.

Vajon hogy nézhet ki a főnöke farmerben meg pólóban? Széles vállával, keskeny csípőjével, hosszú lábával csakis jól mutathat benne. A lány szíve nagyot dobbant.

– Tönkrement a kapcsolata Rachellel, mert ő több időt akart magával tölteni? – kíváncsiskodott. Tudta, ez a kérdés túlságosan is személyes jellegű, de nem ő lépett ki először a munkakapcsolat szokványos keretei közül. Mégis olyan érzése támadt, hogy veszélyes területre tévedt, bár a férfi higgadt maradt.

– Szépnek tartom a családi életet – jegyezte meg Bruno könnyedén. – Egészen addig, míg csak mások családjáról van szó.

Jessica nem felelt. Felállt, és beleöntötte a tésztát a forró vízbe. Aztán fogta a poharát, és a tűzhely mellé helyezte, hogy szemmel tarthassa a tésztát.

Pontosan tudta, mire gondolt Bruno. Az ő számára sem volt szívderítő a házasság gondolata. A barátnői persze másképp vélekedtek erről, és gyakran hangoztatták azt a meggyőződésüket, hogy Jessicának is ideje lenne feladnia a függetlenségét, ő azonban mindig csak nevetett rajtuk. Számára elképzelhetetlennek tűnt, hogy egész életét egy férfi kiszolgálására áldozza, ahogy az édesanyja tette.

– Tulajdonképpen hogyan ítéli még a vádat? – váltott sietve témát az ügyvédnő. Nem volt kedve férfiakról, házasságról meg családról elmélkedni, még akkor sem, ha mindez az ő életében nem játszott szerepet.

– Ezt inkább nekem kellett volna kérdeznem magától. – Bruno töltött még egy pohár bort, és figyelte, ahogy a lány tányérokat meg evőeszközt vesz elő a konyhaszekrényből.

Jess megérezte magán a főnöke tekintetét, és ez valami fura, csiklandós érzéssel töltötte el. Máskor mindig közönyösen viseltetett a férfiak iránt, de Bruno jelenlétében valahogy az egész teste izgalomba jött. Érezte hosszú copfjának cirógatását a hátán, a ruha simogatását mindenfelé a bőrén, sőt a finom csipke melltartó puha anyagának érintésére megkeményedett a mellbimbója. Melege lett, és miközben az asztalt terítette, kerülte a férfi pillantását.

– Nem hiszem, hogy a vád sikeres lesz – próbálta figyelmét újra a beszélgetésükre összpontosítani. Közben leszűrte a tésztát, tálba rakta, a serpenyő tartalmát pedig egy másikba. – Mikor láthatom a műszaki rajzokat? – Az asztalra helyezte az ételt, leült, majd jelezte Brunónak, hogy szolgálja ki magát.

– Még nem említettem volna? – kérdezte a férfi. – Ralph Jennings elhozta nekem a rajzokat ma délután. Itt vannak az aktatáskámban.

– Ó! – csodálkozott el a lány. – Ezt mondhatta volna korábban is, akkor megnézhettük volna még az irodában.

– Vacsora után vethet rájuk néhány pillantást. – Bruno teljes lelki nyugalommal megpakolta a tányérját, Jessica pedig alig bírt ülve maradni. A férfi most még tovább fog maradni, pedig ő azt remélte, vacsora után elmegy végre.

– Ne aggódjon! – tette hozzá Bruno szárazon, amikor észrevette a lány borús tekintetét. – Aligha tart néhány percnél tovább az egész.

– Na jó, essünk túl rajta! – adta meg magát a lány.

– Nagyszerű. Ne féljen, ha olyan fáradt is, hogy az agya csak takaréklángon működik, akkor is sokkal tisztább a feje, mint sok férfinak, akivel üzleti kapcsolatban állok.

– Köszönöm. – Jessica nemrég még biztosan örült volna egy ilyen bóknak, most azonban valahogy csalódottnak érezte magát. Talán csak azért, mert a főnöke a férfiakkal vetette össze. Melyik nő örülne ilyen hasonlítgatásnak?

Életében először merült fel benne, milyen jó lenne a külseje miatt bókokat kapni, és nem csupán a szellemi képességei miatt.

Most meg olyan lennék, mint Rachel? – tűnődött magában. Nevetséges! Mégis ott motoszkált a fejében a gondolat, hogy valóban helyes-e a meggyőződése, miszerint a nőknél is a legfontosabb tulajdonság a szellemi képesség, és azok a férfiak, akik a testi adottságokat tartják többre, számára nem is léteznek.

Csak nagy vonalakban követte Bruno fejtegetését a vádirattal kapcsolatban. Megadta ugyan a megfelelő válaszokat, de az egész valahogy gépiesen történt, miközben az esze egészen máshol járt.

Tudta magáról, hogy nagyon vonzó. Nem hangsúlyozottan érzéki jelenség, mint a Rachel-félék, de semmiképp sem szürke kis veréb. Viszont nehezére esett kidomborítani az előnyeit. Inkább bő ruhák alá rejtette csinos alakját. Hosszú, formás lábát is rendszerint

hosszú szoknya vagy nadrág takarta. Természetes szőke haját sosem viselte kibontva, csakis feltűzve. Sikeres ügyvéd benyomását keltette, de a férfiak nem fordultak meg utána.

Ezektől a gondolatoktól egyre idegesebb lett. Bruno felajánlotta, hogy segít elmosogatni, de ő sietve visszautasította, azt füllentve, majd később sort kerít rá, jó lesz lazításnak.

– Mi van a rajzokkal? – kérdezte a férfi, miután Jess leszedte az asztalt, és arra várt, hogy Bruno végre elbúcsúzzon. Ehelyett az igazgató felállt, nagyot nyújtózkodott, miközben a lány nem is mert ránézni.

– Nézzük meg őket a nappaliban! – javasolta letörten. Már teljesen megfeledkezett a rajzokról.

Bevonultak a szobába, ahol hangulatvilágítás fogadta őket, és ez kellemes volt a konyha éles neonfénye után. Jessica letelepedett a kanapéra, Bruno pedig az asztalra terítette a rajzokat. Rövidesen már egymás mellett üldögéltek a papírok fölé görnyedve. A lány kétségbeesetten próbált megfeledkezni róla, de mivel lábuk finoman összeért, szinte lángra lobbant azon a helyen a bőre. Ennek ellenére odafigyelt, ahogy főnöke elmagyarázta a részleteket, és megértően bólogatott. Közben meg csak a férfi erős kezét nézte.

– Ezek az eredeti rajzok – mondta Bruno, és a lány felé fordult. Olyan közel került egymáshoz az arcuk, hogy Jess látta a férfi szemét körülvevő nevetőráncokat. Milyen csábítóak ezek a dús, fekete, selymes szempillák! Az igazgató újra az előttük heverő papírokra nézett, úgy tette még hozzá: – A tárgyalásig természetesen készíttetek róluk másolatot.

– Természetesen.

– Ha óhajtja, itt hagyom őket a hétvégére, hogy megismerkedhessen velük. – Bruno az órájára nézett, és felállt.

Jessica reménykedett, hogy végre megelégelte a vendégeskedést. Talán már kezd unalmassá válni a számára, hogy egy okos nővel társalogjon. Gondolatban bizonyára már az foglalkoztatja, mivel is tölti a hétvége hátralevő részét. Rachel utódja biztosan várja valahol.

– Igen, azzal sokat segítene – felelte, majd udvariasan mosolyogva ő is felállt. – Közös munkánk ezzel jóformán véget ért. Jövő héttől ismét a saját irodámban lehetek. – Jess az ajtóhoz kísérte vendégét.

– Át fogja venni Robert munkáját – viszonozta a mosolyt Bruno. – Bárhogy dönt is a bíróság, maga megtette, amit tudott.

– Netán elértem azt a teljesítményt, amit egy férfitól várt volna?

– Most azt akarja, hogy bocsánatot kérjek? – vonta fel a szemöldökét az igazgató.

– Annyira azért nem vagyok balga, hogy ilyesmit várjak el magától – felelte a lány szárazon. Közben azon tűnődött, mit mondhatna még. Bruno azonban megoldotta a gondját, mert búcsúzóul felé nyújtotta a jobbját.

– Jó munkát, Stearn kisasszony. Sok dolga lesz. – Azzal szemtelenül vigyorogva kezet rázott az ügyvédnővel, és már el is tűnt.

Jessica elgondolkodva csukta be mögötte az ajtót. Sok mindennel számolt: hogy a férfi majd közeledni próbál hozzá, udvarolni fog, meg akarja csókolni, de hogy egy kézfogással távozik, ilyesmi eszébe sem jutott…

4. FEJEZET

A tárgyalás bekerült az újságokba, hiszen Bruno Carr ismert ember volt. Nem filmsztár, de jól néz ki, állapította meg Jessica. Főnöke az ország leggazdagabb emberei közé tartozott, ráadásul érdekes, vonzó külsővel rendelkezett, nem csoda, ha a sajtó élénk érdeklődést mutatott a személye iránt. Mindegyik lapban ugyanaz a kép jelent meg: Bruno, amint elhagyja a bíróság épületét, miután ejtették ellene a vádat.

Jessica egy csúnya megfázással küszködve feküdt otthon az ágyában. Bevette a gyógyszereit, és vagy ötször átolvasta a cikket a gazdasági hírek oldalán. Nyertünk, gondolta megkönnyebbülten. Ezért neki és négy közvetlen munkatársának alaposan meg kellett dolgoznia. Ő még hétvégén is túlórázott. Az irodában most bizonyára durrognak a pezsgősdugók. Kár, hogy ő nem lehetett ott a tárgyaláson. Akkor talán neki is jutott volna valami a diadal mámorító érzéséből.

Kifújta az orrát, és a zsebkendőt az ágy mellett álló papírkosárba hajította.

Bruno Carr forgószélként tört be az életébe, és most, hogy Jess megtette, amit várt tőle, ugyanolyan hirtelen el is fog tűnni a közeléből… Hátradőlt, lehunyta a szemét, és elmerült az önsajnálatban.

Természetesen csak a betegség az oka, hogy így le van törve. Már a hétvégén is fáradtnak, kimerültnek érezte magát, aztán mindene fájni kezdett, belázasodott, náthás lett. Évek óta nem volt beteg. Olyan egészséges szokott lenni, mint a makk.

– Legyengült az ellenálló képességed – vélekedett az egyik barátnője, amikor Jessica a hét elején felhívta őt, hogy lemondja a megbeszélt vacsorájukat. – Pihenned kell.

Most aztán pihen. Persze nem a napos délen, hanem az ágyában. Bárcsak ne állt volna pénteken annyi ideig az esőben taxira várva! Bosszúsan megigazította a párnáját, és fáradtan visszahanyatlott rá. Felkeljen egyáltalán, vagy egészmap nyomja az ágyat? Épp ezt fontolgatta, amikor csengettek. A párnák közé süppedve szinte alig hallotta meg.

– Senkit sem akarok látni – morogta morcosan maga elé.

A látogató azonban újra és újra megnyomta a csengőt. Jessica végül megadta magát, nagy nehezen felkelt, köntösbe bújt, majd az ajtóhoz botorkált.

Bruno állt a küszöbön, és éppen megint csengetni akart. A lány dühösen nézett fel rá. Mi ütött ebbe az alakba, hogy csak így ráront, amikor ő ilyen szörnyen néz ki, vörös az orra, és még csak meg sem fésülködött?

– Hogy van? – érdeklődött az igazgató, amitől a lány, ha lehet, még mérgesebb lett. Már majdnem dél van, ő itt áll pizsamában meg köntösben, a konyhában halmokban áll az elmúlt két nap szennyese, és Bruno még azt kérdezi, hogy van?

– Az irodában mindenki nagyon aggódik a távolléte miatt – folytatta a férfi –, mert állítólag magán nem fognak a betegségek. – Zavartan elmosolyodott. – Eljöttem hát, mert ezt az orvosi csodát személyesen akartam látni.

– Pontosan úgy érzem magam, ahogy kinézek – felelte a lány, szorosabbra húzva magán a köntösét. Másik kezével igyekezett rendezni zilált hajzatát. – Egyébként szívből gratulálok. Olvastam az újságban. Bár az arcára is rá van írva, hogyan sikerült a tárgyalás. Szinte ragyog.

– Bejöhetek? Szörnyen hideg van idekint. Még jobban megfázik, ha továbbra is itt cseveg velem az ajtóban.

Mivel a főnök tántoríthatatlannak tűnt, Jessica megadóan beengedte a lakásba.

– Előre szólok: amikor beteg vagyok, elég kiállhatatlan tudok lenni – figyelmeztette a vendégét, miközben követte őt a nappaliba. Úgy tűnt, a férfi otthon érzi magát. –

Egyébként rosszkedvű vagyok, a legszívesebben egyedül lennék, hogy nyugodtan kikúrálhassam magam. – Az ügyvédnő csípőre tett kézzel figyelte, ahogy Bruno leveszi a zakóját és az asztalra dobja, majd elhelyezkedik az egyik fotelben.

– Igen, ez aztán győzelem volt minden vonalon! Mivel nem tudott eljönni a tárgyalásra, gondoltam, beugrom, hogy személyesen köszönjem meg.

– Nem csak az én érdemem – felelte Jessica hűvösen. Még mindig nem tudta elhinni, hogy a főnöke csak így egyszerűen beállított hozzá. – Mindannyian keményen dolgoztunk azért, hogy az ügy olyan gyorsan és kielégítően oldódjon meg, ahogy csak lehetséges.

– A többieknek is megköszöntem.

– Ez nagyon kedves magától. – Jess tüsszentett, és zsebkendőt kezdett keresgélni a zsebében.

– Volt már orvosnál?

Mivel Bruno semmi jelét nem adta annak, hogy hamar el akarna menni, a nő vonakodva a kanapéra telepedett, és maga alá húzta lábát. Semmi pénzért nem árulta volna el, milyen kínosan érzi magát, amiért főnöke ilyen siralmas állapotban látja.

– Az orvosok keveset tehetnek a megfázás ellen – jegyezte meg. – Csupán ki kell várni, míg enyhülnek a tünetek.

– Szörnyen néz ki.

– Köszönöm szépen, ettől rögtön jobban érzem magam! – Jessica tudta, hogy Brunónak igaza van, de azért nem illik ezt ilyen nyíltan az ember szemébe mondani. – Amikor reggel felkeltem, természetesen rögtön arra gondoltam, hogy több réteg smink alá rejtem a vörös orromat, de annyira könnyezett a szemem, hogy semmit sem láttam. Ezért aztán így maradt. Ha tudom, hogy látogatóm lesz, erőt vettem volna magamon.

– Akkor maga most szépen itt marad, én pedig készítek egy teát.

– Végtelenül kedves, de ne fáradjon! Köszönöm, hogy benézett hozzám. Most szívesebben lennék egyedül. Bizonyára élvezetesebb formában is megünnepelheti a győzelmét, mint hogy velem meg a fertőző bacilusaimmal ossza meg az örömét. – Jess ásított, és kényelmesen elhelyezkedett a kanapén.

– Badarság! Valakinek gondoskodnia kell magáról, amíg beteg. Nem látok itt senkit, aki törődne magával…

– Remekül boldogulok egyedül is – állította Jessica a kelleténél élesebb hangon.

– Szóval jól sejtettem, és senki sem viseli gondját. – Bruno felállt, intett a lánynak, hogy maradjon csak ott, ahol van, ő pedig kiment a konyhába.

A hangokból ítélve tényleg teát főzött. Jess kínosan érezte magát, amiért olyan barátságtalanul viselkedett a férfival, de ezt csak azért tette, mert valóban nem akadt senkije, aki törődött volna vele. Természetesen voltak barátnői, akikkel szórakozni járt, de egyiküket sem kérné meg, hogy ápolgassa őt, amíg beteg.

Huszonnyolc éves korára sikeres ügyvéd lett, sőt kifejezetten tehetősnek számított, mindez azonban mire jó, ha senkivel sem oszthatja meg?

Eddig még sosem jutottak eszébe efféle gondolatok. Elégedett volt, hogy jól alakul a pályafutása, miközben a barátnői férjhez mentek és gyerekeket szültek. Sosem irigykedett rájuk. Legfeljebb érdeklődve figyelte, mennyire megváltozott a lányok élete, miközben az övé ugyanazon az egyenes – és sikeres – pályán futott tovább.

– Vannak emberek, akik jól érzik magukat egyedül – jegyezte meg, amikor Bruno visszatért a nappaliba egy bögrével.

– Miről beszél? – kérdezte a férfi.

Jessica ivott egy korty teát, és elhúzta a száját. Bruno leült mellé a kanapéra, így már a lábát sem tudta kinyújtani.

– Egyedül is boldogulok. Nincs szükségem a sajnálatára – jelentette ki nagyon határozottan.

– Mondtam én olyasmit, hogy sajnálom?

– Nem is kell azt szavakba foglalni.

– Rendben. Nem sajnálom magát. Most elégedett?

Hát ez kétségbeejtő! Naná, hogy a főnöke sajnálja őt! Nemcsak azért, mert beteg, hanem azért is, mert önkéntelenül is összehasonlítja magában azokkal a nőkkel, akiket ismer. Azok a hölgyek esténként szórakozni járnak, természetesen mindig férfival az oldalukon, a szekrényük tele van a legnevesebb divattervezők alkotásaival, és az egyik kapcsolatból a másikba lépnek. Nagyon is jól tudta, mit gondol róla Bruno.

– Igen – dacoskodott a lány.

– A betegsége legalább az éles nyelvét nem támadta meg – mulatott rajta Bruno. Jessica erre nem is válaszolt. A markában tartotta a meleg bögrét, és ez valahogy vigasztalóan hatott rá.

– Evett ma már valamit? – kérdezte a férfi.

– Miért? Ugye nem akar még szakácskodni is? – Ez az ember csak segíteni próbál, de a lánynak ez nem tetszett. Miért nem maradt Bruno olyan, amilyennek az első benyomásai alapján tűnt? Magabiztos, sikerre és hatalomra éhes üzletembernek, aki a céljai elérése érdekében hajlamos átgázolni másokon, és mindig eléri, amit akar. Ezekkel a tulajdonságaival valahogy elboldogult volna. Okosságával, szellemességével és figyelmességével azonban nem tudott mit kezdeni.

– Jobban tettem volna, ha bejelentem, hogy jövök – állt fel az igazgató. – Ne fogja vissza magát, ha inkább lefeküdne, és visszasüppedne az önsajnálatba. Nem is zavarom tovább.

Amikor a férfi a zakójáért nyúlt, Jessica nagyot sóhajtott.

– Én… – sütötte le a szemét szégyenlősen. – Szóval, én…

– Nem érek rá egész nap. Bökje ki végre!

Így már jobb volt. Persze Bruno pontosan tudta, mit akar neki mondani, de szemlátomást nem kívánta őt megkímélni a bocsánatkérés kellemetlenségétől.

– Sajnálom, ha udvariatlannak tűntem…

– Micsoda ügyvédi szófacsarás! Nem annak tűnt, hanem az volt.

– Jó, jó, bocsánatot kérek – vörösödött el Jessica. Úgy látszott azonban, ez kevés az igazgató számára, mert még most is a kanapé előtt állt, kezében a zakójával. Itt kell maradnia, gondolta ijedten a lány. Nem akarta, hogy az a kép maradjon meg róla a főnökében, hogy ő egy udvariatlan, rosszkedvű, kötekedő nőszemély, aki még csak meg sem köszönte a látogatását meg a fáradozását.

– Annyira megszoktam a függetlenségemet, hogy nem tudom elviselni, ha cserbenhagy a testem. Az irodában egy hegynyi munka vár rám. Nem engedhetem meg magamnak, hogy beteg legyek.

– Az iroda maga nélkül is működik néhány napig – közölte megenyhült hangon Bruno, és visszadobta a zakóját az asztalra. – Még egyszer megkérdezem: evett ma már valamit? Elég lesz egy egyszerű igen vagy nem.

– Nem sokat – vallotta be vonakodva a nő.

– Akkor most erre is sort kerítünk – jelentette ki a férfi, azzal már el is tűnt a konyha irányában, mielőtt még Jess tiltakozhatott volna.

A lány kinyújtózott a kanapén, és becsukta a szemét. Sosem gondolt arra, hogy cserélne valamelyik barátnőjével, de néha kétségtelenül vannak előnyei is annak, ha az ember házasságban él. Például amikor az asszony beteg, a férj ápolhatja…

Valószínűleg elaludhatott, mert egyszer csak arra eszmélt, hogy Bruno ott áll mellette, fölé hajol, és halkan suttog:

– Ébresztő, Csipkerózsika! Kész az ennivaló.

Jessica megdörzsölte a szemét, felült, és elvette a férfitól a tálcát.

– Nem túl izgalmas, attól tartok – szabadkozott Bruno.

Ahogy Jess meglátta a két szelet pirítóst és a rántottát, összefutott a nyál a szájában.

– Köszönöm szépen – hálálkodott, miközben élvezettel nekilátott a falatozásnak. Csak most jött rá, milyen éhes. Másfél napja nem evett. – Igazán kitűnő.

– Jobban szokott ízleni az embernek, ha valaki más készíti – figyelte őt elégedetten Bruno.

– Gyakran csinál ilyesmit? – érdeklődött a lány.

– Nem, ez volt a bemutatkozó előadás – felelte a főnöke.

Jessica meglepetten nézett rá.

– Nagyon bölcsen teszi, hogy csak olyan nőkkel randizik, akik nem szoktak megfázni – mondta. – Vagy csak akkor bánik így velük, ha betegek?

– Mire akar ezzel célozni?

– Ó, semmire, igazán semmire. – Az ügyvédnő úgy tett, mint aki teljesen elmerült az étkezésben.

– De, de! Feltűnt nekem valami: maga szívesen bírál másokat, de ha az ember rákérdez a véleménye okára, azonnal visszahúzódik a csigaházába.

– Nem is bíráltam! – Jess megdöbbent, hogy a férfi ennyire átlát rajta. – Csak egy feltételezést fogalmaztam meg, ráadásul azt is kérdő formában.

– Már megint kezdi a szófacsarást. Egyébként meg, ha ennyire kíváncsi, elárulhatom, nem szokásom főzni egyetlen nőnek sem, és azt sem szeretném, hogy egy nő főzne rám.

– Akkor most nagyon megtisztelve érzem magam. – Ezt a megjegyzést Jess nem gondolta tovább. Amikor azonban felpillantott, meglátta Bruno hideg, tűnődő tekintetét.

– Vegye úgy, ahogy akarja! Mindenesetre maga nem a feleségem.

Ezeket az egyértelmű szavakat Jessicának meg kellett emésztenie. Ő csak egy alkalmazott, semmi más. Nem jelent a főnökének egy szemernyivel sem többet. Ezek szerint teljesen mindegy, főzött-e neki, vagy sem. Nincs magánemberi kapcsolat közöttük, és nem is lesz.

– Egyébként már mondtam, miért jöttem ide tulajdonképpen. Gratulálni akartam, hogy a maga segítségével most győztesként állhatok itt. Aztán megláttam, hogy beteg, és nem tud gondoskodni magáról.

– Dehogynem tudok!

– Látom. Ezért nem evett napok óta?

– Egyszerűen nem értem rá – állította a lány.

– Nos, én készítettem egy kis ennivalót. Ez minden. – Bruno felállt.

Talán azt képzeli, túl nagy jelentőséget tulajdonítottam ennek? – hűlt el magában a lány. Csak nem gondolja komolyan, hogy akarok tőle valamit? De bizony, azt gondolja! Jess. szégyenkezve sütötte le a szemét.

Bruno született agglegény. Valószínűleg évek óta futnak utána a nők. Most pedig azt hiszi, hogy ő is beállt a sorba. A férfi éppen arra figyelmeztette, hogy ne tápláljon hiú reményeket vele kapcsolatban!

– Rendben van, Bruno. Szörnyen viselkedtem, belátom. Egyszerűen nem tudom elviselni, hogy haszontalanul feküdjek itt. Tennem kell valamit!

– Csak akkor érzi magát a társadalom teljes értékű tagjának?

– Valahogy úgy – csukta be a szemét Jess, és fejét a háttámlának támasztotta. – Lehet, hogy kórosan túlteng bennem a cselekvési vágy, és szednem kellene rá valamit.

– Esetleg pihenjen néha.

– Maga szokott? – nyitotta ki a szemét a lány.

– Nem, de én férfi vagyok. – Bruno számított az ügyvédnő hitetlenkedő arckifejezésére, és harsányan elnevette magát. – Ez mindig bejön. Addig hecceltem magát, míg a végén teljesen megfeledkezett az önsajnálatról. Na de félre a tréfával. Figyeljen rám jól! Maga

szépen itthon marad a hét végéig – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon, és szigorú tekintettel nézett a lányra.

– Majd meglátjuk – adott kitérő választ Jess. Miért kell Brunónak mindig a főnököt játszania? Lehet, hogy csak arra akarja emlékeztetni, hogy a kapcsolatuk eredendően üzleti jellegű.

– Lenne még valami – szólalt meg az igazgató, miközben induláshoz készülődve belebújt a zakójába.

– Éspedig?

– Maga és a csapata kitűnő munkát végeztek, és ezért szeretném kifejezni az elismerésemet.

– Elegendő, ha személyesen megköszöni mindenkinek. – Esetleg egy kis pénzjutalom sem ártana, tette hozzá gondolatban az ügyvédnő, de nem mondta ki.

– Ezért szeretném a tanácsát kérni – folytatta a főnöke, figyelmen kívül hagyva az előző mondatot.

– Az enyémet? Hol a határidőnaplóm? Ezt a dátumot be kell kereteznem pirossal!

– Tiszteletlen megjegyzését a betegsége számlájára írom – mosolyodott el Bruno. – Maga jobban ismeri a munkatársait, mint én.

– Ez igaz. Elég ritkán látjuk ahhoz képes, hogy a főnökünk.

Az igazgató összeráncolta a homlokát, és Jess ezt elégedett mosollyal vette tudomásul.

– Én egy hétvégi utazásra gondoltam – rukkolt elő Bruno a javaslatával.

– Igen? És hová?

– Valahová, ahol meleg van.

Mindketten önkéntelenül is kinéztek az ablakon. Anglia felett az ég szürke volt, mint mindig.

– Annak biztosan örülnének – jelentette ki Jessica. – Igazán szörnyű idő van.

– Valóban kiábrándító.

– Mikor kezdődne az utazás?

– A következő hétvégére gondoltam. Az iroda is biztosan bezárhat két napra.

– A mostani hétvégére? – ismételte a lány elhűlve. Ez az ember nincs magánál! Hogyan lehetne ennyi idő alatt repülőjegyeket szerezni? A tengerparti üdülőhelyek bizonyára előre le vannak foglalva. – Az irodát természetesen nem zárjuk be.

– Igen? És ki fog ott felügyelni?

– Én. Ráadásul van még elég titkárnő meg alkalmazott, akik nem vettek részt a per munkálataiban.

– A társaság, magát is beleértve, tizennégy főből áll.

– Mindnyájunkat el akar vinni a hétvégén egy napsütötte helyre?

– Van valami ellenvetése?

– Nekem nincs. A légitársaságoknak azonban biztosan lesz. Elképzelhetetlennek tartom, hogy ilyen rövid időn belül tizenhárom jegyet tudnának biztosítani, mondjuk Spanyolországba.

– Ki beszél itt Spanyolországról? Ott sem süt olyan melegen a nap ebben az időszakban. És mi közük ehhez a légitársaságoknak?

– Hogyan jutnának el másképp délre? – tudakolta Jessica. – Talán úszva?

– Van egy kis magánrepülőgépem.

– Van egy repülője? Persze, mindenkinek van. Hozzátartozik a háztartáshoz, ha valaki ad magára.

– És van egy szigetem is a Karib-tengeren – fűzte hozzá a férfi lassan.

– Van egy szigete a Karib-tengeren? – hitetlenkedett az ügyvédnő.

– Persze. Mindenkinek van, aki ad magára. Hozzátartozik a háztartáshoz.

Jessica zavarában elpirult. Ha Bruno a közelében tartózkodott, nem tudta fékezni a nyelvét.

– Szóval a teljes személyzetet el akarja vinni egy hosszú hétvégére a magánrepülőjén a saját szigetére?

– Pontosan. Mit gondol, milyen lesz a fogadtatása az ötletemnek?

– Nem könnyű megjósolni. – Jess eltűnődött. Valószínűleg áprilisi tréfának gondolják majd. Mary és Elisabeth, a két ötven feletti hölgy pedig egyszerűen elájul majd a döbbenettől.

– És mi a maga véleménye?

– Mi köze van ennek hozzám?

– Maga is rajta van a meghívottak listáján. Péntekig csak kiheveri a betegségét!

Jessica nem akart elutazni sehová a főnökével. Nem érezte pihentető lehetőségnek, hogy elrepüljön Bruno Carr magángépén a férfi szigetére, és a társaságában töltsön el egy hétvégét.

– Fogalmam sincs, el tudok-e menni.

– Miért?

– Mert épp elég munkám halmozódott fel, amíg a maga ellen folyó perrel foglalkoztam. Vissza kell mennem az irodába, hogy behozzam az elmaradásaimat.

– Az ráér még néhány napig.

Jessica némán körbepillantott a szobán, majd kitekintett az ablakon a vigasztalan időjárásra. Nehéz lett volna elmagyaráznia, mi kifogása lehet egy napfényes hétvége ellen.

– Mikor volt utoljára szabadságon? – érdeklődött Bruno.

A lány elgondolkodva nézett rá.

– Jó ideje – vallotta be. – Valahogy nem jut hely az életemben a nyaralásra.

– Ez egy kicsit nagyképűen hangzik – ugratta a férfi.

– Túlságosan elfoglalt vagyok, nem tudok egyik pillanatról a másikra átrepülni a fél világon.

Brunónak nem kell feltétlenül tudnia, hogy miközben a tanulmányait folytatta, majd elkezdte építeni a pályafutását, egyszerűen elrohantak mellette az évek. Az utolsó igazi nyaralása is már vagy öt éve lehetett. Természetesen kivett néha szabadságot egy-egy hosszú hétvégére vagy karácsonykor, de az nem volt olyan igazi pihenés, amiből az ember felfrissülve, új energiával feltöltődve térne vissza a munkahelyére.

– Igazán nagyvonalú ajánlat – bökte ki végül.

– Úgy véli? – nézett rá hidegen a főnöke. – Azért mégsem tudja elfogadni, ugye?

– Ha most nem feküdnék betegen…

– Akkor bizonyára nem veszi zokon, ha közlöm a munkatársaival, hogy az ő nevükben is, elutasította a meghívást. Bizonyára meg fogják érteni.

Bruno sarkon fordult és elindult az ajtó felé. Jessica lassan ballagott utána.

– Mit akar ez jelenteni? Ha én nem megyek, a többiek sem mehetnek?

A férfi olyan hirtelen torpant meg, hogy amint hátrafordult, szinte egymásba ütköztek.

– Pontosan ezt jelenti.

– Ez nem igazság!

– Miért? Én csak később megyek a szigetre, ha egyáltalán el tudok menni. Ezért szükségem van valakire, akire átruházhatom a felelősséget.

– Hiszen felnőtt emberekről van szó!

– Választhat, Jessica – nézett rá sürgetően az igazgató.

– Jól van – egyezett bele végül az ügyvédnő. – Elmegyek. Addigra biztosan meggyógyulok.

Ha nem lesz ott Bruno Carr, akkor még pihenni is tud, és erre valóban szüksége lenne.

– A titkárnőm legkésőbb csütörtökig tájékoztatni fogja az utazás részleteiről. – A férfi keze már a kilincsen nyugodott. – Örülök, hogy kivételesen másra is tud gondolni saját magán kívül.

– Mit akar ezzel már megint? – kiáltott utána a lány, de Bruno vissza sem fordult.

– Menjen vissza az ágyába, és tűnődjön el ezen! – kiáltotta hátra a válla felett, miközben beszállt az autójába.

Jessica azonban nem mozdult, és még hosszan nézett a távolodó kocsi után.

5. FEJEZET

Bruno Carr egyre többet szerepelt Jessica gondolataiban. De legalább nem jön a szigetre, sóhajtott föl magában megkönnyebbülten. Így nyugodtabb lélekkel szállhat fel pénteken a magánrepülő fedélzetére. Jót fog tenni neki a klímaváltozás.

Hideg és szeles idő búcsúztatta őket, amikor elhagyták Angliát. Mivel Jess nem tudta, milyen meleg lesz a szigeten, farmert húzott, hozzá pólót, fölé pedig egy hosszú ujjú blúzt meg vastag pulóvert.

Néhány munkatársnője merészebb volt. Ronnie, a legfiatalabb titkárnő maga mögött hagyta a brit tél kellékeit, és vékony miniszoknyát viselt, amely csak úgy lobogott a szélben beszálláskor – hat fiatal férfi munkatársa legnagyobb örömére. A lépcső tetején úgy pózolt, mint Marilyn Monroe, míg Jessica rá nem szólt, hogy jöjjön be, mert megfázik.

– Annyira izgulok – osztotta meg érzéseit az ügyvédnővel, miközben bekapcsolták a biztonsági övet. – Még sosem jártam külföldön.

– Soha? – hitetlenkedett Jessica. Igaz, Ronnie csak nemrég töltötte be a tizennyolcat, mégis szokatlannak tűnt, hogy eddig soha nem hagyta el Angliát.

– Apám nem szeret repülni – magyarázta a fiatal lány elakadó lélegzettel, és izgatottan lesett ki az ablakon. A sötétben alig lehetett látni a felszállópályát. – Ezért mindig csak Angliában nyaraltunk.

– Hol van a szoknyád többi része, Ron? – kérdezte az egyik fiatalember szemtelen mosollyal. – Talán előrerepült?

A lány csak kinyújtotta a nyelvét, amivel általános derültséget keltett.

Jessica mosolyogva behunyta a szemét. De jó, hogy mégis eljött! A munkatársai sosem bocsátották volna meg neki, ha visszautasítja Bruno nagylelkű ajánlatát.

A többiek nagy lelkesedéssel fogadták az elmúlt hetek kemény munkájáért felajánlott jutalmat. Még Mary és Elisabeth is örült, noha kissé zsörtölődtek a rövid felkészülési idő miatt, mivel állítólag a férjeik nélkülük nem boldogulnak.

Közben a gép felszállt, és lassan elérte a repülési magasságot. Jess megkönnyebbülten dőlt hátra. Négy nap trópusi vakáció. Még mindig nem tudta elhinni, hogy lesz ideje csak úgy lustálkodni. A megfázása már elmúlt, bár még mindig kimerültnek érezte magát. Valószínűleg nagyon megerőltető lett volna azonnal munkába állni. Ez a kis utazás igazán jót fog tenni. Kényelmükről Bruno személyzete gondoskodik majd.

Mikor nyaralt utoljára? Legutóbbi szabadságát azzal töltötte, hogy kifestette és kitapétázta a lakását. Ez is kikapcsolódás volt, de nem pihente ki magát túlságosan. Előtte még a régi barátjával Portugáliában töltött egy hetet. Akkor már kilenc hónapja jártak együtt, és ezt a közös utat szánták az utolsó próbálkozásnak, hogy új életre keltsék a szerelmüket. Ehelyett a fickó fülig beleszeretett egy lányba, aki Manchesterből érkezett, és szintén ott üdült. Jessica napozással töltötte az egész hetet, és közben untig hallgatta hűtlenné lett barátja szűnni nem akaró bocsánatkéréseit.

Valahogy mindig ideges lett a gondolattól, ha a nyaralás került szóba. Már gyermekkorában elment tőle a kedve, mert az apja állandó büntetéseivel még ezt is kínszenvedéssé tette a számukra.

Ez az utazás azonban más. Senki sem támaszt elvárásokat vele szemben. Azt tehet, amit csak akar. Már előre örült, hogy olvasgathat a strandon, kedvére lustálkodhat, sétálgathat a parton, vagy úszhat. Két regényt is hozott magával, a szakkönyveit viszont előrelátóan otthon hagyta.

A motorok monoton hangja álomba ringatta Jessicát. Csak akkor ébredt fel, amikor megkérték, hogy kapcsolja be a biztonsági övet a leszálláshoz.

Felült hát, és kíváncsian lesett ki az ablakon. Aprócska sziget tűnt fel a közelben. A kifutópályát kivilágították, de a sötétben nem lehetett messzebb látni. Így aztán ismét hátradőlt az ülésében, és várta, hogy a gép végre megálljon.

Miután kikapcsolták az öveket, a munkatársai felszabadultan csevegtek, és felkapták a kézipoggyászukat.

– Alig hiszem el, hogy máris itt vagyunk – mondta Ronnie mosolyogva. Csak úgy sugárzott az örömtől. – Hát nem hihetetlen, hogy Carr úrnak, akarom mondani Brunónak van egy szigete?

– Valóban hihetetlen – nevetett Jess a lány lelkesedésén. Nyújtózkodott, majd ő is felállt. – Egyes emberek szörnyű erőfeszítéseket tesznek, hogy lehessen egy kis magánéletük.

– Nekem otthon még saját fürdőszobám sincs – jegyezte meg Ronnie, amikor előhúzta óriási utazótáskáját az ülés alól. – El sem tudjátok képzelni, mennyi időt töltenek a bátyáim a fürdőszobában.

– Dehogynem! – felelte Jessica a saját bátyjára gondolva. Bár az apjuk sosem engedte meg, hogy pancsoljanak. Még az is elképzelhetetlen volt, hogy a kádban olvassanak. Mindennek gyorsan és fegyelmezetten kellett működnie. Ráadásul az apjuk mindig aprólékosan ügyelt a tisztaságra. Ha a fürdőszoba reggelenként nem úgy nézett ki, ahogy ő elvárta, szörnyű büntetés várt rá meg Jeremyre.

A leszállópálya mellett két terepjáró várt rájuk. Ekkor vették csak észre az utasok, milyen hihetetlenül meleg az esti levegő. Le is vetették vastag pulóvereiket. Ronnie felemelt karral táncolni kezdett, és azzal ugratta a többieket, hogy egyedül ő öltözött megfelelően.

Izgatottan szálltak be az autókba. A döcögős út egy pálmaerdőn vezetett keresztül. A menetszél ellenére a farmer és a póló rátapadt Jessica bőrére. Nem hozott sok csomagot: két pólót, néhány rövidnadrágot meg fürdőruhát és egy kötött kabátot, mindössze ennyit.

Az utazás csak pár percig tartott, és az autók máris leparkoltak Bruno háza előtt. Mindenki külön szobát kapott.

Jessica azon tűnődött, hány helyiség lehet a házban, de túl fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy körbejárja.

A szobája nagy volt, és egy mennyezeti ventilátor szellőztette. A hatalmas ágy felett szúnyogháló függött. A padlót szőnyegek borították. Egy nyitott ajtó mögött felfedezte a fürdőszobát, amely nagyon megtetszett neki. Igazán fényűző az egész, gondolta, miközben egy székre helyezte a táskáját. Egy hűsítő zuhanyt fontolgatott, de aztán mégis úgy döntött, hogy inkább másnapra halasztja. Túlságosan kimerítette az utazás. Kilesett a hatalmas ablakon, aztán belebújt a pizsamájába. Lefeküdt a szúnyogháló alá, és szinte azonnal álomba zuhant. Amikor másnap reggel felébredt, besütött a nap a szobájába. Már tíz óra! Hiába volt szabadságon, mégis rossz lelkiismerete támadt, hogy ilyen sokáig aludt. Gyorsan felkelt, odalépett az ablakhoz, és kinézett. A ház közvetlenül a fehér homokos strand mellett feküdt. A háttérben csillámlott a türkizkék tenger, a másik oldalon pedig felfedezte a pálmaligetet, amelyen keresztül előző este idehajtottak.

Rövid zuhanyozás után felhúzta fekete bikinijét, magához vette napozókrémjét, napszemüvegét, kalapját, könyvét, és kisietett a házból.

– Éppen ideje, hogy maga is előkerült! – kiáltott oda neki Ronnie integetve.

– Hol vannak a többiek? – érdeklődött Jessica.

– Napfürdőznek, úsznak, vagy felfedezik a szigetet. Rögtön visszajövök. Ezt az időt feltétlenül ki kell használni.

– Egyetértek. Angliában nyáron sincs ilyen.

Ahogy Jessica körbenézett ezen a paradicsomi tájon, alig tudta elhinni, hogy előző nap még rosszul érezte magát, amiért olyan sok munkát hagyott az irodában. Örült, hogy elszánta magát erre a kirándulásra. A munka még igazán várhat néhány napot. Most csak a sziget különleges hangulatát akarta élvezni.

Nagyszerű érzés volt mezítláb sétálni a meleg homokban. Mary és Elisabeth bepréselték magukat rikító színű fürdőruháikba, és széles támlájú, fonott székekben üldögéltek a strand egyik kellemes pontján. Kicsit távolabb Ronnie pancsolt a vízben a társaival.

Jess odaintegetett nekik, majd keresett egy félárnyékos helyet az egyik pálma alatt, letelepedett a törölközőjére, és elkezdte bekrémezni magát.

A parthoz csapódó hullámok folytonos halk csobbanása megnyugtatóan hatott rá. Jessica elővette a könyvét, de a fény még napszemüvegben is úgy elvakította, hogy nem tudott olvasni. Így aztán inkább becsukta a szemét, és csak pihent. Élvezte a napsugarait cirógatását, a tenger illatát, a frissítő szellő finom fuvallatát, amelybe egyszer csak valami lágy, rekedtes suttogás keveredett:

– A maga bőrszínével óvatosnak kell lennie, mert hamarosan úgy fog kinézni, mint egy főtt rák.

Jess ijedten nyitotta ki a szemét. Bruno Carr állt előtte, kezében két hideg itallal. Ez a látvány annyira váratlanul érte, hogy többször is pislognia kellett, mert azt hitte, álmodik.

– Mi a csudát keres maga itt? – kérdezte, és felült. Közben rájött, milyen aprócska ruhadarab a fekete bikinije. Nyugtalanul állapította meg, hogy Bruno is csak fürdőnadrágot meg egy vékony, rövid ujjú inget visel, melyet be sem gombolt. Milyen barna és edzett…

Remélhetőleg nem vette észre, hogy hirtelen felbukkanása mennyire felkavart, gondolta Jess, és örült, hogy rajta volt a napszemüvege. Hol is van a kalapja? Amikor végre megtalálta maga mellett, sietve felrakta, hogy eltakarja az arcát.

– Megkínálhatom egy itallal? – nyújtotta át neki az egyik poharat Bruno.

– Igen, köszönöm – vette el a lány sietősen. – Mit keres itt? – tudakolta ismét, miután kiheverte az első megrázkódtatást. – Nem azt mondta, hogy nem tud eljönni?

– Ezt mondtam volna? – nézett rá csodálkozva a férfi. – Akkor valamit nyilván félreértett. Legfeljebb olyasmit említhettem, hogy nem fogom tudni itt tölteni az egész hétvégét. Amint látja, most mégis itt vagyok. – Ivott egy kortyot, és Jess legnagyobb megdöbbenésére leült mellé a törölközőre. A lány feltűnés nélkül igyekezett kissé elhúzódni tőle.

– Látom – suttogta.

– Talán megőrültem, de nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy láthassam magát a sikeres ügyvéd hűvös, üzleties álarca nélkül, amelyet éjjel-nappal visel, így aztán minden követ megmozgattam, hogy megleshessem a másik Jessica Stearnt. A nőt, és nem az ügyvédet. – Bruno jókedvűen felnevetett, de a lány komor maradt.

– Néha azt kérdezem magamtól, mitől lehet maga egyáltalán sikeres, amikor képes az egész napját a kedvteléseinek vagy a hirtelen jött szeszélyeinek szentelni.

– Ez azért túlzás – vetett a lányra egy izgató pillantást a férfi, és szemtelenül elvigyorodott. – Csak engem más is érdekel a munkán kívül.

– Például? – vonta fel a szemöldökét Jess.

– Például kíváncsi lennék, mi a véleménye a szigetről. – Azzal Bruno váratlanul közelebb hajolt, és lekapta a napszemüveget a lány orráról.

– Azonnal adja vissza! – követelte Jessica.

– Nem szeretem, ha azok az emberek, akikkel beszélgetek, napszemüveg mögé bújnak.

– Én nem bújok el! – tiltakozott az ügyvédnő felháborodottan. – Annyira erősen süt a nap, hogy könnyezik a szemem.

– Képtelenség – nyúlt el Bruno a lány mellett a törölközőn.

Jessica a szeme sarkából észrevett néhány feléjük irányuló kíváncsi pillantást. Mary és Elisabeth félretették a könyvüket, és izgatottan várták a fejleményeket, bár közben igyekeztek úgy tenni, mintha csak a tájat csodálnák.

– Most aztán elindította a pletykaözönt! – jegyezte meg a nő dühösen.

Bruno maga mögé tette a napszemüveget, így a lány semmiképp sem szerezhette vissza.

– Pletykát? Én? Ugyan mifélét?

– Arról, hogy… hogy… – Amikor Jess zavartan elnémult, az igazgató fölényesen elmosolyodott.

– Arról, hogy itt ülök, és az egyik alkalmazottammal beszélgetek?

Jessica egyre mérgesebb lett, de jobbnak látta, ha nem felel.

– Nos, mi a véleménye az én kis paradicsomomról? – tért vissza az eredeti kérdéshez Bruno.

– Csodaszép. – A lányt szinte kényszerítette valamilyen erő, hogy végignézzen a férfi elnyúló testén. – Igazán boldog lehet, hogy magáé a Földnek ez a kis szelete. Gyakran jár ide?

– Amikor pihenésre van szükségem.

– Nagyszerű. – Jess felállt, de a férfi azonnal visszahúzta a törölközőre. Közben majdnem rázuhant Brunóra. Az utolsó pillanatban nyerte csak vissza az egyensúlyát.

– Maradjon még egy kicsit! Olyan kellemesen elbeszélgetünk.

– Maga talán igen – háborgott a lány.

– Maga is. Vallja csak be! Lehet, hogy el akar szaladni, mint egy ijedt nyuszika…

– Én? Ijedt nyuszika? Mindig tudok uralkodni magamon, akár munkáról van szó, akár a magánéletemről – felelte az ügyvédnő feldúltan.

– Csak szeretné, de az arcvonásai elárulják – jegyezte meg Bruno elgondolkodva. – Nagyon kifejező arca van.

– Ez eddig sosem okozott gondot. Csak amióta magát ismerem. – Jess rögtön megbánta, hogy elárulta az érzéseit. – Maga… maga…

– Igen? Csupa fül vagyok.

– Maga egyszerűen elviselhetetlen! Most pedig elmegyek úszni. – Azzal a lány felállt, és elindult a part felé.

Nem kellett volna bikinit vennie, bár tulajdonképpen sokkal jobban néz ki ilyen könnyű öltözetben. Eddig mindig bő ruhadarabok alá rejtette csinos alakját. Talán most is szerencsésebb lett volna, ha egy régimódi fürdőruhát hoz magával, gondolta, miközben elérte a vizet. De honnan tudhatta volna, hogy Bruno mégis felbukkan itt? Erre egyáltalán nem számított.

Elhatározta, hogy addig marad a vízben, amíg a főnöke fel nem kel végre a törölközőjéről, és el nem hagyja a strandot. Élvezettel merült a tenger hűs hullámai közé. Pillantása azonban újra meg újra visszatért a parthoz. Már attól tartott, a férfi is bejön a vízbe, de Bruno inkább odament Maryhez meg Elisabethhez, majd egész sokáig elcsevegett velük. Utána meglátogatta Ronnie-t is, akinek megcsappant az élénksége a növekvő hőségben.

Jessica lebegett egy darabig a vízen, aztán úszkált egy kicsit ide-oda, és amikor végre tiszta lett a levegő, kiment a szárazföldre.

Miért is döntött úgy a főnöke, hogy mégis eljön a szigetre? Talán tudta, milyen bizonytalanul érzi magát a társaságában, és ezen akart szórakozni? A viselkedése legalábbis valami ilyesmire utalt. Jessnek fájt, hogy Bruno szemlátomást úgy kezeli őt, mint valami ritka állatfajt. Felkelti ugyan a kíváncsiságát, de nem akar közelebbi kapcsolatba kerülni vele.

Amikor egy óra múlva visszatért a házba, látta, hogy az épület mögötti füves területen felállítottak egy büfésátrat, és az egész kis társaság odagyűlt az igazgató köré.

Ronnie lenge öltözékében flörtölt vele, és ostobán kacarászott minden egyes szavára, mozdulatára. De még Carla is, aki jegyben járt, és máskülönben csak a vőlegényéről tudott beszélni, most mindent elkövetett, hogy felhívja magára a főnöke figyelmét, és szinte szünet nélkül kihívóan mosolygott rá.

Jessica bő sortot viselt a bikinije felett, egy lezser pólóval. Kiszolgálta magát a büfében, aztán elvegyült a munkatársai közt, akik megbűvölten csüggtek Bruno ajkán. Udvariasan hallgatta ő is az igazgató szórakoztató elbeszéléseit különböző külföldi útjairól. Még mindig fájt neki, amit a főnöke korábban mondott neki.

– Magának is volt már hasonló rossz élménye külföldön? – próbálta bevonni Bruno az ügyvédnőt is a társalgásba. Jess nem akarta elrontani a hangulatot, ezért belefogott egy történetbe.

– Az Indiai-óceánon egyszer barrakudák közé keveredtem. Nem bizonyultak valami jó társaságnak, mert egykettőre szemet vetettek a lábamra – mesélte. – Szerencsére éppen jókor repült arra egy helikopter, és az utolsó pillanatban kimenekített közülük. Ezzel azonban még mindig nem értek véget a viszontagságaim. Útközben szörnyű viharba keveredtünk, és majdnem lezuhantunk. A pilóta elájult, így aztán nekem kellett leszállnom a helikopterrel.

– Nem, ez nem lehet igaz! – kiáltotta Ronnie elképedve.

Jess nevetve helyeselt:

– Eltaláltad. Tényleg csak most agyaltam ki az egészet. Sajnálom, de az én külföldi útjaim általában különösebb izgalmak nélkül szoktak lezajlani.

A csoport lassan feloszlott. A munkatársak többsége visszahúzódott a házba, hogy kipihenjék a délelőtti napsütést.

Jessica letelepedett az egyik padra egy fa árnyékában, és jóízűen falatozni kezdett a tányérjára szedett finomságokból. Amikor Bruno odaült mellé, halkan felsóhajtott.

– Csak azért jöttem ide, hogy újabb csemegével szolgálhassak a pletykálkodóknak – viccelődött a férfi. – Ha lennének a ház ablakain függönyök, most bizonyára elhúznának néhányat.

– De jó, hogy maga ezen szórakozik! – döfött a villájára dühösen egy szelet paradicsomot a lány, és bekapta.

– Jól érezte magát a vízben ma reggel? – érdeklődött a férfi.

– Igen, csodálatos volt – pillantott rá oldalról Jess.

– Be kell vallanom, nagyon megragadott a barrakudás története, amíg be nem vallotta, hogy csak kitalálta az egészet.

– Persze maga ezt kezdettől fogva sejtette. – Jessica letette az üres tányért a padra, és eltűnődött, vajon csak képzeli-e, hogy Bruno flörtöl vele. Nem volt biztos benne, mert a férfi természetéből adódóan szeretett úgy bánni a közelében tartózkodókkal, hogy különleges személyiségnek érezzék maguk, amiért kitünteti őket a figyelmével.

– Igaza van – vallotta be a főnöke. Egyik karját a padon nyugtatta, és arcát a nap felé fordította, melynek sugarai átcsillantak a fák levelei között.

– Mert a keményen dolgozó, munkamániás nőknek, mint amilyen én vagyok, nincs idejük izgalmasan élni, és nem lehet részük érdekes kalandokban, ugye? – kérdezte az ügyvédnő hűvösen, de a következő pillanatban már meg is bánta meggondolatlan szavait. Bárcsak visszaszívhatná őket! Mi üthetett belé? Úgy viselkedik, mint egy sértődött kiskamasz, és nem úgy, mint egy sikeres nő, aki maga irányítja az életét.

Bizonyára azért, mert Bruno jelenlétében mindig olyan érzése támad, hogy elmulasztott valamit. Mintha mindig csak más emberek élnének át érdekes dolgokat, miközben ő egy csendes szobácskában dolgozik, mert fél belevetni magát az életbe. Mielőtt Bruno belépett

volna a mindennapjaiba, egészen elégedett volt ezzel az állapottal. A férfi azonban valami természetfeletti vonzerővel rendelkezett. Jobbnak látta hát, ha gyorsan témát vált, és inkább a ház meg a sziget felől kezd érdeklődni.

– Ki tart itt rendet, amikor maga távol van? – kérdezte.

A házat szépen ápolt kert vette körül. A lány feltételezte, hogy hivatásos kertész gondoskodik a növényekről.

– Három kertészt alkalmazok, akik egész évben csak nekem dolgoznak. Bruno ásított egyet, és álmossága ragadósnak bizonyult. – Ha pedig nem vagyok itt, hetente kétszer csónakkal átjön a szigetre a két házvezetőnőm, Sandra és Vicky, hogy rendet tartsanak. Egyébként szinte mindig van itt valaki: barátok, család, ismerősök…

– Álmosító ez a hőség, nem? – kérdezte udvariasan Jessica.

Bruno rápillantott. Sejtette, hogy a lány ezzel a kérdéssel akarja bevezetni visszavonulását a házba.

– Nem tartja időpazarlásnak, hogy naphosszat csak alszik?

– Nem.

– Sétálhatnánk egyet. Szeretnék mutatni magának valamit.

– Micsodát? – kérdezte nyugtalanul a lány.

– Jöjjön! – Bruno felállt, és intett, hogy kövesse, de Jess nem engedelmeskedett. – Állandóan a talpraesettségével meg az önállóságával henceg, most mégis tétovázik, hogy lelépjen-e a kitaposott útról.

– Miről beszél? – nézett fel a férfira értetlenkedve Jess.

– Megkérem, jöjjön velem, mert szeretnék mutatni valamit, erre maga nem kíváncsi lett, hanem megijedt. Úgy viselkedik, mintha mindentől tartana, amit még nem ismer. Ezért nem akart eleinte a szigetre sem eljönni? Fél, ha valami újat kell kipróbálnia. – Azzal Bruno megvonta a vállát, és hátat fordított, majd elindult.

Jessica felpattant, és tétován követte őt.

– Semmi alapja annak, amit mond – méltatlankodott elakadó lélegzettel, és közben a homlokát törölgette. Pólója a bőréhez tapadt.

– Az lehet, de hatásos – vigyorodott el pimaszul Bruno.

Közben beértek a házba, ahol szerencsére sokkal hűvösebb volt. Jess észrevétlenül körülnézett, de nem látta egyetlen munkatársát sem a közelben.

– És most mi lesz? – kérdezte Bruno zsebre dugott kézzel. – Természetesen el is rejtőzhet egy könyvvel a ház félreeső részében.

– Maga tényleg egy lehetetlen alak!

– Azért, mert elgondolkodtatom? Tudom, fáj az igazság. Legalábbis a mondás szerint…

– Nem. Azért elviselhetetlen, mert állandóan belém köt. Közben pedig teljesen mindegy magának, hogy akarom-e hallani a bölcsességeit, vagy sem. – Jessica el akart fordulni, de a férfi megragadta a karját, és nem engedte.

– Mondja csak, maga még soha életében nem kapott jogos bírálatot?

A lány elnémult. Az arca kipirult, és egész testében reszketett.

– Ó, dehogynem, csak nem így. Kifogásolták a külsőmet, a nem létező barátaimat, mert mindig megtiltották, hogy velük legyek, és a jegyeim sem voltak soha elég jók.

– Az apja? – kérdezte Bruno halkan.

– Állandóan elégedetlenkedett, akármit is csináltunk. Én… én… – Jess az ajkába harapott, és könnyek szöktek a szemébe. Ha most elsírja magát, megesküdött, hogy soha többé nem szól egy szót sem, és kolostorba vonul.

– Most már legalább értek egy-két dolgot – bólogatott az igazgató. – Menjen pihenni, aztán később találkozunk. – Azzal ismét elindult. Rövid habozás után Jessica utánaszaladt, és megállította.

– Ha még áll az ajánlata, szívesen megnézném, amit mutatni akart.

– Biztos benne? – nézett rá fürkésző tekintettel a férfi.

A lány bólintott, így együtt ballagtak le a strandra, miközben Jess még egyszer átgondolta a vitájukat. Brunónak igaza van, be kellett látnia. Valóban páncélt öltött magára, hogy megközelíthetetlen legyen, és céltudatosan csak a pályafutására összpontosítson. Szakmai kérdésekben elfogadta a bírálatot, de a magánéletében nem. Bruno Carr volt az első férfi, aki nyíltan megmondta neki a véleményét. És mit tett erre ő? Zavarában szuronyt szegezett neki, és majdnem a fejét vette.

Miután elkanyarodtak a strandtól, Jessica semmiféle ösvényt nem látott. A férfi úgy vezette őt, mintha találomra vágnának neki a sűrű bozótnak.

– Kérdezhetek valamit? – Jess derűsnek tettette magát, mintha nem lenne megijedve. – Nincs szükségünk egy térképre?

Bruno sokatmondó pillantást vetett rá. Ettől a tekintettől borzongás futott végig a nő hátán.

– Minek nekünk térkép? – kérdezte a férfi. – Nem vagyunk mi kezdők. A világ minden pontján jól tájékozódom, mert a nap állását veszem alapul.

– Hát igen, ez csak egy kicsi sziget – próbált nevetni Jessica. – Remélem, nem kiabáltam el. Különben órákig fogunk itt keringeni.

– Milyen kishitű! – ingatta a fejét Bruno, aztán fütyörészve átvágott a bokrok és kókuszpálmák között.

Végül elértek egy másik strandra, amely keskenyebb volt, mint a ház előtti. A homok is durvábbnak tűnt. Egy csónak hevert a fövenyen egy fatörzshöz kikötve. Kicsi motorja és egy pár evezője volt. Jessica bizonytalanul tanulmányozta a meglehetősen ósdinak tűnő alkotmányt. Eredetileg azt gondolta, Bruno talán valami ritka növényfajt akar neki mutatni. De hogy egy csónakot?

– Itt volnánk – jelentette ki a férfi széles karmozdulattal, majd várakozásteljesen Jessicára nézett.

– Csak egy ladikot látok. Miért van ez itt?

– Makacsságból kötöttem ide – felelte Bruno, miközben eloldotta a csónakot. – Szeretem, ha meg kell dolgoznom azért, hogy hozzájussak. Ráadásul így el van rejtve, és a látogatók nem találnak rá.

– Ezzel megyünk tovább? – nyelt egy nagyot kétségbeesetten Jessica. Az a kilátás, hogy továbbra is kettesben kell maradnia Brunóval, ismét rémülettel töltötte el.

– Eltalálta – bólintott a férfi. – Elhajózunk a szigetnek egy olyan pontjára, amely csak csónakkal közelíthető meg. – Azzal már kezdte is letolni a ladikot a fövényről.

Jess lenyűgözve szemlélte feszülő izmait, és valami megmagyarázhatatlan izgatottság lett rajta úrrá. Csak semmi elhamarkodott következtetés! – figyelmeztette magát. A főnök mindössze jó házigazda akar lenni, és megmutat mindent a szigetből, amit csak lehet, mielőtt vissza kellene térniük Angliába, a taposómalomba.

– Beszállás! – nézett rá vigyorogva Bruno.

– Ugye még működik a motor? – aggodalmaskodott a lány, miközben a sekély vízből bemásztak az imbolygó ladikba.

– Nagyon remélem. Evezve azért elég megerőltető lenne ekkora utat megtenni.

– Persze lehet, hogy megérné, amilyen gyönyörű itt minden. – Jessica kíváncsian körbenézett, így elkerülte a figyelmét Bruno szemének ravasz csillanása.

– Kétségtelenül. – Miután a férfi kétszer megrántotta az indítókábelt, halk morgással beindult a motor. Leült a lánnyal szemközti ülésre, és a csónak lassan nekilódult.

Hamarosan a nyílt tengeren találtak magukat. Bruno előadást tartott a sziget fekvéséről. Jess igyekezett a férfi szavaira összpontosítani, és figyelmen kívül hagyni heves szívverését. Öt perc múlva csökkent a sebességük, majd bekanyarodtak egy kis öbölbe. A

háttérben hatalmas fák és bokrok látszottak. A víz olyan tiszta volt, hogy le lehetett látni a finom homokkal borított tengerfenékig. Mint a paradicsomban, gondolta a lány.

– Itt aztán csodálatos élmény az úszás! – lelkesedett Bruno, miután leállította a motort, és a part felé fordította a ladik orrát. – Ráadásul hihetetlenül meleg a víz.

– Gyönyörű – motyogta Jess, és valami rossz előérzet fogta el.

– Ugye? – A férfi felállt, kiugrott a parti homokra, és kivontatta a hajót. Derűs hangon hozzátette: – Sejtettem, hogy tetszeni fog.

Természetesen pontosan tudta, mi zajlik a lányban.

Jessica óvatosan kimászott a csónakból, közben gondosan kerülte Bruno pillantását.

– Ne legyél ilyen gyáva nyuszi! – suttogta a fülébe a férfi. Jess annyira megijedt a félreérthetetlen célzástól, szinte észre sem vette, hogy főnöke tegezésre váltott.

– Vedd tudomásul, hogy nem vagyok sem gyáva nyuszi, sem ostoba liba, de leginkább akkor fogsz csalódni, ha könnyű prédának tartasz.

– Hahó, ne olyan hevesen! Itt nincsenek vérszomjas barrakudák. Csak lazíts! Senki sem harap. Itt béke van, és nyugalom. – Bruno halkan felnevetett, miközben néhány lépéssel távolabb ment. – Tökéletes hely.

Az bizony, gondolta a nő. Nagyon is az. Kérdés, hogy mire…

6. FEJEZET

Bruno levetette az ingét, aztán a rövidnadrágját is. Jessica megkönnyebbülten állapította meg, hogy alatta fürdőnadrágot visel, mely szabadon hagyja szőrös lábát. Angol emberhez képest hihetetlenül barnának tűnt a bőre, talán olasz vagy spanyol vér is csörgedezik az ereiben.

Jess elvonult egy kókuszpálma árnyékába, onnan figyelte Brunót, aki visszatért a partra, és nyilvánvalóan azt vette a fejébe, hogy úszik egyet.

– Te meg miért nem jössz? – kiáltott oda a lánynak, mire Jess azonnal elkapta a tekintetét. A férfi ellenzőt formált a kezéből a szeme fölé. – Ezekben a cuccokban hőgutát kapsz – tette hozzá nevetve.

– Köszönöm a figyelmeztetést, de egész jól megvagyok – biccentett hűvösen Jess, bár már verejtékcseppek csurogtak le a hátán.

– Gyere be a vízbe!

A lány bizalmatlanul méregette közeledő főnökét.

– Nem tudok – rázta meg a fejét, de azért igyekezett mosolyt erőltetni az arcára. Úgy mozog, mint egy párduc, gondolta magában csodálattal.

– Miért nem? – simította hátra a haját Bruno, és kitekintett a vízre.

– A napsugárzás ebben az időszakban a legerősebb, az pedig nem tesz jót az én világos bőrömnek. Sajnos nem hoztam napozókrémet. Azért te csak úszz egyet nyugodtan! A víz tényleg nagyon hívogató. – Jess vágyakozva nézte a türkizszínű, kristálytiszta tengert. – Én még várok egy kicsit.

– Valószínűleg igazad van – bólintott komoly arccal a férfi. – Takard be magad szépen, és maradj az árnyékban! – Összefonta a karját, miközben pillantása végigfutott a lány alakján. – Szerintem van napolaj a csónakban, és talán kölcsönözhetek neked egy szalmakalapot is, hogy jobban védhesd magad.

Nagyon vicces! – gondolta Jessica a fejét csóválva, aztán berendezkedett az árnyékban, miközben Bruno teljes nyugalommal leballagott a tengerhez, belevetette magát, majd gyorsan távolodni kezdett a parttól, míg végül már alig lehetett látni.

Jess aggódva egyenesedett fel, amikor szem elől tévesztette őt. Hol lehet? Eszébe jutott, hogy a főnök óva intette őket az áramlatoktól, mert távolabb korallszirtek találhatók. De vajon ő maga gondolt-e erre?

A lány rémülten pásztázta tekintetével a tengert. Amikor Bruno végre felbukkant és nevetve odaintett neki, bosszúsan kiöltötte rá a nyelvét, majd visszatelepedett a fa alá. A hátára feküdt, kinyújtotta a lábát, és behunyta a szemét.

Csak lassan csitult izgalomtól felgyorsult szívverése. Közben azon mérgelődött magában, hogy még aggódott is Brunóért, pedig tud ő vigyázni magára. Egy tengeri áramlat biztos nem fog ki rajta, hiszen mindig mindent az irányítása alatt tart.

Könnyű szellő támadt. Jessica levette a pólóját, és párnaként a feje alá gyűrte. Mielőtt elszunyókálhatott volna, lespriccelték. Ijedten nyitotta ki a szemét.

Bruno állt felette, háttal a napnak, így nem látszott az arca. Jess sietve felült, és épp egy hűvös, mosolyt akart küldeni a főnöke felé, amikor ráébredt, hogyan néz rá a férfi. Azonnal vibrálni kezdett közöttük a levegő, és a lány valami fura szorítást érzett a torkában, hogy alig bírt megszólalni:

– Na, milyen volt a víz? – kérdezte erőlködve. – Szívesen mentem volna én is.

– Ha alszol, egészen másképp nézel ki.

– Tessék? – meredt a férfira döbbenten Jess. Ezek a szavak túl bensőségesnek tűntek a számára.

– Érted te ezt! – húzta el a száját Bruno, majd letelepedett a lány mellé, nekidőlt a pálma törzsének, de továbbra is őt nézte.

– Mióta álltál itt… és bámultál engem? – A férfi olyan közel volt hozzá, hogy szinte összeért a testük. Jessica szédülni kezdett.

– Nem bámultalak, csak figyeltelek – felelte Bruno.

– Vagy úgy! Ez óriási különbség.

A nő elkapta a pillantását, és inkább a tengert nézte. Olyan valószerűtlennek tűnt, ahogy itt hever a strandon, lábujjai között finom homok folydogál, és a főnöke ül az oldalán, aki fenekestül felkavarta az életét, mint valami forgószél. Az érzéseit értette a legkevésbé. Bizonyára a táj bűvölte el teljesen. Mi a csodáért kalapálna egyébként ennyire a szíve? Attól, hogy látott egy férfit?

– Ha alszol…

– Nem aludtam, csak behunytam a szemem.

– Amikor alszol – folytatta Bruno – egészen finomnak és védtelennek látszol.

– Ez mindenkire igaz, ha alszik – állította Jessica kurtán. Nyugtalanító irányba haladt a beszélgetés, és ez cseppet sem tetszett neki.

– Mitől vesztetted el tulajdonképpen a hitedet az emberekben? – kérdezte halkan a férfi, miközben felemelte a lány állát, így kényszerítve, hogy rá nézzen.

Jess hiába kereste a szavakat. Az izgalomtól amúgy sem tudott volna megszólalni, ezért csak némán figyelte Brunót.

– Az apád miatt történt az egész, vagy más férfiak is közrejátszottak benne?

– Nem. – A lány el akarta fordítani az arcát, de a főnöke nem engedte.

– Akkor miért?

Jessica fel sem tudta fogni, hogy erről beszélget Brunóval, de valami azt súgta neki, hogy bízhat a férfiban.

– Attól tartok… valami tönkrement bennem gyerekkoromban.

– Apád…?

– Uralkodott rajtunk – felelte Jess. – Nem is sejted, mennyire szigorúan bánt velünk. Semmit sem csinálhattunk. Tilos volt mászkálni a házban, hangosan beszélni, zajt csapni. – Az emlékek olyan elevenen éltek benne, mintha csak most történt volna az egész. – Mindannyian szinte lábujjhegyen közlekedtünk, és nevetni sem mertünk, amikor otthon tartózkodott. – Idegesen Brunóra lesett, és valami megjegyzést várt, de a férfi figyelmes, komoly arca arra késztette, hogy folytassa az elbeszélést. – A legjobban persze anyánk szenvedett. Valaha boldog, kedélyes asszony lehetett, de ebből hamarosan semmi sem maradt. – Jess szomorúan ingatta a fejét. – Apámnak sok szeretője volt. Anya otthon maradt, gondoskodott rólunk meg a háztartásról, miközben a férje más nőkkel szórakozott. Apám úgy érezte, joga van ehhez. Amikor anyám végre elszánta magát, hogy elhagyja, nem tudta megtenni. Addigra már teljesen elveszítette az önállóságát, ráadásul az önbecsülése is romokban hevert, annyit szidta meg gúnyolta őt az apám. Gondolhatod, hogy alaposan megtanultam: csak magamra számíthatok, és igyekeztem minél hamarabb a saját kezembe venni az életem irányítását. Ki más tette volna meg ezt helyettem? Szomorú történet, ugye? – mosolyodott el bánatosan.

Bruno gyengéden félresimított egy tincset a lány arcából.

– Valóban nagyon szomorú, de mindnyájunknak meg kell tanulnunk együtt élni a hasonlóan rossz vagy még rosszabb emlékekkel.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy neked sem volt szép gyerekkorod?

– Épp ellenkezőleg. Csodálatos gyerekkorom volt.

– Gondoltam.

– Miből?

Erre a kérdésre biztosan nem vár komoly választ, döntötte el magában a lány.

– Nem kellene visszaindulnunk, Bruno?

– Minek? Ó, azt hiszed, hogy újabb okot szolgáltatunk a pletykálkodásra?

– Nem.

– Talán túl meleg van? – nézett rá elgondolkodva a férfi.

– Nem, minden rendben. – A könnyű szellő frissítően hatott rájuk.

– Akkor csak egy oka lehet – vigyorodott el Bruno sejtelmesen. – Félsz velem kettesben maradni, idegesítelek, ugye? Ha a közeledbe kerülök, igyekszel kitérni előlem. Attól tartasz, hogy lerohanlak?

Jessicának elakadt a lélegzete. Ráadásul a forróság is elöntötte a testét.

– Egyáltalán nem – állította, de közben máris attól félt, hogy a főnöke megint kineveti.

– Pedig kellene.

Az első pillanatban Jess fel sem fogta, amit hallott. Amikor rájött a szavak értelmére, úgy meredt Brunóra, hogy kissé tátva marad a szája. A férfi pedig végtelenül gyengéden megérintette az arcát, majd odahajolt hozzá, és megcsókolta. Először csak óvatosan, puhatolózva, aztán már forrón és vágyakozom Jessica eddig még sosem érzett ehhez hasonlót. Egész testével vágyott a férfi becézgetésére. Nyaka köré fonta a karját, és olyan szenvedéllyel viszonozta a csókot, amilyet soha nem feltételezett volna magáról.

A csók egyre izgatóbb lett, és közben a kezük is nekiindult, hogy felfedezzék egymás testét. Jess kéjesen felsóhajtott, amikor Bruno levette róla a bikinifelsőt.

– El sem tudod képzelni, mennyire vágytam erre – suttogta a férfi rekedten.

A lány mellbimbója hívogatóan megkeményedett ezekre a szavakra. Ahogy Bruno izgatni kezdte, Jessica testén jóleső borzongás futott végig.

– Olyan szép vagy! – súgta a fülébe Bruno, majd mohón belecsókolt a nyakába.

Jess ismét felsóhajtott, ahogy a férfi szája egyre lejjebb haladt. Szerette volna, ha már eléri a mellét, ezért türelmetlenül odasimult hozzá. Bruno nem is kérette magát sokáig, a nyelve lassan körözni kezdett Jess mellbimbója körül.

Annyira csodálatos érzés volt, hogy a lány alig bírta elviselni, ha a cirógatás abbamaradt. Ki lehetett olvasni a vágyat a szeméből, ezért a férfi engedelmesen kényeztette őt, míg hangosan zihálni és nyögdécselni nem kezdett a gyönyörtől. Akkor megfogta a nadrágját a derekánál, és a bikinivel együtt lehúzta róla a zavaró ruhadarabot. Jess segített neki a vétkeztetésben, majd széttárta a lábát.

Nagyon kívánta a férfit. Eddig még sosem érzett ekkora vágyat, Bruno a combját simogatta, majd ujjaival a legérzékenyebb pontját kezdte ingerelni. Közben Jess keze is elindult lefelé, majd néhány óvatos mozdulattal lejjebb tolta a hirtelen túl szűkké váló fürdőnadrágot.

– Ne siess! – szólt rá Bruno izgatottan.

Jessica azonban most nem engedelmeskedett főnökének, hanem fölé hajolva nyelvével és ajkával ingerelni kezdte a férfiasságát. Csodálatos érzés volt, ahogy egyre keményebb lett. Amikor Bruno zihálása felgyorsult, a lány lassított a mozdulatain. Azt akarta, hogy olyan hosszú legyen az együttlétük, amennyire csak lehet.

Az eddigi barátaival is kellemes élményeket szerzett az ágyban, de ilyen vad, gátlástalan és minden értelemben szenvedélyes szeretkezést azonban még sosem élt át.

Jessica testhelyzetet váltott, a hátára feküdt, és követelőzően Brunóhoz simult. Már alig bírt uralkodni magán, de a férfi ahelyett, hogy birtokba vette volna, most ő kezdte izgatni a nyelvével. Érintései egyre gyorsabbak és hevesebbek lettek, és Jess testét elöntötték a gyönyör hullámai, mígnem a feszültség végül egy hihetetlen csúcspontban robbant ki.

Bruno még mindig folytatta a cirógatást. Amikor végül behatolt a lány testébe, Jessicát olyan mély izgalom járta át, amilyet még sosem tapasztalt. Testük mintha eggyé olvadt volna.

A lány halkan felkiáltott, amikor érezte, hogy Bruno feltartóztathatatlanul közeledik a csúcshoz, aztán magával rántotta őt is a mindent elsöprő szenvedély.

Az idő mintha megállt volna.

Amikor Jess végre megint kinyitotta a szemét, ugyanazt a boldogságot olvasta ki a férfi tekintetéből, amit ő maga is érzett, és gyengéden rámosolygott.

– Most már talán megpróbálkozhatnék az úszással – jegyezte meg halkan, miközben gyengéden végigsimított a férfi arcán.

– Jó ötlet – felelte Bruno, majd óvatosan kibontakoztak egymás karjaiból. Azonban továbbra is fekve maradtak mindketten.

– Ha lenne hozzá erőm – sóhajtott fel lustán Jessica.

– Kimerültél?

– Kissé. – A lány játékosan végigfuttatta kezét Bruno testén, és közben eltűnődött, vajon miért érzi úgy, mintha az eddigi éveit átaludta volna, és csak most kelt volna életre? Teste még mindig teljesen az iménti szerelmi játszadozás hatása alatt állt.

– Akkor gyerünk! – mondta Bruno, de meg sem próbált felállni. A hátára fordult, és az eget kémlelte.

Jess éppen fel akarta venni a fürdőruháját, de a férfi visszatartotta.

– És ha jön valaki? – kérdezte a lány idegesen. Gyorsan felpattant, mire Bruno is felállt, és kéz a kézben elindultak a víz felé.

– Akkor szép látványban lesz része – nevetett Bruno jókedvűen.

– Te könnyen beszélsz! – szólt szemrehányóan a főnökére Jessica, miközben a lábával megvizsgálta a víz hőmérsékletét, és kellemesnek találta. – De ha megint Angliában leszünk… – Tulajdonképpen nem is akart erre gondolni, úgyis olyan hamar eljön a búcsú ideje. – …akkor te megint bezárkózhatsz az elefántcsonttornyodba, én viszont ki leszek téve a rosszindulatú megjegyzéseknek.

– Ez igaz, de mit árthat a pletyka egy olyan öntudatos fiatal nőnek, mint amilyen te vagy? – kacsintott rá szemtelenül a férfi, és elkezdte fröcskölni. A lány rögtön viszonozta a spriccelést, és hamarosan teljesen belefeledkeztek a felszabadult játékba. Amikor már mindketten csuromvizesek lettek, a vízbe vetették magukat, és jókedvűen úszkálni kezdtek a meleg tengerben.

Jessica hamarosan annyira feldobódott a féktelen bolondozástól, hogy úgy érezte, egyáltalán nem lenne ellenére egy újabb szerelmes hancúrozás a pálmafák árnyékában. , Amikor kimentek a partra, a lány hosszú haja, mint a folyékony arany, úgy omlott le a csípőjéig, és egykettőre megszáradt a napon.

Bruno hátulról átölelte, mire ő félénken felsóhajtott.

– És ha valaki figyel minket? – tiltakozott, de csak fél gőzzel. Nagyon is izgatónak találta a férfi közeledését.

– Ne aggódj! – súgta a fülébe Bruno, majd félretolva az aranyló hajzuhatagot, megcsókolta a lány nyakát. – Nehéz megtalálni ezt a kis öblöt, ha az ember nem tudja pontosan, hol is van. Bízz bennem!

Újra megfogták egymás kezét, és visszasétáltak a fához, amelynek az árnyékában szeretkeztek. Holmijuk szanaszét hevert a homokban.

Jessica tétovázva bújt bele a ruháiba, mert még mindig terjesen kitöltötte a gyönyörű szeretkezésük élménye. Ugyanakkor valami szégyenfélét is érzett, hogy ilyen könnyen elveszítette a fejét, pont ő, aki mindig büszke volt megfontoltságára, józan ítélőképességére.

Miután mindketten felöltöztek, ismét letelepedtek egymás mellé a homokba.

– Nem szeretném, ha rosszat gondolnál rólam – szólalt meg végül halkan a lány.

– Ugyan miért tennék ilyet? – vonta fel a szemöldökét értetlenkedve a férfi.

– Olyan hihetetlen nekem ez az egész – vallotta be habozva Jessica. Elgondolkodva csorgatta át a homokot az ujjai között. – Tudnod kell, hogy… – Elhallgatott, mert csak most ébredt rá, mit is akart mondani. Nagyot sóhajtva új lendületet vett. – Nem szoktam így viselkedni. Én nem vagyok olyan… – Zavartan nevetett, mert ő maga sem tudta felfogni, hogyan keveredhetett ilyen helyzetbe.

– Tudom.

– Honnét? Olyan jól ismered már a könnyen kapható nőket? – kérdezte a lány, és maga is elcsodálkozott, mert mintha féltékenységet érzett volna.

– Erre mit feleljek?

– Talán az igazságot. – Ez a beszélgetés egészen más irányt vett, mint Jessica várta. Tíz perce még meztelenül fürödtek a tengerben, felszabadultnak és boldognak érezte magát, most meg ismét mázsás súllyal nehezedett rá a valóság. Ő maga is mérgelődött, amiért ilyen akadékoskodó természetű, hogy neki mindenre rá kell kérdeznie. Miért nem képes egyszerűen elfogadni a helyzetet?

– Na jó, az igazságot akartad. Azok a nők, akikkel eddig dolgom akadt, mind nagyon készségesen ágyba bújtak velem. Épp ezért talán nem is jelentettek különösebben sokat nekem. – Nagyot fújt, és komoly arccal a lányra nézett. – Rengeteget dolgozom, és még sosem igyekeztem tartós kapcsolatot kialakítani senkivel, mert egyszerűen nem tartottam szükségesnek.

– Legalább őszinte vagy. – Egy fuvallat kapott bele Jessica hajába, és az arcába fújta a tincseit.

Tulajdonképpen nem tudott meg semmit, amit eddig ne sejtett volna. Mégis megdöbbentette a férfi gátlástalan nyíltsága.

– Most mindent lehet, amit csak kívánsz – ajánlotta fel a főnöke.

Jessica természetesen tudta, mit akart ezzel mondani Bruno. Felkínált neki egy viszonyt itt a szigeten.

És mi lesz, ha elmúlik a hétvége? Tulajdonképpen a férfi már válaszolt erre a kérdésre is, hiszen röviden és tömören kifejezésre juttatta, nem áll szándékában tartós kapcsolatot kialakítani senkivel sem. Nem is vagyok az esete, gondolta Jess.

– És *te* mit akarsz? – kérdezte kíváncsian.

– Téged.

– Egy kis nyári flört – jegyezte meg a lány tűnődve. Bruno sóvárgó pillantására jóleső borzongás futott végig a testén. Sietve másfelé nézett, és ismét elkezdett a homokkal játszani.

– Egy szép időszak, amelyre szívesen emlékszünk vissza – hallatszottak a férfi csábító szavai.

– Milyen költői! – Jessica felnevetett, és nem akart a hétvége utáni időkre gondolni. Amikor a férfi simogatni kezdte a hátát, beleborzongott. – Inkább indulnunk kellene visszafelé.

– Ez a válaszod?

– Nem tudom, mit feleljek.

És ez igaz is volt. Úgy érezte, minden összezavarodott benne, és időre meg nyugalomra lenne szüksége, hogy tisztába jöjjön legalább a saját érzéseivel. Így jóformán némán tették meg az egész utat hazafelé, Nyugalomra azonban hiába vágyott. Miután visszatértek a házhoz és elvegyültek a többiek között, akkor is folyton magán érezte Bruno pillantását, mint egy finom érintést. Amikor pedig elérkezett az este, és a kis társaság leült vacsorázni, csak tovább nőit közöttük a feszültség. Állandóan egymás tekintetét keresték. Már az utolsó munkatársuk is jó éjt kívánt, de Jess még akkor sem indult lefeküdni, mert együtt

akart maradni a férfival. Legbelül azonban kétségek között hányódott, hogy talán ez nem is olyan jó ötlet.

Folyton az járt a fejében, alkalmas-e ő egyáltalán egy ilyen futó viszonyra. Végül arra a felismerésre jutott, hogy egy nyári kaland még mindig jobb, mint egy komoly kapcsolat, mely már a születésekor eleve kudarcra van ítélve.

Erre ő sem vágyott jobban, mint Bruno. Akkor viszont miért tart annyira a futó kaland végétől?

– Nem akarsz még lefeküdni? – szólalt meg a háta mögött a házigazda. Elkezdte lekapcsolgatni a lámpákat, becsukni az ablakokat. A sötétben még magasabbnak tűnt, ahogy nekitámaszkodott a falnak, és a lányt nézte.

Jess szíve hevesebben kezdett verni. Idegesen simogatta a nyakát.

– És te? – kérdezett vissza a megszokottnál magasabb hangon.

A férfi lassan odalépett hozzá.

– Még sétálok egyet a parton. Velem jössz?

Jessica természetesen azonnal értette a mondat mélyebb értelmét. Rövid habozás után bólintott.

– Éjszaka még sosem jártam a tengerparton.

A férfi közelsége olyan izgatóan hatott rá, hogy a mellbimbói vágyakozva megkeményedtek. A gondolattól, hogy hová vezethet ez a közös séta, forró vágy öntötte el.

– Ki kellene próbálni – suttogta Bruno. Mély, meleg hangja olyan volt, mint egy simogatás.

Csendben hagyták el a házat, aztán keresztülvágtak a strandon, és végigmentek a parton, amelyet lágyan nyaldostak a hullámok. Körülöttük teljes sötétség honolt. A tenger, az égbolt, a fák csak fekete, foltoknak tűntek. Minden lépéssel, amellyel távolodtak a háztól, fokozódott bennünk a feszültség, szinte szikrázott közöttük a levegő.

Amikor Bruno végre megállt, majd gyengéden a két tenyere közé fogta Jessica arcát, a lány megkönnyebbülten sóhajtott fel, és várta a csókját. Amikor a férfi szája végre az övére tapadt, megszűnt benne minden szorongás a jövő miatt, már csak a jelen létezett a számára. Bruno édes, érzéki csókja pillanatok alatt izgalomba hozta. Hirtelen világossá vált előtte, miért nem húzott melltartót. Nyilván már a vacsora előtt, amikor átöltözött, ösztönösen felkészült erre a lehetőségre.

Bruno a lány csípője köré fonta a karját, majd lassú, simogató mozdulatokkal felhúzta a blúzát, míg láthatóvá nem vált a melle.

Leheveredtek a finom homokra, és a férfi Jess keblei közé fúrta arcát, majd nyelvével becézgetni kezdte a bimbókat. A sötétség leple alatt sokkal több időt szentelt nekik, mint délután a védett öbölben. Sietség nélkül adták át magukat az érzéseiknek, újból felfedezték egymás testét, és élvezték az izgató játékot.

Míg Bruno a mellét csókolgatta, a lány keze ismét felfedezőútra indult a férfi testén, és ez újból vad vággyal töltötte el. Az előjáték csodálatosan elhúzódott, és Jess már készen állt arra, hogy magába fogadja a férfit.

Amikor Bruno a legérzékenyebb pontján kezdte izgatni, felsikoltott a kéjtől.

Nem siettek. A lány hangosan zihálva szedte a levegőt, és nem tudott betelni a simogatással. A férfi a parthoz csapódó hullámok ritmusában kényeztette őt minden gyengédségével, amit csak adhatott.

Amikor végre egyesültek, akkor sem hagyták eluralkodni magukon a türelmetlenséget, igyekeztek minél hosszabbra nyújtani a gyönyör perceit. A végén már nem tudták tovább elviselni a vágy feszítő erejét, testük hullámzása felgyorsult, és ismét együtt jutottak el a csúcsra.

Még sokáig feküdtek némán egymás mellett, az átélt beteljesülés boldog zsibbadtságában. Végül Jessica szólalt meg elsőként:

– Igazad van. Egyetlen hétvége, de erre a hétvégére emlékezni fogok egész életemben – jelentette ki mély meggyőződéssel.

– És ha a visszatérésünk után is látni szeretnélek? – kérdezte rekedt hangon a férfi.

Nem, gondolta szomorúan a lány. Csodaszép elképzelés, de amit itt a Karib-tengeren átéltek, az valami egyszeri és megismételhetetlen csoda. Jessica ösztönösen érezte, hogy hiba lenne, ha megpróbálnák a hétköznapi körülmények között folytatni.

– Nem látom sok értelmét – suttogta, és kedvesen megpuszilta a férfi fülét. – Téged nem érdekelnek a hozzám hasonló nők, én pedig inkább…

– Akkor szeretnéd abbahagyni, amikor a legszebb?

– Úgy valahogy. – Ettől a felismeréstől Jess szédülni kezdett, de uralkodott magán. – Semmi kötelezettség – tette hozzá halkan. – Arra egyikünknek sincs szüksége. – Vagy mégis? Nem, egy tartós kapcsolat nem illene bele a terveibe. Egy hétvége még elmegy, azzal kiegyezik, de többről nem lehet szó.

7. FEJEZET

– Be kell menned a főnökhöz – nézett rá Millie azzal az aggódó arckifejezéssel, amelyet az elmúlt két hónap során jóformán mindig felöltött, ha Jessicával beszélt. De legalább már nem kérdezget folyton, hogy minden rendben van-e, gondolta a lány.

– Dolgom van, Millie – felelte kelletlenül, és fáradtan zuhant a székébe. A trópusi hétvége óta állandóan fáradtnak érezte magát. Kezébe temette az arcát, és becsukta a szemét.

– Elmondanád végre, mi a bajod? – aggodalmaskodott Millie.

Jessica mélyről jövő sóhajt hallatott.

– Jól vagyok – jelentette ki aztán erőltetett határozottsággal.

– Közöljem Carr úrral, hogy nincs időd elmenni hozzá? – puhatolózott óvatosan a titkárnő.

– Bruno Carr hívatott? – eszmélt fel ijedten az ügyvédnő. – Miért? Mit akar tőlem? Hetek óta felém sem nézett, mi jött rá hirtelen? Mondott valamit?

– Nem, csak hogy látni kíván – felelte Millie, aki egyáltalán nem értette főnökasszonya hirtelen kirohanását. – Talán személyesen akar tőled elbúcsúzni.

– Honnan tudja, hogy felmondtam? – Jess teste megint vágyakozni kezdett a férfi érintésére. Még ennyi idő után is…

Amikor elbúcsúztak egymástól, még maga is elhitte, hogy bármennyire csodálatos is volt rövid kalandjuk, csak egy nyári flört marad. Azóta is folyton ezt ismételgette magában, ha Brunóra gondolt, és megint felébredt benne a vágy.

Hiszen alig ismerem, győzködte magát, de ez sem segített. Nem vagyunk lelki társak, hajtogatta minduntalan, de amint az órákból napok, a napokból hetek lettek, ő mindvégig csak rá gondolt. Hogy is mondja a szólás? Az idő begyógyítja a sebeket? De mennyi időnek kell még eltelnie ahhoz, hogy végleg elfelejtse Bruno Carrt?

– Végül is övé a cég – jegyezte meg Millie. Jessica pontosan tudta, mire gondol: megbolondult a főnökasszony. Hetek óta furcsán viselkedik, és most végleg elveszítette az eszét.

Az ügyvédnő gyorsan összeszedte magát, a tekintete találkozott a titkárnőével.

– Igazad van. Rögtön indulok hozzá. – Mulatva figyelte, ahogy Millie arckifejezése megváltozik, és megkönnyebbülés tükröződik rajta.

Természetesen nem állt szándékában felkeresni az igazgatót, de ezt a titkárnőnek nem akarta az orrára kötni. Felállt, megigazította a haját, és elfojtott egy vidám mosolyt.

– Hol találom? – érdeklődött most már nyugodt, fesztelen hangon.

– Az irodájában. Azt mondta, vár téged.

– Rendben, megyek. – Végignézett iratokkal borított asztalán, majd egy köteg hivatalos levelet nyomott a titkárnője kezébe. Két hónappal ezelőtt még nagy örömmel vetette bele magát a munkába, időközben azonban minden érdeklődését elveszítette. A legszívesebben az összes papírt egyetlen mozdulattal lesöpörte volna az íróasztaláról. – Kérlek, ezeket válaszold meg, és mondd le a délutáni megbeszélésemet James Parkerrel! Nem tudom, meddig kell majd Bruno Carrnál maradnom. Valószínűleg ma már nem jövök vissza az irodába.

– Rendben.

Így már jobb, Millie? – szerette volna megkérdezni Jessica. Most azt képzeled, megint a régi vagyok?

Az ügyvédnő felvette a blézerét a szék támlájáról. A hosszú tél végre elköszönt, a napnak már volt egy kis ereje, és kinyíltak az első nárciszok. A télikabátok visszavándoroltak a szekrénybe. Jessicát azonban mintha elkerülték volna a változások. Még azt sem vette volna észre, ha az ég hirtelen vörössé, a nap meg lilává változik. Hetek óta teljesen el volt varázsolva.

– Akkor viszlát holnap! – kiáltott utána Millie, ahogy az ügyvédnő elhagyta az irodát.

– Igen, persze, holnap – fordult vissza Jess. Az ajtó becsapódott mögötte, és ő elindult a metróállomás felé. Néhány megállóval később, a háza közelében leszállt. Egész idő alatt Bruno járt a fejében, aki most az irodájában vár rá.

Annyira szerette volna látni őt! Az együtt töltött hétvége mintha felszabadította volna benne mindazokat az érzéseket, amelyeket eddig egész élete során elfojtott magában. Most azonban nem is tudott volna szörnyűbb dolgot elképzelni, mint hogy találkozzon a férfival.

Miután hazaérkezett, leült a kanapéra, és behunyta a szemét. Mostanában minden este így tett, amikor megérkezett az irodából. Közben a házimunka csak halmozódott, de nem tudta rávenni magát, hogy azzal is foglalkozzon. A vasalnivaló már kiborult a kosárból. A mosogatóban is csak gyűlt a szennyes edény. Legutóbb két napja mosogatott el. Valószínűleg órákig tartana levakarni a rászáradt ételmaradékot a tányérokról.

Mindez azonban nem foglalkoztatta. Más gondok jártak a fejében, amelyekről képtelen volt megfeledkezni.

Hasra feküdt, de rögtön sóhajtva az oldalára fordult. A nadrágkosztümjében, amelyet egész nap viselt, már kényelmetlenül érezte magát. Frizurája kibomlott. A hajába túrt, és hagyta, hadd omoljon a vállára.

Éppen elszundított, amikor csengettek. A legszívesebben ki sem nyitotta volna az ajtót, de amikor a berregés csak nem szűnt, feltápászkodott, és mezítláb, zilált hajjal a bejárathoz viharzott, majd feltépte az ajtót. Amikor meglátta a látogatót, elsápadt.

– Egy órát vártam rád az irodában – dohogott Bruno Carr. – Aztán felhívtam a titkárnődet, aki közölte, idejében elhagytad az irodát, és úton vagy hozzám.

– Mit akarsz itt? – kérdezte az ügyvédnő remegő hangon. A férfi, ha lehet, még elbűvölőbben nézett ki, mint korábban bármikor. Magas volt, karcsú, napbarnított, és végtelenül vonzó. Amint ránézett, Jess alig kapott levegőt. Hogy tudta elengedni ezt az embert? Miért hitegette magát azzal, hogy egyszerűen majd elfelejti?

– Látni akartalak – közölte az igazgató fagyosan. – Azért kerestelek meg én, mert neked nyilván, nem állt szándékodban eljönni hozzám. – Zsebre dugta az egyik kezét, és elővett egy papírlapot. – Megmagyaráznád ezt nekem?

Jessica felmondását lobogtatta a kezében. Az ügyvédnő azonnal felismerte az aláírásáról. Mivel közvetlen főnöke betegszabadságon volt, felmondását a személyzeti osztálynak küldte el. Fel sem merült benne, hogy Bruno Carr asztalára kerül majd. Pedig sejthette volna, hiszen az igazgató mindig hangsúlyozta, pontos és részletes tájékoztatást vár az alkalmazottaitól arról, ami a cégnél történik.

– Gyere be! – lépett el az útból, hogy beengedje a férfit a lakásba. Furcsa érzés volt ennyi idő után viszontlátni. Amikor Bruno elhaladt előtte, úgy tűnt, szinte sistereg közöttük a levegő.

Még csak elképzelni sem tudta, mit fog mondani neki a férfi, azzal azonban tisztában volt, hogy Bruno csak akkor megy el, ha kielégítő választ kap. Így tehát valami indokot kellett kitalálnia. Az igazságot mégsem mondhatta el neki.

– Megkínálhatlak egy csésze teával? – kérdezte udvariasan. – Vagy inkább kávéval? – Úgy beszélek, mint egy pincér, gondolta magában.

Bruno végigmérte, aztán bevonult a nappaliba, és kényelembe helyezte magát az egyik fotelban.

– Lemondok a kedves ajánlatodról. Sajnálom, ha így nem lesz időd kitalálni valami hamis magyarázatot.

– Nem állt szándékomban – ült le a kanapéra Jessica, a lehető legtávolabb a férfitól. Sajnos még ebből a távolságból is hatott rá a vonzereje. – Hogy került hozzád a felmondásom? – kérdezte végül. Nehezére esett tartania magát. Kissé előredőlve ült, könyökével a térdére támaszkodott. Micsoda rémálom! Sosem hitte volna, hogy még egyszer viszontlátja Brunót!

– Mindenről tájékoztatnak, ami a cégeimnél zajlik – felelte az igazgató szárazon. – Ez a szabály.

– Értem.

– Lehet, hogy tévedek, de úgy emlékszem, nagyon jól érezted magad ebben a beosztásban. – Az igazgató határozott mozdulattal az asztalra hajította a felmondólevelet.

– Ez időközben megváltozott – jegyezte meg szelíden a lány, de ez sem enyhített a főnöke dühös arckifejezésén. – Ez a munka már nem jelent kihívást a számomra – állította. Persze mindezt csak most gondolta ki, de mit mondhatott volna, hogy Bruno ne fogjon gyanút? – A bírósági ügyed után gyakorlatilag semmi komoly megbízást nem kaptam – jegyezte meg neheztelően, és úgy döntött, ennél az érvelésnél marad. Mégsem tudott a férfi szemébe nézni. Gyávaság, igaz, de mit tegyen? Ha ránézne, felgyorsulna a szívverése. Minden, amit az elmúlt hetekben bebeszélt magának, most silány önámításnak bizonyult.

– Szóval még te teszel nekem szemrehányást! – vonta fel a szemöldökét kissé meglepetten az igazgató.

– Igen. Egyébként sem értem, mit akarsz tőlem – folytatta az előbbi hangnemben az ügyvédnő. A legjobb védekezés a támadás. – Hiszen az alkalmazottaidat semmi sem kényszeríti arra, hogy egy életen át neked dolgozzanak. Felmondhatnak, ha akarnak. Mondd csak, minden dolgozót ilyen tortúrának vetsz alá, ha távozni kíván valamelyik cégedtől?

Jess dühös akart lenni a férfira, belelovalni magát a felháborodásba, mert csak így tudta kordában tartani az igazi érzelmeit.

– Ezek szerint már nem leled örömödet a munkádban? Esetleg felkínáltak neked egy másik állást? – találgatott Bruno. – Vagy annyira eleged lett mindenből, hogy nem is akarsz többé dolgozni? Nem, az nem lehet – válaszolta meg a férfi a saját kérdését. – Mindig is nagy súlyt fektettél arra, hogy független legyél, és magad irányítsd a sorsodat. Nem teheted hát meg, hogy lemondj a rendszeres jövedelemről. Szóval kaptál egy jobb ajánlatot. Megkérdezhetem, hol dolgozol majd ezentúl?

A férfi elégedetten dőlt hátra, és olyan kárörömmel nézett a lányra, mint egy kandúr, akinek sikerült becsalogatnia az egeret a csapdába.

– Még nem találtam új állást – vallotta be halkan Jessica.

– Nahát, nahát, akkor itt valami nem stimmel…

A lány most tényleg kelepcében érezte magát.

– Nem megy az ilyesmi egyik napról a másikra – jegyezte meg bátortalanul.

– És erre csak most jöttél rá? – csapott le Bruno azonnal a védekezés gyenge pontjára. – Egy szót sem hiszek az egész zavaros mesédből! – Azzal olyan fagyosan mérte végig a lányt, hogy annak meghűlt a vér az ereiben.

Jess kétségbeesetten törte a fejét, hogyan foghatná ki a szelet a férfi vitorlájából, de egyelőre nem jutott semmi okos az eszébe.

– Mindegy nekem, hogy mit hiszel és mit nem! – Ez nem is hangzik rosszul, gondolta elégedetten, mégis félt, hogy remegő hangja elárulja.

– Biztos vagy ebben?

– Miről beszélsz tulajdonképpen?

Bruno összefonta a karját a mellén, és terpeszben állt, mintha testtartásával is jelezni akarná a tántoríthatatlanságát.

– Nagyon gyanús nekem, hogy ilyen váratlanul el akarod hagyni a céget az után, hogy együtt töltöttünk egy hétvégét.

Jessica egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Tudod, nagyon szeretem a rejtvényeket – jegyezte meg a férfi elgondolkodva. – Szellemi kihívást jelentenek. Izgat a tudat, hogy létezik egy megoldás, akármilyen nyakatekertnek tűnik is. És ha az ember gondolkodása jó irányba halad, előbb-utóbb el is jut a helyes felismeréshez. Teljesen kézenfekvő.

A lány némán nézett rá. Olyan érzése támadt, mintha egy mocsárba tévedt volna, ahol egyre mélyebbre húzza őt az ingovány, és már alig kap levegőt.

– Így jutottam el ahhoz a következtetéshez – folytatta a férfi az okfejtését rendíthetetlenül –, hogy az együtt töltött hétvégénk talán többet jelentett számodra, mint állítottad.

Jess dermedten ült. Hányszor feltette már, magának ugyanezt a kérdést, de sosem talált rá választ!

– Talán mégis szeretnél velem élni, és nem tudnád elviselni, hogy csak néha-néha találkozzunk. Többet reméltél… sokkal többet. – Bruno feszülten figyelte, milyen arccal fogadja a lány ezeket a feltételezéseket.

A hallgatás kezdett kellemetlenné válni.

– Ha ellenkezni mernék, úgysem hinnél nekem, mert az sértené a férfiúi hiúságodat – bökte ki végül Jessica, és ismét erősödni kezdett benne a harag. A következő pillanatra azonban már el is szállt, és újból erős szorongás vette át a helyét. Bruno a lelkébe lát.

A férfi egy vállrándítással intézte el a szavait, de közben egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Jessica úgy érezte, mintha mikroszkóp alatt vizsgálgatnák.

– Eleinte elképzelhetőnek tartottam, hogy azért akarod elhagyni a céget, nehogy az utadba kerüljek. Ennek azonban nem sok értelme lenne. Eddig sem sűrűn találkoztunk. Az én irodám a város másik végén van. Meglehetősen csekély az esélye, hogy egymásba botlunk – dőlt előre Bruno, és olyan átható tekintettel nézte Jessicát, hogy a lány egy darabig moccanni sem mert.

A feszültség azonban lassan kikezdte az idegeit, és egyszer csak váratlanul felpattant, majd kiabálni kezdett:

– Nem tudom, hová akarsz kilyukadni! Semmi közöd hozzá, miért mondok fel!

– Ülj vissza! – utasította Bruno higgadtan.

Jess nem mert ellenszegülni a férfi akaratának, lassan visszaereszkedett a kanapéra.

– Mondok én most valamit, és ha tévedek, elhagyom a házat, sőt megígérem, hogy soha többé nem látsz – váltott vissza megint nyugodtabb hangra az igazgató. – Minden lehetőséget számba vettem, és arra a következtetésre jutottam, hogy nagyon is közöm van a felmondásodhoz.

Jessica dühösen csóválni kezdte a fejét.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – állította felbátorodva. – Felmondtam, és kész. Nem kényszeríthetsz, hogy megindokoljam, és arra sem, hogy továbbra is neked dolgozzam.

– Terhes vagy, ugye?

A kérdés inkább megállapításnak hangzott. Ez a néhány szó a végsőkig felkavarta a lányt. Nem tudott beszélni, gondolkodni. Döbbent hallgatása mindent elárult, és ezt ő is tudta.

Ki kellett volna nevetnie a férfit, mindent letagadni, de ő csak állt némán.

Végül mégis összeszedte magát egy kissé.

– Ne csinálj magadból bolondot! – mondta olyan halkan, hogy alig lehetett hallani. A keze árulkodóan reszketett, ezért gyorsan a combja alá dugta.

– Kérlek, kíméljük meg egymást a hosszú vitáktól, és egyszerűen valld be: felmondtál, mert a gyermekemet hordod a szíved alatt! – Bruno felállt, és a hajába túrt. – Meg akartad nekem mondani egyáltalán valamikor? – hajolt olyan közel a lányhoz, hogy esélye se legyen kitérni a válasz elől.

– Kérlek, menj most el! – nyögte Jessica elgyötörten.

– Csak akkor megyek el, ha már hallottam tőled az igazságot – jelentette ki Bruno eltökélten.

– Igen, terhes vagyok. – Már úgysem lett volna értelme hazudni. Ha átmenetileg le is tudta volna szerelni valamivel a férfit, Bruno már gyanút fogott, és újra meg újra felbukkant volna a közelében, így domborodó hasa előbb-utóbb mindenképpen elárulta volna. – Nem említettem neked… mert teljesen összezavarodtam. Biztosra vettem, hogy abban az időszakban egyáltalán nem eshetek teherbe, de nyilván elszámoltam magam. Talán csak két nappal, de az is elég. Még mindig nem tértem magamhoz, annyira felkavart ez az egész. – Jessica behunyta a szemét, és önkéntelenül is felidéződött benne, ahogy a fürdőszobában állva hitetlenkedve bámulta a két kék csíkot a terhességi teszten. Hogyan is tudná elmagyarázni Brunónak azokat az érzéseket, amelyek akkor úrrá lettek rajta? Mindenesetre egyetlen pillanatig sem jutott eszébe, hogy tájékoztassa őt erről. Úgy gondolta, ez csak rá tartozik.

– Szóval ha nem jövök rá, engem be sem avattál volna – vonta fel a szemöldökét Bruno.

– Ez csak az én gondom – felelte a lány.

– És nekem semmi közöm hozzá?

– Semmi a világon.

– A szeplőtelen fogantatás! A pápát érdekelni fogja az eset.

– Pontosan tudod, mire gondolok.

– Szeretném tőled hallani.

– Megoldom egyedül, nem akarok semmit sem rád kényszeríteni, és nincs is szükségem a segítségedre.

– Aha. És az első lépésed, hogy otthagysz egy jól fizető állást, megfosztva magad a rendszeres jövedelemtől – gúnyolódott Bruno.

– Nincs más választásom – magyarázta Jess.

– Tehát sikerül elérned, hogy munkanélküli légy. És mi következik ezután?

– Keresek magamnak másik állást.

– Mint micsoda?

– Természetesen ügyvédként – felelte felháborodottan a lány.

– Tévedek, ha úgy gondolom, hogy nem kapkodnak két kézzel a terhes ügyvédnők után? Melyik munkaadó alkalmazna egy nőt, aki hamarosan szülési szabadságra megy?

– Jó, akkor keresek valami kisegítő munkát. – Jessica kezdte magát kellemetlenül érezni.

– Azt jól megfizetik?

– Biztosan találok valamit – hajtotta le a fejét a lány.

– Beállsz gépírónőnek vagy irattárosnak? Kisegítőként csak olyan munkát fogsz kapni, amelyet senki más nem vállal, és rosszul is fizetik. Neked pedig most nagyobb szükséged lesz pénzre, mint valaha. Vagy talán elegendő pénzt tartalékoltál baj esetére?

– Megleszek valahogy.

– Pénz és családi segítség nélkül?

Jessica most bánta csak igazán, hogy olyan sokat mesélt a családjáról, hiszen Bruno felhasználja ellene.

– Mindenre találok megoldást, nem kell aggódnod.

– Csakhogy a te gondjaid nem oldódnak meg a baba születése után sem – makacskodott a férfi. Jess már majdnem elsírta magát. – Minél hamarabb jól fizető állást kell találnod, amely elegendő pénzt hoz a konyhára neked és a gyereknek. Nem lehet figyelmen kívül hagyni a költségeidet sem. Be kell rendezned egy gyerekszobát, szükség lesz dajkára is, vagy keresni kell egy bölcsődét. Te pedig teljesen magadra vagy utalva.

– Talán azt akarod javasolni, hogy szakíttassam meg a terhességet? – nézett rá ijedten a lány. Semmivel sem lehetne rákényszeríteni erre a szörnyűségre. Ha a férfi ilyesmit próbálna kérni tőle, azon nyomban elzavarná. Egy rövid, zavaros és szorongó időszak után már kezdett örülni a babának. Természetesen nem tervezte a kis jövevény érkezését, de mivel már úton volt, világra is akarta hozni.

– Nem kell sértegetned – felelte Bruno közönyösen. – Ez a megoldás szóba sem jöhet. Arra sem foglak felszólítani, hogy vesd le magad egy toronyból. – A férfi elhallgatott. Láthatóan erősen gondolkodott. Végül eredményre juthatott, mert így folytatta: – Tehát abban egyetértünk, hogy a gyereket képtelenség egyedül felnevelned.

– A legkevésbé sem – tiltakozott Jessica hevesen. – Sok nő neveli egyedül a gyerekét, és elboldogul valahogy. – Sohasem vallotta volna be, hogy Bruno alaposan elbizonytalanította. Eddig azzal vigasztalta magát, hogy mindent az irányítása alatt tart. Most viszont a férfi szembesítette a tényekkel, és már nem is látta olyan rózsásnak a helyzetét.

– Mert nekik nincs más választásuk.

– Nekem van?

– Természetesen – lágyult el hirtelen a férfi hangja.

Jessnek egyáltalán nem tetszett az arckifejezése. Nyugtalanítónak találta.

– És mi lenne az?

– Hozzám jössz feleségül.

A lány azt hitte, rosszul hall.

– Menjek hozzád feleségül? – kérdezte a döbbenettől elkerekedő szemmel, és ideges nevetésben tört ki. Nem tudott uralkodni magán, csak nevetett és nevetett, míg végül elkezdtek patakzani szeméből a könnyek.

Ekkor azonban Bruno az öklével az asztalra csapott, és Jessica ijedten rázkódott össze.

– Azonnal hagyd abba!

– Nem tudom – nyöszörögte a lány. – Annyira elképesztő az ajánlatod.

– Csak azért nevetsz, mert az idegösszeomlás szélén állsz – jelentette ki a férfi komolyan.

Igaza volt, de ezt Jess sosem ismerte volna be. Könnyes szemmel nézte a férfit, és csak egyre nőtt benne a harag. Bruno egy csapásra lerombolt mindent.

– Hozzám jössz, mert nincs más választásod.

– Ne merészeld…

– Nem kívánom kivonni magam a felelősség alól, ugyanakkor nem áll szándékomban szombatonként itt toporogni az ajtód előtt, hogy láthassam a gyerekemet. Persze nem számoltam vele, hogy ilyen hirtelen apa leszek, de a sors másképp döntött, és én magától értetődően eleget teszek a kötelességemnek.

– Eleget teszel a kötelességednek? Mondd csak, Bruno, melyik században élsz te egyáltalán?

– Mindenesetre a gyerekem nem fog házasságon kívül megszületni, az biztos.

– Hallanod kellene magadat! – meredt rá a lány elképedve. – Micsoda középkori nézetek! Komolyan azt hiszed, hogy hozzád megyek, csak azért, mert te ezt követeled?

– Fontold meg jól, Jessica! Átkozottul megnehezíthetem az életedet.

– Tessék?

– Gondold csak át, hogy akarsz munkát találni! – A férfi fel és alá járkált a szobában. – Szerteágazó kapcsolataim vannak – folytatta csevegő hangnemben. – Sok embert ismerek. Csak körbetelefonálok, és véged…

– Ilyesmire még te sem vetemednél! Nem tennéd kockára a saját gyereked anyagi biztonságát. Megakadályoznád, hogy bárki is felvegyen? Ennek semmi értelme. – Jess nem törődött az üres fenyegetőzéssel, azt azonban tudta, Bruno eltökéltségét nagyon is komolyan kell vennie. A férfi nem az a típus, aki odaadna bármit is, ami az övé. A gyerek pedig az övé is.

– Ezt az ügyet nem nyerheted meg, Jessica – állt meg most Bruno a lánnyal szemben, és mélyen a szemébe nézett.

– De hát nem mehetek hozzád csak úgy! Alig ismerjük egymást. Egy elhamarkodott kényszerházassággal aligha szolgálnánk a gyerek érdekeit. Ezt neked is be kell látnod.

– Én csak egy önző nőt látok magam előtt, aki feláldozná a gyereke életét a sajátjáért.

– Hogy mondhatsz ilyet? Azzal vádolsz, hogy…

– Inkább tengődnél a szegénység határán, mint hogy a feleségem légy? Mit gondolsz, helyeselni fogja ezt a gyerekünk, ha már elég idős lesz ahhoz, hogy megértse, mit tettél? – Bruno rögtön észrevette, hogy most érzékeny pontra tapintott, ebben az irányban folytatta hát a fejtegetését: – Nemcsak a saját jövődet teszed tönkre, hanem a gyerekünkét is. És mindezt miért? Csak azért, hogy megtartsd a függetlenséged. Felőlem azt tehetsz, amit akarsz, amíg csak rólad van szó. Itt azonban egy ártatlan gyerek boldogsága a tét.

– De te egyáltalán nem is szeretsz engem – próbált valami ellenérvet találni a lány, és maga is meglepődött, milyen kétségbeesetten cseng a hangja.

– Ki beszél itt szerelemről? A mi leendő házasságunk alapja égy kölcsönösen előnyös megállapodás, amelyet a gyerekünk boldogsága érdekében kötünk egymással. Hányszor állítottad, hogy te nem vagy romantikus alkat? Akkor most mi kifogásod van a javaslatom ellen?

– Képtelen lennék…

– Képes vagy, drágaságom! – A férfi tekintete kemény volt, mint az acél. – Majd meglátod.

8. FEJEZET

Bruno Carr mindig megkapta, amit akart. Ő maga állította ezt, Jessica emlékezett rá. Talán akkoriban nagyobb jelentőséget kellett volna tulajdonítania ennek a kijelentésének. Figyelmeztetésnek vehette volna, hogy ne hagyja magát behálózni. Már első találkozásukkor feltűnt neki, Bruno elvárja az emberektől, hogy úgy táncoljanak, ahogy ő fütyül. Csak ez akkor még nem látszott olyan fontosnak.

A férfi két napja járt nála. Jess azóta kipihente magát, és most készen állt arra, hogy – illő öltözetben – találkozzon vele egy étteremben a Covent Gardenben.

Bíráló pillantással méregette magát a tükörben. A hasa még egészen lapos…

Az éttermi találkozón a megállapodásuk részleteit szándékoztak tisztázni, Jessnek mégis olyan érzése támadt, mintha beidézték volna a bíróságra.

Sóhajtva a hajába túrt, majd három tincsre bontva copfba fonta, mely majdnem a csípőjéig ért.

Tudta, hogy nincs igaza. Összehasonlítva azzal, mennyire felbolygatja majd az életét a kis jövevény, nem is tűnt olyan nagy dolognak egy házasság. Akkor meg miért ijedt meg annyira az ötlettől?

Miközben így tépelődött, teljesen megfeledkezett az időről, és elkésett a találkozóról. Bruno rosszallóan csóválta meg a fejét, amikor lihegve beesett az étterembe, és letelepedett vele szemben.

– Már azon tűnődtem, hogy talán felültettél – jegyezte meg üdvözlésképpen.

– És ha felültettelek volna? – fonta össze Jess védekezően a karját a melle előtt.

– Akkor személyesen vonszoltalak volna ide. Ne képzeld, hogy elmenekülhetsz előlem! Mindent felforgatnék utánad.

– Úgy érted, a gyereked után.

Bruno intett a főpincérnek, hogy hozhatja az étlapot. Jess örült, hogy most pár percig az étlappal foglalkozhat, mégis nehezére esett összpontosítani. Mit egyen? Lazac, sültek, zöldségek különféle szószokkal – tulajdonképpen teljesen mindegy. Bruno Carr társaságában egyetlen falatot sem bír majd legyűrni.

– Látom, még nem sokat híztál – dőlt hátra a férfi.

– Ezzel a megállapítással akarsz megnyugtatni?

– Miért? Meg kellene téged nyugtatnom?

– Természetesen nem. Tisztában vagyok vele, hogy a legtöbb házasság olyan, mint a hidegháború. – Jess az előtte álló üres pohárral játszott, ezért nem láthatta, milyen jót derül Bruno a szavain.

– Ezek szerint megbékültél a gondolattal – állapította meg a férfi. Néhány percre abbahagyták a társalgást, amíg felszolgálták nekik az italokat, ők pedig leadták a rendelésüket. Amikor ismét négyszemközt maradtak, Bruno közelebb hajolt a lányhoz.

– Meg kellene beszélnünk néhány dolgot.

– Igen, azért vagyunk itt – felelte türelmetlenül Jessica.

– Miért nem látszik még rajtad a terhesség?

– Megint kétségbe akarod vonni? Nem hiszed el, hogy gyereket várok? Azt gondolod, csak kitaláltam az egészet?

– Ne butáskodj! – Bruno zavartan fordította el a tekintetét. – Csak az érdekel, hogy minden úgy zajlik-e, ahogy kell.

– *Hogy minden úgy zajlik-e, ahogy kell?* – vonta fel sokatmondóan a szemöldökét Jess. – Mondd, neked halvány fogalmad sincs a terhességről?

– Csak egyszer voltam terhes…

Jessica alig tudta visszafojtani a nevetést. Bosszantotta, hogy Brunónak mindig sikerül felvidítania, pedig ő szörnyen haragszik rá. Ügyelnem kell, nehogy megint csőbe húzzon, gondolta magában. A férfi vonzereje még mindig veszélyesen hat rá.

Bruno a gyerek miatt akar feleségül venni. De mi lesz azután? – tépelődött magában. Aligha marad hű hozzá egy életen át, hiszen nem is szereti. Csak idő kérdése, mikor talál magának másik nőt. Ez a házasság csak papíron létezik majd.

– Néhány hét múlva már biztosan látszani fog – világosította fel a férfit, majd megkönnyebbült, amikor végre felszolgálták a vacsorát, mert így legalább arra összpontosíthatott.

– Voltál már orvosnál, ugye? Megtörténtek a szükséges vizsgálatok? – Bruno nem tagadta még a makacs természetét.

– Még nem, de hamarosan elmegyek – biztosította a lány.

– Csakugyan? – A férfi mintha meglepődött volna. – Akkor meg honnan tudod, hogy…

– Bruno! – nézett rá szigorúan Jess. – A terhesség természetes állapot, nem valamiféle betegség! Jól vagyok, eltekintve az ilyenkor szokásos reggeli rosszullétektől, de már azok is enyhülnek. A nyakamat tenném rá, hogy minden a legnagyobb rendben van. Igazán nem kell aggódnod.

– Ki mondta, hogy aggódom? – adta megint a közönyöset a férfi. – Csak udvariasan érdeklődtem, hogy szolgál a kedves egészséged.

Jessica reménytelenül felsóhajtott. Igazán semmi kedvet nem érzett ehhez az értelmetlen játszadozáshoz.

– Azért hívtál ide, hogy a megállapodásunkról beszéljünk – emlékeztette Brunót.

– Ó, igen, az egyezségünk… – A férfi felöltötte a hivatalos arcát. – Egyes pont: nem kell többé a felmondásoddal foglalkoznod.

– Ez meg mit jelent? A szülésig a cégnél maradhatok? – Mivel a férfi már tudta a felmondása igazi okát, Jess akár a papírkosárba is hajíthatta volna az iratot. Természetesen közölnie kell majd a munkatársakkal, hogy babát vár, és férjhez megy a gyerek apjához, Bruno Carrhoz. Abban bízott, hogy a kollégái mind nagyon rendes emberek, és nem kell majd rosszindulatú pletykáktól tartania.

– Ez azt jelenti, hogy nem kell kitöltened a felmondási időt. Azonnal abbahagyhatod a munkát – magyarázta Bruno türelmesen.

– És mit csináljak helyette? – nézett rá értetlenkedve a lány.

– Pihenj! Polcold fel a lábad! Rendezd be a gyerekszobát! Valami csak eszedbe jut – felelte könnyedén a férfi.

– Szó sem lehet róla – ellenkezett Jessica. Na, jól kezdődnek az egyeztető tárgyalások! – Megbolondulok, ha egyfolytában otthon kell üldögélnem.

– Más nők is ezt teszik – vonta meg a vállát Bruno. – Anyagi okokból mindenesetre nem kell dolgoznod. A feleségemnek mindene meglesz.

Ezzel elérkeztek a következő vitaponthoz.

– Egyet mindjárt az elején tisztázni szeretnék! – Jess a félig elfogyasztott vacsora mellé rakta az evőeszközeit, és eltolta magától a tányért. – Semmiképp sem adom fel az állásomat, hogy otthon üljek tétlenül, csak azért, mert szerinted ez így szokás. Inkább folytatom, amit eddig csináltam. A szülési szabadság után visszatérek az irodába. Nem lehet kérdéses, hogy anyagilag így is megterhellek.

– Jóságos ég! Mikor veszel levegőt, Jessica?

– Még nem fejeztem be! Mivel épp a pénzről beszéltünk, közlöm, megmásíthatatlan elhatározásom, hogy megtartom a lakásomat, és kiadom.

– Vésztartalék?

– Bevételi forrás.

– Nincs szükséged bevételi forrásra.

– Neked sincs, Bruno. Ez azonban még nem jelenti azt, hogy feladod a munkádat, és otthon a kertedben szöszmötölsz, ugye?

Hosszan nézték egymást. Végül Bruno nagyot sóhajtott.

– Ez nekem nem tetszik. A terhes nőknek nyugalom kell.

– Te már csak tudod.

– Istenem, adj erőt! – nyögte a férfi.

– Ha már most nehezedre esik egyezségre jutni velem, akár vissza is vonhatod az ajánlatodat – jelentette ki Jessica reménykedve. Ha már érdekházasságba bocsátkozik, legalább jó előre tisztázza a feltételeket, melyek számára elviselhetővé teszik ezt az állapotot. Semmiképpen sem szándékozott az anyja nyomdokaiba lépni, és mindenbe ellenállás nélkül beletörődni.

Ahogy Jess harciasan felszegte az állát, Brunónak nevethetnékje támadt.

– Az tetszene neked.

Ő is csak félig fogyasztotta el a vacsoráját. Talán Jess konoksága vette el az étvágyát?

– Térjünk rá az esküvőre! – folytatta a férfi.

– Az üzleti alkunk megpecsételésére gondolsz?

– Nevezd, ahogy akarod! Mindenesetre egyezzünk meg olyan gyorsan, ahogy csak lehet!

– Miért?

Jessica ideges lett a gondolattól, hogy most ki kell tűzni egy időpontot, de igyekezett leplezni az érzelmeit.

– Bizonyára szeretnél berendezkedni a házunkban, mielőtt még a gyerek megszületne.

Jess a legszívesebben nemmel válaszolt volna. Beleszédült a gondolatba, hogy egy fedél alatt éljenek.

– Hamar hozzászokom az új környezethez – állította meggyőzően.

– Ne vétózd meg folyton minden javaslatomat! Ez így nem fog menni.

– Mi nem fog menni?

– Hogy halogatod az elkerülhetetlent. – Bruno kávét rendelt. – Nem akarom, hogy az utolsó pillanatban visszariadj. Mindketten tudjuk, mi vár ránk. Barátkozz hát meg a tényekkel!

Felszolgálták a kávét. A férfi ivott egy kortyot, és a csésze pereme felett figyelte a lányt.

Ez a szempár, ez a tekintet! Jessicát elbűvölte, ha csak ránézett. Agya hiába emlékeztette őt folyton Bruno rossz tulajdonságaira, teste egyre csak vágyakozott utána, ha a közelébe került.

– Ezek szerint megegyeztünk, hogy röviddel a szülés előtt hagyom csak abba a munkát.

– Nem kötözhetlek meg otthon.

– Akkor a felmondásom tárgytalanná vált, ugye?

– Muszáj neked mindig a jogászt játszanod, Jessica? Lazíts már egy kicsit!

– Hogyan? – kérdezte a lány felháborodva. – Úgy érzem, mintha hullámvasúton ülnék. Te tudsz a hullámvasúton lazítani? – Undorral nézte a kávét maga előtt.

– Mindkettőnk élete alaposan megváltozik – bólogatott Bruno elgondolkodva. – Nem csak téged érint a dolog. – Kérte a számlát, de közben le sem vette a szemét Jessicáról, mintha attól tartana, hogy kereket old.

– Metróval megyek haza – közölte a lány, miután fizettek és távoztak.

– Taxival, és hozzám – vágta rá egykedvűen a férfi, majd egy taxihoz kísérte Jessicát, és betuszkolta.

– Miért mennék hozzád?

– Mert azt mondtam.

– Én viszont nem fogok úgy táncolni, ahogy te fütyülsz – tiltakozott Jess hevesen.

– Ha részt akarsz venni a megállapodásunk kidolgozásában, felnőttként kell viselkedned. A végzet sodort minket ebbe a helyzetbe, de azt javaslom, békülj meg vele, és élvezd!

– Élvezzem? – hitetlenkedett Jessica. – Te élvezed? Örülsz, hogy a feleséged lesz egy nő, akit egyébként eszedbe sem jutott volna elvenni? Izgalmasnak találod, hogy megosztod a házad valakivel, akivel eredetileg csak egy futó kalandot, akartál? – Közel állt hozzá, hogy elsírja magát, így inkább az ablak felé fordult.

Amikor a taxi megállt a férfi háza előtt, kíváncsi lett. Úgy képzelte, a főnöke bizonyára egy elegáns tetőtéri lakásban lakik a városközpontban. Bruno háza azonban csendes környéken állt, zöldövezetben. Az ember rögtön biztonságban érezte magát, olyan barátságos környezet vette körül, amint belépett az épületbe. Igazán tágas volt, mégsem luxusvilla. A vörös téglafalon borostyán kúszott felfelé. A belső berendezés régimódi, kényelmes bútorokból állt, meleg színekkel, a hozzájuk illő függönyökkel, tapétákkal meg szőnyegekkel.

– Azt hittem, minden egyedülálló üzletember olyan lakásban él, amely tiszta króm és üveg – jegyezte meg Jessica, miközben a falon függő festményeket nézegette.

– Ez már megint az egyik bolond képzelgésed? – Bruno bevezette őt a nappaliba, amely elég kicsinek hatott, de egy csodaszép, eredeti cserepekből készült kandalló állt benne, amely ritkaságszámba ment Londonban. A kandalló felett egy finom mívű tükör függött két festmény társaságában. Észre lehetett venni, hogy jómódú ember lakik itt, mégis minden ízléses volt, és egyáltalán nem hivalkodó.

– A ház nemzedékek óta a családom tulajdona – magyarázta Bruno, amikor észrevette a lány ámuldozását.

– Hát ez…

– Nem króm és üveg, ugye?

– Egyszerűen csodálatos!

– Akkor sikeresen vettük az első akadályt – közölte a férfi szárazon. – Hozhatok egy italt? Esetleg teát vagy kávét?

– Köszönöm, egy teát elfogadok. Tejjel és kevés cukorral.

Jessica helyet foglalt a kanapén, és gyönyörködve szemlélte a szoba berendezését. Közben eltűnődött, jól tudná-e érezni magát itt. Mindenesetre könnyebb lenne, ha a házat betöltené a szerelem. Vajon megjön az is, ha már összeházasodnak, és a baba is megérkezik? Vagy úgy fognak egymás mellett élni, mint két idegen? Mert rendes körülmények között a házassághoz a szerelem is hozzátartozik, ezt be kellett látnia.

Korábbi rövidke kapcsolatainak aligha volt köze a szerelemhez. Amikor Bruno megjelent az életében, sokáig nem jött tisztába a saját érzéseivel, mert nem akart tudomást venni róla, milyen viharos gyorsasággal hódította meg őt a férfi. Csak most hullott le a hályog a szeméről: beleszeretett Brunóba!

Ezért örült annyira már az elején a babának. Gyermeket várt attól az embertől, akit szeretett. Behunyta a szemét, és igyekezett valami másra gondolni. Hirtelen nem érezte jól magát. Észre sem vette, hogy a házigazda visszatért a szobába. Csak akkor nyitotta ki ismét a szemét, amikor a férfi megkérdezte, minden rendben van-e.

– Olyan fehér vagy, mint a fal.

Jessica úgy nézett rá, mintha most látná először. Köszönettel elvette a csésze teát, és figyelte, ahogy vendéglátója, saját csészéjével a kezében letelepszik a vele szemközti fotelba.

Nem szabad megtudnia, mit érez iránta! Ezért továbbra is higgadtan és visszafogottan viselkedik majd. Amikor észrevette a férfi kérdő pillantását, nagyot sóhajtott.

– Kicsit rosszul éreztem magam. A gyomrom nem szokott hozzá az ilyen bőséges lakomákhoz. – Barátságos mosolyát Bruno homlokráncolással viszonozta. – Mennyi ideje laksz már itt?

– Hiszen már mondtam az előbb – nézett rá bizalmatlanul a férfi.

– Ja, igen, a ház már nemzedékek óta a családod birtokában van. Sajnálom, időközben elfelejtettem.

– Mi van veled, Jessica?

– Az emlékezetkiesés nem is olyan ritka terhesség idején – állította a lány, majd ivott egy korty teát. – Egyébként szerintem várnunk kellene még az esküvővel. A baba csak hónapok múlva érkezik, addig jobban megismerhetnénk egymást. – Szüksége volt időre, hogy megtanulja kezelni az érzéseit.

– Szerintem egész jól ismerjük már egymást. Ha azonban te két hónap múlva akarod tartani az esküvőt, és nem két hét múlva, nekem megfelel. Egy eljegyzési gyűrű ellen azért nincs kifogásod, ugye?

– Tartanak még manapság eljegyzést egyáltalán? – kérdezte Jess, bár jól tudta, hogy az összes barátnőjét eljegyezték, mielőtt oltárhoz vezették volna okét.

– Fogalmam sincs. Személy szerint nekem sem olyan fontos, de az édesanyám nagy súlyt fektet a szokások betartására.

Neki nem fontos… Ez fájt. Jessica mégis bátran mosolygott.

– Rendben, végtére is nincs kifogásom ellene. – Tervezgethették volna az eljegyzést és az esküvőt boldogan is, akár egy szerelmespár, és nem-úgy, ahogy üzletemberek dolgoznak ki egy szerződéstervezetet.

– Gyere! – mondta végül Bruno, és felállt. – Végigvezetlek a házon.

Jess úgy követte őt végig a földszinti szobák során, mint aki révületbe esett. Közben elképzelte, amint ketten együtt öregszenek meg itt, üldögélnek a régi, kényelmes kanapén, és nevetgélnek az unokáik tréfáin.

Az első emeleten négy nagy hálószoba és egy tévészoba kapott helyet. Jessnek már a hálószoba puszta említésére is melege lett.

Végül megérkeztek Bruno szobájához, melynek közepén egy nagy, kétszemélyes, viktoriánus ágy terpeszkedett, a többi helyet pedig egy öblös bőrfotelokból és kényelmes kanapéból álló ülőgarnitúra töltötte ki. A hálóból külön fürdőszoba nyílt.

– Hát ez igazán… nagy – mondta Jess, miközben úgy állt meg az ajtóban, mint aki egy lépést sem hajlandó továbbmenni.

– Mi a csoda van veled? – nézett rá értetlenkedve a férfi.

– Semmi. Minden rendben. – Jessica idegesen megnyalta a száját.

– Félsz attól, hogy itt kell laknod velem? – érzett rá az igazságra ösztönösen Bruno.

– Ugyan már… Megmutatod a többi helyiséget is?

– Csak akkor, ha válaszolsz néhány kérdésemre – mondta a férfi, majd behúzta Jesst a hálószobába, és maga mellé ültette a kanapéra.

Vajon hány nővel osztotta már meg ezt az ágyat? A kínzó féltékenység Jessica arcába kergette a vért.

– Amióta csak beléptél a házba, úgy viselkedsz, mint valami holdkóros. Miért?

A lány érezte, ahogy összeér a combjuk, és ettől ismét elöntötte a forróság.

– Ez az egész olyan valószerűtlen – felelte halkan.

– Mégis hogyan képzeled el a közös életünket, ha már összeházasodtunk? – érdeklődött a férfi.

– Nem tudom. Majd kialakul. Most különben is a terhességre kell figyelnem. Azután meg rengeteg időt fog igényelni a gyerek.

– Ez nem válasz a kérdésemre.

– Miért, milyen választ akarsz hallani? – csattant fel ingerülten a lány.

– Őszintét.

– A fenét! – sziszegte Jess dühösen. – Te csak azt akarod, hogy mindenre igent mondjak!

– Micsoda képtelenség!

A lány előrehajolt, az arcuk majdnem összeért. A düh és bánat ellenére, amit belül érzett, nagyon vágyott rá, hogy a férfi megcsókolja őt.

– Pedig nem ártana végre érzelmektől mentesen szembenézni a helyzetünkkel. Jó voltam neked egy hétvégére, de a komolyabb kapcsolat igénye fel sem merült benned. Aztán terhes lettem, mire te játszod itt az apát, és az egész lehetetlen történetet még egy házassággal is megkoronázod.

– Te jobb szeretnéd, ha hátat fordítanék neked?

– Ezt nem mondtam.

– Akkor meg miről van szó, Jessica?

Nem tudta, és nem is akarta megmondani Brunónak, mennyire szereti, és képtelen lenne elviselni, ha úgy kellene vele élnie, hogy nem viszonozza az érzéseit.

– Fogalmam sincs! – A lány kétségbeesetten a tenyerébe temette az arcát.

Majdnem elveszítette az önuralmát, amikor megérezte a férfi kezét a nyakán.

– Fordulj meg! – suttogta Bruno rekedten. Amikor Jess engedelmeskedett, elkezdte masszírozni a vállát.

Ez annyira jólesett a lánynak, hogy felsóhajtott.

– Folytassam? – kérdezte halkan Bruno, mire Jessica bólintott. A férfi keze könnyedén végigsiklott a hátán, majd a melle felé indult.

Jess ijedten kapkodott levegő után.

– Szörnyen feszült vagy – suttogta a fülébe a férfi. – Engedd már el magad egy kicsit! – Közben kikapcsolta a melltartót, és ismét a lány hátát kezdte masszírozni.

– Nem is vagyok feszült.

– Ne vitatkozz folyton! Mindig csak ellenkezel. – Azzal Bruno átölelte a derekát, majd a keze elindult felfelé, és simogatni kezdte a lány duzzadt mellét.

Jessica behunyta a szemét, és hozzábújt. Jó volt érezni a férfi kezét. Egyre szorosabban simult hozzá, fejét pedig a kanapé támlájára hajtotta.

Tudta, hogy az elmúlt hetekben titkon mindig is erre vágyott, de sosem merte bevallani magának.

Bruno most már a nyelvével kezdte cirógatni a mellbimbóját. Jess felnyögött a vágytól. Az izgalomtól megfeszült a lába, mert arra vágyott, hogy a férfi ott is simogassa. Bruno értette a jelzést, és az egyik keze elindult Jessica combja felé.

– Látod, nem kell félned – suttogta közben a fülébe. – A házasságunk feleannyira sem lesz szörnyű, mint ahogy képzeled.

Ezek a szavak azonban megint fájdalmas gondolatokat indítottak el a lányban. A férfi nem értheti, mekkora kínt jelent majd számára, ha összeházasodnak, neki pedig el kell titkolnia a szerelmét…

9. FEJEZET

Jessica annyira megijedt, amikor kinyitotta a szemét, és meglátta a föléje hajló Bruno aggódó arcát, hogy majdnem ismét elveszítette az eszméletét. A következő pillanatban eszébe jutott, mi is történt, és miért fekszik most a kórházban. Megpróbált felülni.

– A baba!

Elveszítette a babát! – hasított belé az iszonyú félelem. Érezte, hogy még mindig vérzik a teste, ahogy a lelke is. Csak most döbbent rá, mennyire akarta ezt a gyereket.

– Mióta vagyok itt? – kérdezte remegő hangon.

– Csak néhány perce. Emlékszel, mi történt? – A férfi hangja elárulta, hogy komolyan aggódik a lányért. A szemében félelem tükröződött.

– Kifutottam az utcára – ingatta a fejét kétségbeesetten Jessica. Könnyek gördültek végig az arcán.

Bruno végtelenül óvatosan letörölgette a könnycseppeket a zsebkendőjével.

– Nem kell róla beszélned, ha nem akarsz.

– Elütött engem egy autó?

– Nem, a vezető még időben fékezett – mosolygott a férfi. – Azt biztosan észrevetted volna, ha elütnek. Ennyit még én is tudok, pedig nem értek az orvosláshoz.

Jessicának muszáj volt mosolyognia Bruno igyekezetén, ahogy megpróbálta felvidítani őt.

– Mentővel hoztak be – folytatta a férfi. A hangja olyan megnyugtatóan csengett! A lánynak pont erre volt szüksége.

Ezek után természetesen nem lesz esküvő. Jess hirtelen szörnyű ürességet érzett. Se esküvő, se baba, se Bruno Carr. Hogyan éljen így ezután?

– Szerencsére már a kórházba vezető úton magadhoz tértél egy kicsit. – A férfi gyengéden és teljes együttérzéssel fogta meg a kezét. – A nővér mindjárt itt lesz. Már megvizsgáltak, és most elvisznek ultrahangra, hogy megnézzék… – Nem fejezte be a mondatot.

Jessica úgyis tudta, mit jelent.

– Mit mondott az orvos?

– Megállapította, hogy ver a szíve, de…

– De nem lehet tudni, hogy így marad-e, ugye? Valószínűleg elvetélek. És mindezt azok után… – Jess megint közel állt a síráshoz, amikor az ápolónő belépett, és bizalomgerjesztően rámosolygott.

– A doktornő már várja, kedves! – A nővér kikapcsolta a kórházi ágy rögzítő fogantyúját, majd eltolta őt az ággyal együtt abba a terembe, ahol az ultrahangvizsgálatot végezték. Bruno ott ballagott mellettük, és fogta a lány kezét, aki mindvégig hálásan mosolygott rá.

Nagyon szerette őt. Ha vele lehetett, rögtön jobban érezte magát.

A vizsgálat gond nélkül lezajlott. A doktornő úgy állította be a monitort, hogy a beteg is lássa.

– Ez itt a magzat – magyarázta. – És itt a szív. Vidáman dobog.

Jessica csak egy foltot látott. Egy foltot, dobogó szívvel. Annyira megkönnyebbült, hogy majdnem elájult. Mint akit megbűvöltek, úgy hallgatta Bruno beszélgetését a doktornővel. A jövendőbeli apa gyermeke nagyságáról, fejlettségi állapotáról érdeklődött, miközben ő csak a dobogó szívecskét figyelte ködös tekintettel.

– Természetesen feküdnie kell, míg el nem múlik a vérzés. De még utána is kímélnie kell magát.

– Arról majd én gondoskodom – fogadkozott Bruno. – Ha végre megint otthon lesz.

Jessicát visszatolták a szobájába. Mivel belátta, hogy ilyen állapotban nem maradhat egyedül a lakásában, beleegyezett, hogy a férfinál lakjon, amíg jobban nem lesz. Odaadta neki a kulcsait, hogy néhány holmit összepakolhasson a számára. Amikor Bruno elköszönt és megígérte, hogy hamarosan ismét meglátogatja, Jess kimerülten, de boldogan bólintott, hiszen úgy tűnt, a babának semmi baja.

Már másnap hazaengedték Jessicát azzal a feltétellel, hogy nem erőlteti túl magát. Bruno jött érte a kórházba.

– Hogy érzed magad? – érdeklődött immár harmadszor, miközben hazafelé tartottak az autójával.

– Kissé még reszketek, de egyébként egész jól vagyok. Miért kérdezgeted folyton?

– Vajon miért! Hiszen én tehetek az egészről, vagy nem? – Bruno kívülről nyugodtnak tűnt, de Jess érezte, mekkora feszültség rejlik benne.

– Ez hogy jutott eszedbe?

– Nem bántam veled elég óvatosan – pillantott rá oldalról a férfi, aztán figyelmét ismét az útra irányította. – Megsimogattalak, és ezt valószínűleg annyira kellemetlennek találtad, hogy ész nélkül kirohantál az utcára.

– Nagyon kedves tőled, hogy magadra akarod vállalni a felelősséget, de…

– De mi?

– Ennek semmi köze a történtekhez – felelte Jess még mindig kissé kábán. – Megérintettél ugyan, de én is akartam. Aztán egyszer csak úrrá lett rajtam valami. leküzdhetetlen késztetés, hogy meneküljek, amíg még lehet.

– Hát nem könnyű követni az észjárásodat. Szerintem te egyszerűen rettegsz attól, hogy lekösd magad.

– Valószínűleg igazad van – felelte óvatosan Jessica.

– Akkor szeretném, ha tudnád, hogy teljesen szabadon dönthetsz – sóhajtott egy nagyot Bruno.

– Mit jelentsen ez?

– Hallottad, amit mondtam. Nem áll szándékomban rád kényszeríteni egy olyan életet, amelytől undorodsz, csak azért, hogy könnyebben érvényesíthessem az apai jogaimat.

– Ezt komolyan mondod? – Jess ahelyett, hogy fellélegzett volna, úgy érezte, mintha kihúzták volna a lába alól a talajt.

– Még sosem voltam ilyen komoly életemben – morogta a férfi. – Azt reméltem, hogy a gyerek érdekében képesek leszünk majd kiegyensúlyozott házasságban élni. Benned azonban olyan érős a viszolygás ettől a lehetőségtől, hogy még a gyerekünk élete is veszélybe került. Én pedig nem akarom kockára tenni egyikőtök biztonságát sem. Ahhoz viszont ragaszkodom, hogy legalább két hetet még nálam tölts, amíg teljesen fel nem épülsz. Aztán majd meglátjuk. Persze meg kell egyeznünk néhány feltételben.

– Nem érne ez rá, Bruno? Most egyáltalán nem érzem képesnek magam, hogy ilyesmiken gondolkozzam. – A lány kiábrándultan támasztotta fejét a mellette levő kocsiablakhoz, és behunyta a szemét. Most aztán megkapta, amire olyan nagyon vágyott: a szabadságát. Ez az óhaja azonban csak addig élt benne erősen, amíg rá nem jött, hogy teljes szívéből szereti Brunót. Most mit tegyen?

Az autó hamarosan lassított, és megálltak a főnöke háza előtt. A férfi kiszállt, kisegítette őt a kocsiból, aztán felmentek a lépcsőn az egyik vendégszobába, ahová már bekészítették Jessica ideszállított holmiját. Most azonban nem volt ereje a kicsomagolással foglalkozni. Levetkőzött, behúzta a függönyt, és lefeküdt.

Estefelé ébredt fel újra. Bruno ott állt az ágya mellett.

– Mennyit aludtam? – kérdezte tőle, miközben óvatosan felült.

– Néhány órát. Olykor benéztem, hogy lássam, minden rendben van-e. Mélyen aludtál.

Mivel a szobában nem égett a villany, nem láthatta a férfi arckifejezését. A hangja mindenesetre nyugodtnak tűnt.

– Hoztam neked teát – mutatott Bruno az éjjeliszekrényre.

Jessica hálásan nyúlt a bögre után, és ivott egy kortyot. A tea kissé már kihűlt, de azért frissítően hatott rá.

– Hogy vagy?

– Egyre jobban, köszönöm.

Bruno széket húzott az ágy mellé, és leült. Jess tudta, beszélniük kell, mégpedig a baba születése utáni időkről. Nem játszhatja örökké, hogy kimerült.

Mondja el neki, mennyire elviselhetetlennek találja a gondolatot, hogy neki nem kimutatnia, hanem titkolnia kellene a szerelmét, mert a férje nem szereti viszont? Hogy ez elől a képtelen helyzet elől próbált ösztönösen menekülni, amikor kirohant az utcára? Nem, ezt sosem vallaná be a férfinak. Nem marad más választása, mint hogy összeszorítsa a fogát, és kitérjen valahogy a kérdések elől.

– Nos – kezdte Bruno anélkül, hogy ránézett volna –, a testedben ott növekszik a gyermekünk.

– Lennél olyan kedves, és felkapcsolnád a villanyt? Nem látom az arcodat.

– Igen, azonnal. – A férfi hátradőlt. – Én még sosem éltem át ilyesmit.

– Ettől igazán megkönnyebbültem – jegyezte meg Jessica. – Nem nagyon tetszene, ha már egy sereg gyereket nemzettél volna.

– Adnod kellene magadnak egy kis időt, mielőtt visszamész dolgozni.

A lány figyelte Bruno feszült arcát.

– Igen, muszáj lesz. – Csodálatos volt ilyen közel érezni őt magához. Rövid hallgatás után megkérdezte: – A fürdőköpenyemet is becsomagoltad? Szívesen lezuhanyoznék.

A férfi szótlanul felállt, és a bőröndöt Jessica mellé helyezte az ágyra.

– Egyedül is menni fog? – érdeklődött udvariasan.

– Igen, köszönöm. Nem vagyok beteg, csak súlyos megrázkódtatás ért. – Jess kinyitotta a koffert, és átvizsgálta a tartalmát. Rengeteg ruhát, fehérneműt, blúzt, sőt estélyi öltözéket talált benne, de fürdőköntöst meg hálóinget nem. Kiborította az összes holmit az ágyra, és értetlenül meredt a férfira.

– Mondd csak, Bruno, az előttünk álló két hétben egyik koktélpartiról a másikra akarsz engem cipelni? Vagy hová szántad ezeket?

– Miféle koktélpartikra gondolsz? – A férfi most már felállt, és csakugyan felkattintotta a lámpát. Így teljes pompájában megtekinthették a ruhatárat.

– Mihez kezdjek ezekkel a göncökkel? – bosszankodott a lány. – Nekem most néhány napig pihennem kell. – Felemelt egy skarlátvörös ruhát, amelyet már évek óta nem viselt. – Úgy gondolod, ebben pihenhetnék?

– Nagyon vidám színe van – toporgott zavartan Bruno. – Gondoltam, ez majd felvidít.

– Rendben. És vajon mivel indokolnád ezt a kis feketét? – mutatott rá egy koktélruhára Jessica.

– Azt biztos csak véletlenül pakoltam be – köhécselt a férfi, majd felemelte az egyik elegáns ruhát. – Ez igazán csinos – jelentette ki, miközben minden oldalról megvizsgálta. – Sose értettem, hogyan képesek a nők belepréselni magukat ilyesmibe.

– Az lehet, de ezek a holmik pillanatnyilag használhatatlanok számomra. Haza kell mennem, hogy előkeressek néhány normális cuccot. – Azzal Jess már készült is kimászni az ágyból.

– Ott maradsz, ahol vagy. Ha elmondod, mit szeretnél, rögtön érte megyek.

– De én most szeretnék lezuhanyozni.

– Jó. Várj egy percet! Rögtön jövök.

Bruno hamarosan visszatért egy rövid ujjú inggel.

– Ezt vedd fel!

– Hiszen ez a tiéd.

A férfi úgy nézett az ingre, mintha először látná.

– Jé, tényleg! De nem harap, és tiszta, mint a hó. Most elmész szépen zuhanyozni, én meg fél óra múlva visszajövök, és hozok valami ennivalót. – Mielőtt a lány tiltakozhatott volna, eltűnt.

Zuhanyozás után Jessica sokkal jobban érezte magát. Megtörölközött, kifésülte a haját, és kibontva hagyta, hadd omoljon a vállára. Végül felvette az inget, amely majdnem a térdéig ért, és szerencsére mindent eltakart. Aztán visszabújt az ágyba.

– Sokkal jobban nézel ki – jegyezte meg a házigazda, amikor visszatért a szobába egy tálcával.

– Ó, ezt nem kellett volna! – szabadkozott Jess, amikor Bruno az ölébe helyezte a vacsorát, majd helyet foglalt mellette egy széken.

– Teljesen egyetértek, csak épp úgysem tudtam mihez kezdeni magammal.

– Te, ez nagyon finom! – kiáltott fel álmélkodva a lány, rögtön az első harapás után. – Mindig csodáltam azokat a férfiakat, akik a konyhában is jól feltalálják magukat.

– Na, azért ez a kis pirítós nem a francia főzőtudomány magasiskolája – szerénykedett Bruno.

– Mindenki kicsivel kezdi. – Jessica az utolsó morzsáig megevett mindent, aztán visszatette az evőeszközöket a tálcára. Elégedetten dőlt hátra a párnájára, úgy figyelte, ahogy a házigazda egy kisasztalra helyezi a tálcát.

– Egyébként nem muszáj egész idő alatt őrizned – szólalt meg á lány, amikor észrevette, hogy Brunónak nem áll szándékában távozni. – Megígérem, hogy többé nem rohanok ki a házból, mint egy őrült.

– Annyira zavart, hogy megsimogattalak? – érdeklődött a férfi halkan.

Ez az ártatlannak látszó kérdés majdnem kibillentette Jessicát szilárdnak hitt lelki egyensúlyából.

– Biztosan van más dolgod is – közölte kitérően. – Faxolni, telefonálni, ilyesmik.

– Az várhat. – Bruno fürkésző pillantást vetett rá. – Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Erre nem tudok felelni. – Jess szíve hevesebben kezdett verni.

– Megígérhetném, hogy soha többé nem érek hozzád – mondta a férfi, és kíváncsian figyelte, hogyan fogadja a lány a javaslatát.

– És akkor?

– Akkor élhetnénk egy fedél alatt.

– Abba beleőrölnék! – kiáltotta Jessica magából kikelve. Könnyes volt a szeme. Nem tudja eltitkolni az érzelmeit, ha Bruno folyton a közelében van!

– Rendben, megértettem. – A férfi sietve felállt, zsebre dugta a kezét, és jeges pillantást vetett rá.

– Nem értesz te semmit! – nézett rá kétségbeesetten Jess.

– Dehogynem. Egyszerűen felejtsd el, amit mondtam! Igazad van, tényleg dolgoznom kell. Pihenj tovább! Ma este felhívom anyámat.

– Miért?

– Jó éjt, Jessica! Ha szükséged van valamire, csak szólj nyugodtan! Lent leszek az irodában.

– Bruno, várj! – A férfi már az ajtóhoz ért, de most visszafordult. – Beszéljük meg higgadtan a helyzetet! – javasolta Jess, és már ott tartott, hogy bevallja az érzelmeit.

– Nincs miről beszélnünk – felelte a férfi barátságosan. – Az érzelmeket nem lehet erőltetni. Volt egy rövid viszonyunk, és ennyiben kellett volna hagynunk, ahogy ezt te már annak idején nagyon helyesen felismerted. – Azzal elhagyta a szobát, és becsukta maga mögött az ajtót.

Jessica kétségbeesetten hanyatlott vissza a párnára. Vége! Végérvényesen vége! A férfi tett egy utolsó kísérletet, hogy hidat építsen kettejük közé, ő azonban meghiúsította ezt a lehetetlen viselkedésével.

Időközben elaludhatott, mert amikor kinyitotta a szemét, már nappali fény tűzött be a függönyön át. Valaki kopogtatott az ajtón. Jess az órájára pillantott. Alig múlt nyolc óra.

Hogy nézhetek ki? – gondolta. Az ing összegyűrődött, a haja kócosan állt, bele sem mert nézni a tükörbe. Ha Bruno nem találta volna őt eddig visszataszítónak, majd most megváltozik a véleménye.

Amint kinyílt az ajtó, Jessica mosolyt varázsolt az arcára.

Egy magas, sötét hajú asszony lépett a szobába. Világosbarna kosztümöt viselt, a nyakában háromsoros aranyláncot.

Ha ő a házvezetőnő, én vagyok Anglia királynője, gondolta Jess, arcán a kényszermosollyal.

– Biztosan azon tűnődik, ki vagyok – jegyezte meg a nő üdvözlésképpen, és ekkor világosság gyúlt a lány agyában.

– Maga bizonyára Bruno édesanyja. – Jessica rögtön feszélyezve érezte magát, hiszen a férfi ingét viselte, és ágyban volt.

– Victoriának hívnak – lépett közelebb az asszony. – Maga pedig bizonyára Jessica.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta a lány, kicsit szépítve az igazságon.

– Valóban? – mérte végig fürkésző tekintettel az okos szempár. – Bárcsak én is ezt mondhatnám, de akkor hazudnék.

Rendben, gondolta Jessica, legalább őszinte.

– Bruno kért meg, hogy jöjjek ide, mert külföldre kellett utaznia. Azt szeretné, ha a körülményekre való tekintettel gondoskodnék magáról.

Jess némán bólintott.

– Mindenesetre annyit el kell mondanom előre, hogy mélységesen helytelenítem a történteket.

Jessica az első ijedelme elmúltával ismét rátalált régi formájára.

– Nem szeretnék udvariatlannak látszani, de biztosíthatom, az én helyzetem sem egy leányálom.

Derűs fény csillant Victoria szemében. Még egy pillanatig elgondolkodva méregette a lányt, aztán odament az ablakhoz, és elhúzta a függönyt. Végül helyet foglalt egy antik ülőalkalmatosságon az ablak mellett.

– Reméltem, hogy Bruno egy napon megnősül. A hagyományok szerint, fehér ruhás menyasszonnyal az oltár előtt – mosolyodott el fájdalmasan.

– Ühüm – bökte ki Jessica, és rettenetesen érezte magát. Vajon Bruno beszámolt-e édesanyjának a tervbe vett, majd visszamondott esküvőről?

– A fiam azt mondta, verjem ki a fejemből. – Victoria kíváncsian nézett a lányra. – Megkérdezhetem, miért?

– Mert az esküvő… a házasság… nem arra való, hogy valami meggondolatlanságot helyrehozzunk. Hibát követtünk el, és… – Jesst a sírás környékezte, de erőt vett magán. – Most pedig itt vagyok, és gyereket várok. Tudom, hogy Brunót felkészületlenül érte a dolog, de higgye el, én sem így képzeltem.

– Mert mit is képzelt, kedvesem? – érdeklődött az asszony barátságos hangon. Jessica hátradőlt, és tekintetét a mennyezetre szegezte. Jó kérdés.

– Független életet képzeltem el magamnak. A munkámban akartam sikereket elérni, és egyelőre fel sem merült bennem, hogy elkötelezzem magam. Sem a maga fia, sem a születendő gyermekünk nem szerepelt a terveimben. Mindezzel egyáltalán nem számoltam.

– Mármint mivel?

– Hogy így alakul az életem – fordult az asszony felé Jess. – Ne értsen félre, tulajdonképpen semmi kifogásom nem lenne ellene. Igazából sokkal romantikusabb alkat vagyok, mint ahogy gondolják rólam, de éppen ezért elképzelhetetlen számomra a házasság szerelem nélkül. Azért nem fogok hozzámenni Brunóhoz, mert ő nem szeret engem. Én pedig nem tartanám tisztességes dolognak, hogy magamhoz láncoljam, hogy ebből bizonyos előnyeim származzanak.

– Ha maga sem szereti őt, akkor ez egyiküknek sem lenne jó. Tekintetük találkozott, és Jessica már majdnem igazat adott az asszonynak, de még idejében elnémult. Nem akart többet hazudni.

– Bárcsak ilyen egyszerű lenne! – sóhajtotta végül.

10. FEJEZET

Röviddel éjfél után Jessicát hangos kopogás verte fel álmából. Két napja, amióta visszatért a saját lakásába, először bánta, hogy nem maradt Brunónál. Ott most biztosan nem ébredt volna fel. Álmosan magára húzta a köntösét, és elindult a bejárati ajtó felé. Csak annyira nyitotta ki, amennyire a biztonsági lánc engedte.

Amikor megpillantotta, ki áll a küszöbön, egyből felébredt.

– Azonnal engedj be! – parancsolt rá Bruno, akin látszott, hogy akár erőszakkal is behatol a lakásba, ha a lány nem engedelmeskedik.

– Mit akarsz itt az éjszaka közepén? Úgy tudtam, hogy csak három nap múlva térsz vissza Angliába.

– Végül is másként döntöttem.

– Miért nem mész haza? Tudod egyáltalán, hány óra van? Már aludtam.

– Nem érdekel, ha felébresztettelek, Jessica. Nyisd ki az ajtót, vagy betöröm!

– Annyira még te sem vagy erős.

– Akkor úgy fogok üvölteni, hogy összeszalad az összes szomszédod száz kilométeres körzetből.

Ez hihetően hangzott. Jess vonakodva bár, de kiakasztotta a biztonsági láncot, és beengedte a férfit. Megadóan figyelte, ahogy Bruno leveszi a zakóját, és bemasírozik a nappaliba. Nem látszott fáradtnak, biztosan az időeltolódás miatt. Victoria mesélte, hogy Amerikába kellett utaznia.

– Mit akarsz itt? – Jessica megállt a szobaajtóban.

– Miután visszatértem Amerikából, ma este kimerítő beszélgetést folytattam az édesanyámmal. – Bruno az ablakpárkánynak támaszkodott, miközben mereven nézett a lányra.

– Na és? Ez lenne annyira fontos? Értsd meg, fáradt vagyok! Amit közölni akarsz, bizonyára várhat holnapig.

Jess kétségbeesetten próbálta kitalálni, mit mondhatott a férfinak Victoria. Abban biztos volt, hogy nem árult el semmit az asszonynak az érzelmeiről, bármennyire is összemelegedtek. Victoria rendkívül melegszívű teremtésnek bizonyult, és ő jól érezte magát a társaságában. De mi a csodát mesélhetett a fiának, ami arra késztette Brunót, hogy éjnek évadján rátörje az ajtót?

– Nagyon rokonszenves nekem az édesanyád, és azt hiszem, ő is megkedvelt engem – motyogta zavartan.

– És most lázasan töröd a fejed, nem kotyogtál-e ki neki meggondolatlanul valamit – gúnyolódott a férfi.

– Nem mondtam neki semmi olyat, amiről ne tudnál – sápadt el a lány. Vagy mégis? Azt biztosan nem mesélte el az asszonynak, mit érez a fia iránt. Szorosabbra húzta magán a köntösét, mert fázni kezdett.

Bruno leült az egyik fotelba, és megdörzsölte a szemét.

– Beszélnünk kell, Jessica.

– Te ittál? – kérdezte gyanakodva a lány. A férfi nem tűnt részegnek, de a viselkedése szokatlanul erőszakos volt.

– Ne tereld másra a szót! Elegem van a folytonos bújócskából, a mellébeszélésekből.

– Azt hiszem, most inkább te beszélsz félre, Tudod mit? Készítek neked egy erős kávét. Azt megiszod, és szépen hazamész! – Azzal Jess válaszra sem várva kivonult a konyhába, és bekapcsolta a vízforralót.

Vajon mi hozta ide Brunót? És miért ivott? Egy ittas emberrel nem lehet tréfálni. Hogy tehetné ki a szűrét? Addig biztosan nem fog sikerülni, amíg nem mondta el, amit akart. Jessica megadóan felsóhajtott, majd két púpozott kanál kávéport tett egy bögrébe, ráöntötte a forró vizet, és visszatért vele a nappaliba.

– Idd ezt meg! – nyújtotta oda Brunónak a poharat. Szigorú tekintettel figyelte, ahogy a férfi iszik belőle egy kortyot, majd köhögni kezd.

– Te jó ég, ez meg micsoda? Meg akarsz mérgezni?

– Nyilván túl sok alkoholt ittál. Minél erősebb a kávé, annál biztosabb a hatása – magyarázta a lány higgadtan, mit sem törődve Bruno fojtott hangú szitkozódásaival. – Jobb lesz, ha most hazamész, beveszel valamit fejfájás ellen, és lefekszel. Holnap reggelre rendbe jössz, meglátod.

– Ne dirigálj nekem! Ebből aztán végképp elegem van.

– Eleged van belőlem? Akkor nem értem, mit keresel itt.

– Beszélnünk kell.

– Ezt már hallottam néhányszor. Ha nem tudsz valami újjal előállni, én megyek, és visszafekszem. – Mielőtt azonban Jess egyetlen lépést is tehetett volna, Bruno karon ragadta.

– Itt maradsz szépen, és végighallgatod, amit mondani akarok! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon, de aztán tanácstalanul ráncolta össze a homlokát, mint aki időközben elfelejtette, mit is akart közölni a másikkal.

Jessica türelmetlen arccal várakozott.

– Siess, kérlek! Fáradt vagyok.

– Nem az a te bajod. Sokkal jobban zavar az a leküzdhetetlen feszültség, amit akkor érzel, ha a közeledben vagyok! – nézett rá Bruno jelentőségteljesen, mire Jess szíve nagyot dobbant.

– Csak ne képzelődj!

– Eszemben sincs! – vigyorgott a férfi, mint aki tud valamit.

– Látom, jól szórakozol – jegyezte meg kissé neheztelően a lány.

– Anyám kedvel téged. Említettem már neked?

– Igen, említetted.

– Szerinte te egy küzdő szellemű nő vagy. – Bruno rosszallóan felnevetett. – Hogy is ellenkezhettem volna vele?

Még mindig fogta a lány karját.

– Elengednél végre?

– Csak ha megígéred, hogy nem álldogálsz előttem karba tett kézzel, mint egy szigorú tanárnő.

Jessica nagyot sóhajtott, majd beleegyezően bólintott. Mivel a férfi még mindig fogva tartotta, ki is mondta:

– Megígérem.

– Így már jobb – engedte el a karját Bruno, és leült a kanapéra. – Anyámnak tulajdonképpen mindig volt valami kifogása azok ellen a nők ellen, akikkel jártam – jegyezte meg elgondolkodva.

– Tudom.

– Hogyhogy?

– Nekem is mesélte. – Jess időközben egészen magához tért.

– Mit mondott pontosan?

– Hogy te mindig ugyanarra a típusra buksz: csinos, butuska, felejthető.

– Ez azért így egy kicsit erős. – Bruno meglepettnek tűnt. – Ezek szerint ti ketten kitárgyaltatok engem?

– Valóban szóba kerültél néhányszor – vont vállat a lány. – Ez teljesen természetes, az adott körülmények között.

– És mit hallottál még rólam?

– Nos… hogy kiskorodban összekented magad édesanyád rúzsával, meg felhúztad a tűsarkú cipőjét, és lezuhantál vele a lépcsőn. – A jelenetet elképzelve Jessica most is elmosolyodott. Bruno azonban fanyar ábrázattal nézett rá.

– Ez jellemző anyára! Folyton az orrom alá dörgöli. Pedig akkor még csak hároméves voltam!

– Hát fura is volna, ha most művelnél efféléket! – nevetett Jess jókedvűen. – De ne kalandozzunk ilyen messzire! Még mindig nem árultad el, miért jöttél.

Bruno ráérősen kinyújtózott ültében, miközben a tarkójára tette a kezét. Mivel a hallgatás egyre hosszabbra nyúlt, a lány még egyszer megkérdezte:

– Miért jöttél ide?

– Anyám nem számított rá, hogy rokonszenvesnek fog találni téged. Amikor még csak telefonon beszéltünk, nem titkolta, mennyire megbotránkoztatják a történtek. Természetesen téged okolt mindenért.

– Természetesen – húzta el a száját Jessica. – Az ő kisfia nem lehet vétkes.

– Mindenesetre megváltozott a véleménye, miután megismert téged.

– Úgy érted, most már belátja, hogy te sem vagy teljesen vétlen? Bámulatos!

– Ne szakíts félbe állandóan! – morgott Bruno. – Most az egyszer végig fogsz hallgatni! Anyám, akit nagyon szeretek, és akinek adok a szavára, határozottan azt gondolja… – Elhallgatott, és szemrehányóan nézett a lányra, pedig az meg sem szólalt.

– Nem szakítottalak félbe – jegyezte meg végül Jessica. – Mit akartál mondani?

– Ő határozottan azt gondolja, hogy te lennél a megfelelő nő a számomra.

Jessnek elakadt a lélegzete. Ezt aztán jól titkolta Victoria, amikor egymással beszélgettek!

– Véleménye szerint boldog lehetnék melletted. Sőt kifejezetten úgy gondolja, hogy mi ketten remekül illenénk egymáshoz. Egyébként szerintem is. – Amikor Jess válaszolni akart, Bruno egyetlen mozdulattal csendre intette őt. – Ennek semmi köze a babához. Nagyon jól érzem magam a társaságodban, még akkor is, ha úgy tűnik, te mindig megpróbálsz kitérni előlem.

Jessica egyre izgatottabb lett. Eddig levegőt sem mert venni, most viszont nagyot sóhajtott. Nem akarta hiú reményekbe ringatni magát. Talán nem értette jól Brunót.

– Nem szólsz semmit. Ennyire hidegen hagy, amit itt előadtam neked? – kérdezte a férfi kihívóan.

– Csak megvárom, amíg befejezed. Különben még a szememre vetnéd, hogy félbeszakítalak.

– Jellemző! Mindenbe belekötsz, akármit is mondok – zsörtölődött Bruno. – Így megy ez, amióta először találkoztunk. Nem vagyok hozzászokva, hogy folyton résen legyek, és minden szavamra vigyázzak, amikor egy kedves nő-ismerősömmel beszélgetek.

– Tudom jól, mihez vagy szokva. Más típusú nőkhöz. Ezért lenne eleve kudarcra ítélve a házasságunk. Teljesen mindegy, mit mesél neked az édesanyád, és hogy te mennyire értesz egyet vele. A szíved valami mást súg.

– Én is ezt igyekeztem bebeszélni magamnak az elmúlt hetekben – jegyezte meg a férfi alig hallhatóan.

– Mit mondtál?

– Ne tégy úgy, mintha nem hallottad volna! – csattant fel Bruno.

A lány most már teljesen összezavarodott.

– Ezek szerint én kedvelem az értelmes, parancsolgató… – folytatta volna a férfi, de Jess félbeszakította:

– Nem vagyok parancsolgató!

– … folyton ellenkező nőket.

A lánynak e szavak hallatán kiszáradt a szája.

– Szóval mindössze annyit szerettem volna a tudomásodra hozni, hogy… – Bruno ismét elhallgatott.

– Jó lenne, ha egyszer már a végére érnél a mondókádnak.

– Hogy megszabadulhass tőlem, ugye?

– Ugyan, dehogy!

– Á, talán meggondoltad magad? Már nem akarod, hogy elmenjek? – élcelődött a férfi sejtelmesen vigyorogva, mire a lány lesütötte a szemét. – Anyám elárulta nekem, hogy szerinte te nem is viseltetsz olyan ellenséges érzelmekkel irántam, mint ahogy megpróbálod elhitetni velem.

– Igazán? – Ó, az áruló, gondolta Jessica.

– Igen. Mit szólsz hozzá?

– Mit számít, hogy én mit szólok hozzá? – nyögött fel a lány. – Egy helyben járunk, Bruno! Ez nem vezet sehová.

– Én másképp vélekedem. Talán már említettem, hogy alaposan átgondoltam a helyzetünket.

– Lehetséges.

– Te nem is találsz engem olyan visszataszítónak, ugye, Jessica? Valld már be végre, hogy pont az ellenkezője igaz. Beférkőztem a szívedbe, és ettől megijedtél. Ezért nem akartad folytatni a kapcsolatunkat, amikor visszatértünk Angliába. Ezért igyekeztél távol tartani magad tőlem. A legkevésbé sem vagyok közömbös a számodra. Rendben, én minden kártyámat kijátszom: azt hiszem, te…

– Hallgass, Bruno! Ne merészeld folytatni! – Jessicát iszonyú rémület fogta el, de csak néhány pillanatra. A félelmét meglepő módon valami könnyed nemtörődömség váltotta fel. Nem volt már kedve ehhez a játékhoz. Az egésznek úgysincs semmi értelme, hisz az érzelmein semmi sem változtathat.

– Miért ne? Mert még elárulnád magad?

– Azért jöttél ide, hogy kiélvezhesd a győzelmedet egy újabb hódításod felett?

A férfi hevesen megrázta a fejét, majd a legnagyobb természetességgel így válaszolt:

– Nem, azért vagyok itt, hogy megmondjam neked, mennyire szeretlek – nézett kihívóan Jessicára, akinek viszont egy hang sem jött ki a torkán, olyan hatással volt rá a váratlan vallomás. – Amikor visszatértünk Angliába, szinte mindig csak rád gondoltam. Persze megpróbáltam bebeszélni magamnak, hogy ennek semmi értelme, és folytattam a régi életemet. Még randevúzgattam is, míg rá nem jöttem, hogy minden nőt hozzád hasonlítok, és ebben a versenyben egyikük sem indulhat eséllyel. Mindent megtettem, hogy kiűzzelek téged valahogy a szívemből, de közben szörnyen hiányoztál.

– Lefeküdtél más nőkkel?

– Valószínűleg akkor sem ment volna, ha akarom – nevetett Bruno szárazon. – Ugyanis egész idő alatt csak rád gondoltam.

Ez már tetszett Jessicának. Méghozzá nagyon! Csak úgy ragyogott az arca.

– Jól van – biccentett kegyesen. – Meséld tovább!

– Jól van? – dőlt hátra Bruno. – Csak azért vallom be az egészet, mert pontosan tudom, hogy te is így vagy ezzel. Vagy tévednék?

– Én… hát igen… Tényleg nagyon kedvellek téged – sütötte le a szemét szégyenlősen a lány.

– Kedvelsz?

– Talán még valamivel többet is érzek…

– Ezt úgy értsem, hogy szenvedélyesen, őrülten, tiszta szívedből szerelmes vagy belém, de fülig?

Jessica felnevetett, miközben gyengéden a férfira pillantott. Aztán odaült mellé, és hozzásimult. Bruno szíve legalább olyan izgatottan dobolt, mint az övé.

– Nagyon is lehetséges – suttogta Jess. – Én is megpróbáltam bebeszélni magamnak, hogy jól elvagyok férfiak nélkül, nélküled azonban már nem tudnék élni.

– Végre bevallod! – puszilta meg a lány orra hegyét Bruno.

– Azt hittem, nem szeretsz. Ezért találtam elviselhetetlennek a házasság gondolatát.

– Ezt legalább tisztáztuk – mosolyodott el boldogan a férfi, majd rekedtes hangon megkérdezte: – Hozzám jössz feleségül?

– Tudod mit, Bruno Carr? Azt hiszem, még erre is képes lennék.

UTÓHANG

– Anya, anya, anya!

Jessica meghatottan figyelte kislányát az apja karján, ahogy sugárzó mosollyal, elragadtatva nézi a tűzijátékot. Amy egyre jobban hasonlít az apjára, állapította meg magában elégedetten. Bruno észrevette Jess pillantását, és mosolyogva rákacsintott. Milyen büszke a lányára, aki éppen most ünnepli a második születésnapját!

Hihetetlen, de Jessica napról napra jobban szerette a férfit, aki minden kívánságát kiolvasta a szeméből. Ha egymás közelében lehettek, Jess egyszerűen elolvadt.

– Amy szereti a tűzijátékot – közölte a kislány.

– Igen, azt látom, drágám.

– Olyan okos a korához képest! – jegyezte meg a büszke apa.

– Elfogult vagy – bújt hozzá Jessica.

– Dehogy! Sok gyerek kétévesen még nem is tud beszélgetni.

Jess beszélgetésnek azért nem nevezte volna ezeket a pár szavas kis megnyilatkozásokat, de óvakodott attól, hogy ilyen apróság miatt ellenkezzen a férjével, ezért csak helyeslően bólintott.

– Igazad van.

– Még, még! – kiáltotta a kislány, amikor a színes szikrák eloszlottak az égbolton.

– Most már elég volt, drágám – mondta az anyukája, és rámosolygott.

– Nem!

Jessica azonban nem tűrt ellentmondást. Hét óra elmúlt, a gyereknek ágyban a helye. Lassan visszaballagtak az autóhoz a heves tiltakozás és a sűrűn patakzó könnyek ellenére is, amiről persze tudták, hogy hamar elmúlik. Becsatolták Amyt a biztonsági ülésbe, és a kislány öt perc múlva már aludt is.

– Amikor alszik, olyan, mint egy kis angyal – suttogta áhítatosan a mamája.

– Ezt tőled örökölte – fogta meg a kezét Bruno. – Boldog vagy, hogy végül mégis rávettelek a házasságra?

– De még mennyire! – kacagott vidáman Jessica.

– Be is bizonyíthatod, amint hazaértünk. Vagy inkább ne! Jobb, ha várunk karácsonyig. Addigra biztos lelapul a hasad. Már előre örülök.

– Én is – sóhajtotta a kismama. – Megint nem fogunk végigaludni, egyetlen éjszakát sem.

– Szívesen töltenem életem minden percét ébren, ha veled lehetek – felelte szerelmesen Bruno, majd végtelen gyengédséggel megcsókolta imádott feleségét.